

Giới thiệu Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?

Thể loại : hiện đại, tình cảm, showbiz, sủng, HE

Độ dài: 75 chương + 4 ngoại truyện

Edit: Cải Trắng + Cải Xanh

Đã 7 năm trôi qua kể từ ngày Lâm Hoan Hi theo đuổi Cảnh Dịch

Ngày thứ hai sau khi cưới, cô bị tai nạn giao thông, toàn bộ ký ức đều dừng lại ở tám năm trước.

Lâm Hoan Hi: Vợ tiên sinh này, tôi không biết anh.

Cảnh Dịch:)

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Lúc Cảnh Dịch chạy tới đã là 1 giờ sáng.

Ngoài cửa sổ mưa rơi tí tách, anh một thân phong trần, trên vai hơi ẩm ướt do nước mưa.

Thấy người đến, thư ký Chu đã chờ ở đây rất lâu liền đứng dậy đi tới.

"Người đâu?" Cảnh Dịch hỏi, thanh âm khàn khàn, mang theo vẻ mệt mỏi rã rời.

Thư ký Chu thấp giọng nói: "Đang cấp cứu, chắc nhanh sẽ ra thôi."

Nghe được hai chữ trước, vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Dịch có chút biến hóa, anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm phòng cấp cứu đang sáng đèn đỏ, trong mắt xuất hiện sự lo lắng, nhưng lại rất nhanh giấu đi.

Thư ký Chu thấy sắc mặt anh tái nhợt mắt thâm quầng, yết hầu căng lên: "Cậu đi nghỉ ngơi một lát đi, chờ đến lúc đi ra tôi gọi cậu..."

"Cậu đi nghỉ đi." Cảnh Dịch cắt đứt lời nói của thư ký Chu, "Hôm nay để cậu vất vả rồi, tôi ở đây trông chừng là được rồi."

"Không có chuyện gì, tôi cùng cậu chờ."

Cảnh Dịch cũng không miễn cưỡng, hai người một mỏi ngồi nghỉ ngơi trên ghế dài ngoài hành lang.

1 giờ sáng bệnh viện vắng vẻ, bên tai là tiếng mưa tí tách rơi ngoài cửa sổ, từng tiếng từng tiếng, để lộ ra sự lo lắng.

Ánh mắt Cảnh Dịch chuyển đến nhếch cười trên ngón vô danh, vẻ mặt tối đi vài phần.

Hôm nay là ngày thứ hai anh và Lâm Hoan Hi lĩnh chứng, ba tiếng trước, thư ký Chu báo cho anh biết Lâm Hoan Hi xảy ra tai nạn xe, đang cấp cứu.

Lúc nhận được điện thoại Cảnh Dịch còn đang ở studio chụp hình, khi đó trong đầu anh nghĩ đây là chỉ là trò đùa dai của Lâm Hoan Hi, nhưng sợ hãi lại như giông bão kéo đến.

Anh sợ mất đi Lâm Hoan Hi.

Trong giới nghệ sĩ này Cảnh Dịch là người có tiếng và thế lực, tính cách hiền lành, từ khi cầm giải ảnh đế quốc tế, nhiều minh tinh và tiểu thị tui bắt đầu tiếp cận anh, muốn lấy Cảnh Dịch làm trụ cột, nhưng mà Cảnh Dịch lại không bị thuyết phục. Cho đến khi Lâm Hoan Hi xuất hiện, quang minh chính đại nói với anh, "Em vì theo đuổi anh mà vào vòng lẩn quẩn này", cô nói từ năm 18 tuổi đã thích anh, nói cái gì mà nếu không ngủ cùng Cảnh Dịch thì không làm người, sau đó dùng da mặt dày, trở thành người đại diện của Cảnh Dịch, về sau nữa, Lâm Hoan Hi bỏ lên giường anh, bỏ đến vị trí Cảnh phụ nhân này.

"Cậu uống nước đi." Thư ký Chu sợ Cảnh Dịch không chịu đựng được, đưa chai nước vẫn chưa mở nắp đến trước mặt Cảnh Dịch.

"Không cần." Cảnh Dịch lắc đầu, vẻ mặt tương đối cô đơn, anh hơi cúi đầu, môi nhẹ nhàng chạm vào nhếch cười trên ngón vô danh.

Đợi cô tỉnh lại, Cảnh Dịch sẽ nói cho Lâm Hoan Hi bản thân mình yêu cô nhiều như thế nào....

Sáng sớm trời nắng ấm, những luồng sáng xuyên qua cửa sổ rơi vào phòng.

Lâm Hoan Hi vừa tỉnh lại không lâu đang từ từ chống người dậy, trên tay cô còn cầm ống truyền dịch. toàn thân bủn rủn không có một chút sức lực nào. Lâm Hoan Hi cảm thấy đầu nặng nề, không thể hoàn thành động tác này, cô chỉ có thể chuyển động con người quan sát xung quanh hoàn cảnh nơi mình đang ở, hình như cô đang ở bệnh viện, phòng bệnh được lắp đặt thiết bị xa hoa, vừa nhìn là biết ở một đem phải tiêu không ít tiền.

Lâm Hoan Hi nhìn chăm chăm bó thạch cao ở chân trái, ánh mắt đăm đăm.

Đây là tình huống gì vậy?

Tối hôm qua cô còn đang xem , sao vừa tỉnh lại đã bị trọng thương đến gần cốt rồi, còn băng bó đầy người?

Xuyên không... rồi?

Hay là....

Bị cướp....rồi?

Lâm Hoan Hi giờ tay lên đỡ trán, kết quả vừa động vào, Lâm Hoan Hi bị đau liền kêu thành tiếng.

Trong lúc cô đang nhe răng trợn mắt, chốt cửa chuyển động, một người đi vào.

Lâm Hoan Hi nhìn chăm chú, ánh sáng mặt trời dịu nhẹ, thân ảnh thon dài của hấn bao phủ trong đó, hiện ra hơi chói mắt.

Lâm Hoan Hi nháy mắt mấy cái, cứ nhìn như vậy, hoàn toàn làm cho Lâm Hoan Hi như người mất hồn.

Người đàn ông khí chất rất tốt, không những da trắng mà bộ dáng còn thanh tú, đôi mắt kia nhìn Lâm Hoan Hi giống như có ngôi sao, rất chói mắt. Hấn vừa đi về phía Lâm Hoan Hi vừa câu môi cười, lúm đồng tiền bên gò má đặc biệt quyến rũ.

Tìm Lâm Hoan Hi ngừng đập nửa giây, trong nháy mắt cảm thấy như trái tim nở đầy những đóa hoa xinh đẹp.

Hấn bước từng bước đến cạnh Lâm Hoan Hi, tay dài duỗi ra, kéo ghế ngồi trước giường bệnh, đôi mắt trong suốt nhìn cô: " Cô thấy khá hơn chút nào không? "

"...."

Thật muốn chết, đến cả thanh âm còn hút hồn như vậy.

Lâm Hoan Hi tim đập như sấm, mắt trần có thể thấy da thịt trắng nõn ửng đỏ.

Trang Phong thấy cô không được tự nhiên, cau mày một cái, khuôn mặt dịch gần lại mấy centimet: " Có phải khó chịu chỗ nào không? Cô chờ tôi, tôi đi gọi bác sĩ qua đây."

Thấy người muốn đi, Lâm Hoan Hi vội vàng không chế lại: " Không phải.... không cần đâu, chỉ là..... có chút nóng."

Vừa mở miệng, Lâm Hoan Hi lại bàng hoàng, sao lại cảm giác thanh âm khác khác? Chẳng lẽ.... chẳng lẽ cô xuyên không thật rồi, hay là bị cướp?

Lâm Hoan Hi chưa kịp suy nghĩ nhiều, hấn đã cười nói: " Vậy thì, Hoan Hi cô nằm nghỉ ngơi đi, chờ một lát Dịch ca tới thăm cô, anh ấy đang hỏi bác sĩ trưởng về bệnh tình của cô."

Hấn gọi mình là Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm, xem ra không phải là bị xuyên không, cũng không bị cướp.

Cô cẩn thận quan sát tỉ mỉ thanh niên ngồi trước mặt, xít lại gần càng phát hiện thanh niên này càng anh tuấn. Sống mũi thẳng, lông mày rậm, lông mi cong vút, khỏe mỗi theo thói quen giương lên, khí chất long lanh như ánh mặt trời giữa trưa.

Lâm Hoan Hi trong lòng bồn chồn, ngón tay lại vì khấn trương mà siết chặt chần đấp trên người: " Anh... trông thật đẹp trai."

Nói xong, Lâm Hoan Hi xấu hổ cúi đầu.

Trang Phong sùng sốt, lúm đồng tiền bên gò má càng sâu: " Chị dâu, đáng đáp chị cũng đẹp mà."

Lâm Hoan Hi được khen là đẹp lại càng xấu hổ không biết làm sao, nhưng một giây tiếp theo, ngượng ngùng trên mặt từ từ tàn đi, ánh mắt nhìn hấn ngây ra, " Anh... anh gọi tôi là gì? "

Trang Phong cười tủm tỉm: " Chị dâu. "

" Chị...chị gì?"

Trang Phong cười tủm tỉm lặp lại một lần nữa: " Chị dâu. "

Lâm Hoan Hi vừa sợ vừa kinh ngạc: " Anh.... anh đừng gọi linh tinh, tôi còn là học sinh trung học, còn chưa.... còn chưa có người yêu đâu! "

Cô vừa nói như vậy, nụ cười của Trang Phong cứng lại, lúc này mới ý thức được có chỗ không đúng.

Đang lúc Trang Phong muốn mở miệng, cửa lại được đẩy vào.

Lâm Hoan Hi ngược mắt lên nhìn, người đàn ông đứng ở cửa bóng dáng cao to, áo sơ mi trắng hơi nhăn, tóc của anh còn hơi loạn, hai mắt đỏ bừng như là một đêm không ngủ. So với Trang Phong dễ thân như ánh mắt mặt trời, người này làm cho Lâm Hoan Hi cảm thấy có hơi u ám.

Lúc này tầm mắt của anh bỗng nhiên tập trung nhìn Lâm Hoan Hi trên giường bệnh, Lâm Hoan Hi hô hấp như nghẹn lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh.

Lâm Hoan Hi cảm thấy lạnh cả người, bởi vì người vừa tới làm cho Lâm Hoan Hi nghĩ tới thầy chủ nhiệm nghiêm khắc của mình, hai người cho người khác một cảm giác giống nhau.

Cô nắm chặt tay, vẫy tay với anh một cái: " Anh... chào anh. "

Bộ dáng rụt rè, nhìn có chút đáng thương.

Cảnh Dịch chuyển động chân mày, mơ hồ cảm thấy Lâm Hoan Hi có cái gì không đúng.

Trang Phong nói: " Chị dâu có hơi không bình thường, để em đi gọi bác sĩ đến đây. "

Nghe hấn lại gọi mình là chị dâu, Lâm Hoan Hi sắc mặt trầm xuống: " Thấy dung mạo tôi đẹp cũng không thể gọi lung tung được, cũng đã nói tôi không phải chị dâu của anh. "

Cảnh Dịch nhíu chặt chân mày.

Trang Phong bất đắc dĩ nói: " Nhìn đi.... rất không bình thường. "

Trước đây Lâm Hoan Hi nghe Trang Phong gọi cô là chị dâu, liền vui vẻ như đứa trẻ 200 cân, bây giờ thì, vẻ mặt bất mãn còn ghét bỏ.

Trang Phong đột nhiên có dự cảm xấu, cảnh này làm cho hấn không thể không nghĩ tới phim truyền hình tám giờ tối.

Trang Phong chỉ Cảnh Dịch đứng bên cạnh, cẩn thận hỏi: " Cô biết đây là ai không? "

Lâm Hoan Hi: " Cũng không phải là chồng của tôi. "

Trang Phong: " Anh ấy chính là chồng của cô. "

" "

Phòng bệnh lập tức rơi vào trầm mặc.

Lâm Hoan Hi giật mình kinh ngạc, môi run rung, đầu óc trống rỗng: " Anh... anh đừng nói nhảm. "

Cô... cô sao có thể giả cho thầy chủ nhiệm chứ! Không có khả năng! Hơn nữa, người đàn ông này nhìn cũng phải ba bốn mươi tuổi, tuổi cũng đủ làm cha cô rồi.

Trang Phong thờ dãi: " Tôi đi gọi bác sĩ đến. "

Nói xong, Trang Phong xoay người rời đi.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch tiến lên mấy bước, ánh mắt nhìn xuống Lâm Hoan Hi đang cuộn mình hai tay ôm đầu, bởi vì cả đêm không uống nước, giọng nói hơi khàn: " Thật sự không nhớ anh là ai sao? "

Lâm Hoan Hi run lấy bầy, viền mắt đỏ bừng, tràn đầy nước mắt: " Vị tiên sinh này, tôi không biết anh. "

Được gọi là vị tiên sinh này Cảnh Dịch á khẩu không nói được gì.

Anh nhớ đến bộ dáng mắt mặt của Lâm Hoan Hi trước đây đứng dưới tầng hát tình ca; cũng nhớ kỹ Lâm Hoan Hi mỗi khi giờ trò gian cầu hôn mình, có thể nói Cảnh Dịch là " bị ép " bắt dắc dĩ kết hôn cùng Lâm Hoan Hi.

Kết quả thì sao?

Mới vừa lĩnh chứng bà xã nói không biết anh.

Bây giờ tuyệt vọng nhất là Lâm Hoan Hi.

Từ nhỏ đến lớn cô là một đứa trẻ ngoan, gia đình hòa thuận, cha mẹ yêu. Bởi vì bộ dáng xinh đẹp, mỗi ngày đến trường đều có nam sinh huyết sao về phía Lâm Hoan Hi, tiết thể dục còn được đàn anh hoặc đàn em đưa thư tình, là một học sinh giỏi, Lâm Hoan Hi chưa từng có ý nghĩ yêu sớm, cô chỉ muốn thi lên đại học, tìm việc tốt, sẽ cùng đàn ông giống như Trang Phong kết hôn.

Nhưng mà...

Tình dậy lại hoàn toàn thay đổi rồi...

Toàn thân cô bị thương, đầu óc dần độn, được cho biết là có chồng..

Chồng còn..

Lâm Hoan Hi cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Dịch.

Chồng còn có sắc mặt cứng đờ.

Tất cả tuyệt đối không phải sự thật!

Nghĩ vậy, Lâm Hoan Hi xoay người muốn xuống giường.

Thấy hành động của cô, trái tim Cảnh Dịch lộp bộp, dường như là cơ thể anh theo bản năng bảo vệ Lâm Hoan Hi, bởi vì khăn trương mà gân xanh trên trán lòi ra, thanh âm mang theo lo lắng không dễ phát hiện: " Em làm gì thế? Ngã xuống thì sao bây giờ? "

Lâm Hoan Hi sợ nhất là đàn ông nghiêm khắc, lập tức có nề nếp, nơm nớp lo sợ nói: " Tôi... tôi muốn đi soi gương. "

Cảnh Dịch nhàu mày: " Soi gương? "

Lâm Hoan Hi gạt đầu, nghiêm túc nói: " Vị tiên sinh này, nói ra có lẽ anh không tin tôi, nhưng tôi cảm thấy mình xuyên qua rồi. "

Cảnh Dịch: "... "

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Sau khi làm một đợt kiểm tra toàn thân xong, bác sĩ đã rút ra kết luận của mình: Lâm Hoan Hi bị thương phần đầu dẫn tới mất trí nhớ, là vĩnh viễn hay tạm thời thì bác sĩ chưa thể xác nhận được. Điều đáng mừng là cô chỉ bị thương ngoài da, ngoại trừ mất trí nhớ thì không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày nếu không phát hiện vấn đề gì thì có thể xuất viện.

Trên tay anh cầm tờ giấy chẩn đoán bệnh, nội tâm anh vô cùng nặng nề.

Cảnh Dịch dùng lực vo tờ giấy lại, sau đó cứ do dự mãi mới cho nó vào túi mình.

Trang Phong vẫn luôn đứng chờ ở cửa, thấy Cảnh Dịch đi ra liền chạy nhanh tới bên cạnh anh, nhìn sắc mặt tái xanh nhợt nhạt của anh, Trang Phong cũng đoán được phần nào kết quả chẩn đoán.

" Bác sĩ nói như thế nào? Có thể chữa khỏi cho chị dâu không? " Trang Phong hỏi, vẻ mặt hiện rõ vẻ phiền muộn.

Ấn đường anh giật giật mấy cái, liếc xéo hẩn một cái: " Đừng có mà ăn nói linh tinh, cái gì mà còn cứu chữa được không, cô ấy đâu phải mắc bệnh nan y. "

Trang Phong làm ra vẻ không sợ chết: " Em đoán là không khác mấy so với bệnh nan y đâu. "

Nói xong, Trang Phong cảm nhận được Cảnh Dịch có chút u ám.

Hắn cẩn thận hỏi lại: " Thật sự mất trí nhớ sao? "

Thanh âm Cảnh Dịch nhàn nhạt: " Ừ. "

" Bác sĩ nói có thể tốt lên không? "

" Chưa nói. "

" Đó chính là không thể tốt lên được. "

"... "

Nhìn Cảnh Dịch rũ mi mắt xuống, sắc mặt hơi u ám, Trang Phong thức thoi ngậm miệng lại. Nhưng không được tới hai giây sau lại mở miệng mà lại nhai: " Dịch ca, không phải em lẩm miệng đâu... "

Tâm tình Cảnh Dịch vốn đã không tốt, lại nghe hắn lại nhai bên tai thành ra bức bối, ngữ khí cũng hơi tức giận: " Vậy thì cậu im miệng lại đi. "

Trang Phong làm như không nghe thấy lời anh, đảo mắt nhìn xung quanh xong tiến tới gần bên tai anh nói: " Anh nhìn chị dâu bây giờ xem, hôn lễ tháng sau phải làm sao? Không phải em đã kích anh nhưng sau khi mất trí nhớ chị dâu chẳng có chút tình cảm gì với anh, khẳng định sẽ không chịu kết hôn với anh, không chừng còn xem anh là bọn buồn người đây... "

Nói xong lời cuối cùng ngữ khí Trang Phong hình như có hơi vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Cảnh Dịch lặng im, lúc này trong lòng anh như có một tảng đá nghìn cân đè lên, ngay đến cả hô hấp cũng khó khăn.

Quan hệ của Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi là yêu đương lén lút vì Lâm Hoan Hi là người đại diện của anh, bình thường hai người có dính vào nhau thì truyền thông cũng không hề nghi ngờ, nhưng thật ra có không ít fan ghép cặp anh với Lâm Hoan Hi.

Trừ bỏ người thân và bạn bè ra thì bên ngoài không một ai biết là hai người bên nhau. Mà sau khi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn hai người định tới khi làm đám cưới sẽ công bố ra bên ngoài, nhưng anh tính không bằng trời tính, ai ngờ chỉ sau hôm đăng ký kết hôn Lâm Hoan Hi liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

" Để nói sau đi..." Hơi thở anh có hơi nặng nề: " Tôi đi thăm cô ấy. "

" Em đi với anh. "

Trang Phong lơ luôn vẻ mặt không tình nguyện của Cảnh Dịch, mặt dày đi theo sau anh, kỳ thật hắn vô cùng tò mò ký ức của Lâm Hoan Hi đã dừng lại ở giai đoạn nào.

*

Giờ phút này, Lâm Hoan Hi đang nằm trên giường bệnh, bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Cô nghĩ tới nghĩ lui một lúc, trước khi phát sinh ra chuyện này, Lâm Hoan Hi đang học lớp 11, còn một năm nữa là thi đại học rồi, cho nên Lâm Hoan Hi luôn dốc hết sức cố gắng học tập, ngày hôm qua cũng giống như mọi ngày, tan học về nhà làm bài tập, cố gắng làm một đứa con ngoan của mẹ, giúp mẹ làm việc nhà. Cuối cùng thì làm mấy đề thi thử của trường rồi lăn ra ngủ quên, tất cả đều rất bình thường.

Chính là...

Lâm Hoan Hi sờ đầu đang được cuốn vải của mình, giờ thì phát hiện mình đang ở chỗ này.

Đúng lúc này thì y tá đẩy cửa bước vào, ôn tồn nói với cô: " Lâm tiểu thư, tôi tới rút kim. "

Cô ngẩng đầu lên nhìn, bình truyền dịch đã gần tới đáy.

Động tác y tá nhẹ nhàng lấy kim ra, lại cẩn thận đắp lại chần cho cô, nét mặt tươi cười dịu dàng, điều này làm cho lòng Lâm Hoan Hi cảm thấy ấm áp.

" Chị y tá..."

Thấy Lâm Hoan Hi kêu mình bằng chị, cô y tá trẻ tuổi có hơi sững sốt, sau đó mỉm cười hỏi cô: " Làm sao vậy? "

" Em muốn đi WC, chị có thể đỡ em đi không? "

" Được, em cẩn thận một chút nhé. "

Phòng bệnh ở đây có nhà vệ sinh riêng, y tá đỡ Lâm Hoan Hi đi vào còn dặn dò cô: " Tôi đứng ở cửa đợi em, em đi xong thì gọi tôi một tiếng nhé. "

" Không cần không cần, em có gãy chống rồi, chút nữa sẽ tự mình đi được. "

Y tá vốn hơi do dự đứng ở cửa, nhưng nhìn thấy vẻ mặt kiên trì của cô cuối cùng cũng gật đầu đi ra khỏi phòng bệnh.

Thấy người đi rồi, Lâm Hoan Hi liền khóa trái cửa nhà vệ sinh lại, chống gậy đi tới trước bồn rửa tay.

Cô lúc này đang mặc quần áo dành cho bệnh nhân, có hơi rộng một chút, che lại hết đường cong trên cơ thể. Cô nhớ là cô có một mái tóc đen nhánh vô cùng đẹp, cô thường hay buộc tóc đuôi ngựa, dù cô nằm viện đi chăng nữa thì nó cũng chỉ hơi rối thôi. Nhưng giờ phút này cô lại thấy đầu tóc mình giống như bà cổ nội vậy, uốn đuôi, đang xõa ra tứ tung.

Lâm Hoan Hi có một đôi mắt đào hoa, ở dưới mắt trái còn có một nốt ruồi nhỏ vô cùng mê người, trong gương đôi mắt đào hoa đó đang đối diện với cô, mang theo vẻ hoang mang và mờ mịt.

Đây là khuôn mặt cô, nhưng cũng không phải khuôn mặt cô.

Càng quan trọng hơn là...

Lâm Hoan Hi đưa tay lên sờ ngực mình, mẹ nó to thế! Thật là kinh người!

Cô nghĩ một giấc dậy dường như tất cả đều thay đổi, đang từ cup A còn thành được cup D, thực sự là vượt qua cả những tiến hóa trong lịch sử nhân loại.

Nhìn cũng nhìn đủ rồi, một tay cô chống gậy, một tay cô tự sờ ngực mình, vô cùng khó khăn đi ra khỏi nhà vệ sinh. Mà đúng lúc đó cửa phòng bệnh cũng mở ra, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi mặt đối mặt.

Tay cô để trên ngực mình còn không bỏ xuống, nhìn Cảnh Dịch bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Hàng mi Cảnh Dịch khẽ run rẩy, tầm mắt anh trượt xuống ngực cô, dừng lại một chút, sau đó anh đẩy luôn Trang Phong ở đằng sau ra ngoài. Động tác vô cùng lưu loát, còn tiện tay đóng luôn cửa lại.

Lâm Hoan Hi vẻ mặt ngờ ngác nhìn anh, đại não trống rỗng.

Cảnh Dịch sai bước chân dài, phút chốc đã đứng trước mặt cô.

Lúc này Lâm Hoan Hi mới cảm nhận được đứng trước người đàn ông này cô mười phần cảm thấy áp bách, khi mà anh đứng bên cạnh cô, người cao 1m65 như cô hoàn toàn bị bóng anh bao phủ.

Anh không nói lời nào, chỉ đưa mắt nhìn cô.

Trong lòng Lâm Hoan Hi cảm thấy khẩn trương. Chỉ là tự dưng cô xoa xoa ngực mới làm dịu đi cảm giác căng thẳng của mình. Nhưng xoa xoa một lúc, Lâm Hoan Hi cảm thấy sai sai, lập tức rút tay lại, có hơi xấu hổ rồi.

Hành động của cô đều được thu vào mắt anh, nháy mắt, trong lòng Cảnh Dịch liền dịu dàng trở lại, nhưng sau đó lại cảm thấy đau khổ. Cảnh Dịch đau khổ vì cô không nhớ anh là ai, đau khổ vì tình cảm của bọn họ giờ chẳng khác nào bọt biển.

" Vị tiên sinh này, sao anh lại tới đây? "

Lâm Hoan Hi không khách khí biểu hiện thái độ không chào đón Cảnh Dịch.

Sắc mặt anh rất bình tĩnh, làm như không nghe thấy lời cô nói, anh khom lưng bế Lâm Hoan Hi lên. Đột nhiên bị bế lên làm Lâm Hoan Hi thét chói tai, chốc lát, thân thể cô được đặt trên giường.

Cảnh Dịch kéo ghế ra, ngồi xuống bên cạnh giường cô.

Tiếp theo, cô thấy anh lấy từ trong túi quần mình một tờ giấy nhún nhúm ra đưa cho cô.

Ánh mắt Lâm Hoan Hi đảo qua một lượt, cô xem qua thì chẳng hiểu được mấy nhưng cô bắt được trọng điểm của tờ giấy này rồi.

[Vết thương gây mất trí nhớ]

Bệnh nhân: Lâm Hoan Hi

"... "

Lâm Hoan Hi ra sức chớp chớp mắt, ừm, trên tờ đơn này là tên cô không sai.

Lâm Hoan Hi vẫn chưa xác định được, chỉ vào chóp mũi mình mà hỏi: "Đang nói tôi hả? "

Cảnh Dịch: "Chẳng lẽ em cho rằng có người có tên quê mùa như em hả? "

Bị nói tên mình quê mùa Lâm Hoan Hi có chút ủy khuất, nhưng cũng không thể phản bác lại, bởi vì tên cô... đúng là chẳng có chút ưu nhã gì cả.

Lâm Hoan Hi điều chỉnh lại dáng ngồi, hắng giọng: "Vị tiên sinh này..."

Cảnh Dịch cắt đứt lời cô, thanh âm lạnh nhạt: "Anh tên Cảnh Dịch, anh là chồng của em, bình thường em toàn gọi anh là cục cưng, bảo bối, lão công."

Hồ hập Lâm Hoan Hi có hơi khó khăn, như không làm chủ được mình cô lại đưa tay sờ ngực: "Cảnh tiên sinh, tôi không nhớ anh..."

Cảnh Dịch hơi nâng mí mắt lên: "Bởi vì em mất trí nhớ, anh sẽ không trách em."

"..."

Được rồi, giờ thành lỗi của cô!

Lâm Hoan Hi chính là rộng lượng không thêm so đo với Cảnh Dịch: "Vậy, vậy hiện tại là lúc nào?"

"Ngày 15 tháng 4 năm 2017" Ngữ khí anh bình ổn.

Lâm Hoan Hi vô cùng ngạc nhiên.

Năm 2017?!

Thời gian của cô, nhanh như vậy sao? Thoáng chốc đã tới 8 năm sau?

"Vậy... Năm nay tôi bao nhiêu tuổi rồi?" Lâm Hoan Hi hỏi, cô cảm thấy mình sắp khóc được rồi.

"25 tuổi."

"Không thể nào." Lâm Hoan Hi nhanh chóng phủ định: "Tôi không thể đã 25 tuổi được."

Cảnh Dịch nói: "Vậy em cho rằng em bao nhiêu tuổi?"

Lâm Hoan Hi vỗ vỗ ngực, vẻ mặt chắc chắn: "Thiếu nữ vĩnh viễn 17 tuổi."

Cảnh Dịch trầm mặc.

Cuối cùng anh cũng biết ký ức của cô dừng ở đâu rồi.

Cảnh Dịch còn nhớ lần trước Lâm Hoan Hi có nhắc qua với anh về lý do cô thích anh.

Lâm Hoan Hi nói lúc đó cô 18 tuổi, thi trượt đại học cho nên tương lai cô trước mắt vô cùng mờ mịt, sau đó cô thấy anh diễn bộ phim [Thiếu niên thành thị]

Đó là bộ phim truyền hình đầu tiên anh tham gia, dáng người Cảnh Dịch thon dài, luôn mặc một chiếc áo xám cũ và quần jean trắng, trong phim anh là cậu thiếu niên vượt qua núi lớn, cố gắng đứng lên từ chỗ vấp ngã, từng bước đi vào thành phố hoàn thành giấc mơ học ở đây.

Lâm Hoan Hi nói: "Ánh mắt trên màn ảnh của Cảnh Dịch rất mê người, cô bị vây hãm trong đó, không cách nào thoát ra."

Rồi sau đó, cô còn viết một bức thư nói rằng cô cảm thấy thất vọng về kết quả thi đại học của mình, cô muốn chia sẻ một chút với anh, rồi cô gửi bức thư này tới nhà anh. Cô vốn không nghĩ anh sẽ hồi âm, ai mà ngờ rằng anh lại hồi âm, còn cổ vũ cô nữa.

Bởi vậy, cô liền mê muội Cảnh Dịch không thể thoát ra nổi, thế không bò lên giường nam thần không làm người!

Tuổi 17 của Lâm Hoan Hi khá là yên bình và vui vẻ, thích hình tượng con trai ấm áp như ánh mặt trời, sẽ không vì xem [Thiếu niên thành thị] mà yêu phim truyền hình, lúc đó chỉ thích xem [Vườn sao băng] hay [Tiệm cà phê hoàng tử] mà thôi.

Thấy Cảnh Dịch hơi hoảng hốt, cô cẩn thận hỏi lại:

"Cảnh tiên sinh, tôi thật sự là vợ anh sao?"

Cảnh Dịch yên lặng nhìn Lâm Hoan Hi một cái, lấy cái túi của mình ở trên bàn, lấy bên trong ra một cuốn sổ màu đỏ.

Sau khi lật giấy kết hôn anh vẫn luôn cầm cuốn sổ này bên người, còn cầm tới phim trường khoe một vòng nữa.

"Này. "

Lâm Hoan Hi dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cuốn sổ, sau khi mở sổ nhìn thấy chữ ký của mình cùng cái đóng dấu màu đỏ, cô cười không nổi.

Khó chịu.

Ủy khuất.

Muốn khóc.

Lâm Hoan Hi cảm thấy đầu mình bắt đầu đau, lại không biết sao lại đau, nhưng cô cảm thấy không dễ chịu chút nào, nước mắt cô không nhịn được nữa bắt đầu chảy xuống.

Lâm Hoan Hi khóc nức nở, một bàn tay thon dài cầm giấy trắng đưa tới trước mặt cô.

Cô không nhận lấy, đôi mắt đỏ ửng nhìn anh: " Chúng ta...Chúng ta đã làm chuyện kia chưa? "

Cảnh Dịch nhướn mày: " Cái nào? "

Lâm Hoan Hi hơi nhắm mắt lại, cảm thấy xấu hổ: " Chính là...cái kia đó. "

Cảnh Dịch cuối cùng đã hiểu: " Làm tình? Có. "

Lâm Hoan Hi sững sờ vài giây, lại càng khóc to hơn.

Cảnh Dịch về mặt chẳng thay đổi gì còn tiếp tục dỗ thêm nhát nữa: " Rất nhiều lần. " Lại thêm dao nữa: " Đều là em chủ động. "

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: Cài Xanh

Lâm Hoan Hi dùng một đêm để chấp nhận sự thật chuyện mình mất trí nhớ, còn trở thành người đã có chồng. Thực ra trong lòng cô cũng không nguyên ý chấp nhận, cô thà tin rằng mình xuyên qua, bị cướp, trọng sinh, mà không phải trở thành vợ của " thầy chủ nhiệm ".

Hiện tại anh còn muốn ở bệnh viện quan sát, ngoại trừ Trang Phong và một người là thư ký Chu ở bên ngoài, còn có cả người giúp việc thì bên cạnh Lâm Hoan Hi chỉ còn Cảnh Dịch, vậy cha mẹ cô ở đâu, Lâm Hoan Hi cũng không dám hỏi.

Đầu xuân trời trong lành, từng tia nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ trong suốt, tạo nên một bức tranh lộn xộn trên mặt đất với những đốm vàng.

Lâm Hoan Hi liếc mắt nhìn Cảnh Dịch đang ngồi trên ghế sofa, người đang ông chân vắt chéo, hai tay xương cốt rõ ràng đặt trên đầu gối, anh đang chớp mắt, khuôn mặt đẹp trai thiếu sức sống.

Đây thật sự là chồng của cô?

Lâm Hoan Hi không nén nổi nghi ngờ.

Quả thực đáng đáp của Cảnh Dịch đẹp, khí chất cao quý, nhưng lại có cảm giác kiêu ngạo, cho nên Lâm Hoan Hi không thích anh lắm.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hoan Hi, lông mi Cảnh Dịch hơi run, ánh mắt rời trên người cô.

" Sao lại nhìn anh chằm chằm như vậy? "

Trong lòng Cảnh Dịch rất chờ mong Lâm Hoan Hi có thể nói ra năm chữ: Bởi vì anh đẹp trai.

Kết quả....

" Cảnh tiên sinh, khi nào thì ngài đi? " Lâm Hoan Hi ánh mắt trông mong nhìn Cảnh Dịch, " Ngài không bận sao? Nghe nói ngài là đại minh tinh mà, không phải minh tinh đều là người vô cùng bận rộn sao? "

Cảnh Dịch nắm chặt nắm tay, hàng lông mày từ từ hiện ra vẻ bất mãn, lại bị anh giấu đi, Cảnh Dịch vân đạm phong khinh nói: " Công việc không quan trọng bằng vợ."

Nhìn bộ dạng không phải là chuẩn bị đi.

Lâm Hoan Hi mắt mắt thờ dài, im lặng một lúc, nói: " Cảnh tiên sinh, tôi có thể dùng điện thoại của ngài một chút không? "

Cô đang chờ mong cho nên lại trở nên lúng túng.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh của của Cảnh Dịch vang lên: " Điện thoại của anh chỉ có vợ anh mới được xem."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi: " Vậy coi như tôi không cần."

Nói xong, cô nhắm mắt lẳng lặng nằm trên giường.

Cho dù Lâm Hoan Hi không nói gì, nhưng Cảnh Dịch cũng nhìn ra tâm tình cô không được tốt.

Rất kỳ diệu, Lâm Hoan Hi trước khi mất trí nhớ như là một yêu tinh, cả ngày quấn lấy anh, có cơ hội là làm nũng với anh, tay miệng cùng sử dụng đồ chiếm tiện nghi. Có thể nói trong tình cảm này, Lâm Hoan Hi ở vị trí chủ đạo, mà Cảnh Dịch trầm lặng nội tâm lại âm thầm hưởng thụ sự kiểm soát của cô ấy đối với mình.

Bây giờ Lâm Hoan Hi mất trí, cho dù là ký ức hay tính cách đều quay lại lúc mười bảy tuổi, cô không còn làm nũng với anh, cũng không có bất cứ cừ chi thân mật gì với anh, thậm chí... không hề yêu anh.

Cảnh Dịch lại cảm thấy trong lòng phiền toái và bất an, anh là một người cố chấp, nhận định một người chính là cả đời, nhận định một đoạn tình cảm sẽ thật bền lâu, nhận định Lâm Hoan Hi... thì chính là Lâm Hoan Hi.

" Đây." Cảnh Dịch lấy điện thoại ra đưa qua, " Mật khẩu màn hình là sinh nhật của em."

Lâm Hoan Hi hí hóp mắt, thấy trên tay anh là cái điện thoại màu đen tắn ra tia sáng của kim loại, Lâm Hoan Hi hơi động lòng, nghĩ đến câu nói của anh lúc nãy, lại kiêu ngạo không cầm lấy: " Tôi không cần, người nào đó nói chỉ là vợ mới có thể dùng điện thoại của anh ta."

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoan Hi tràn đầy vẻ khó chịu, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên, anh thu lại nụ cười, đặt điện thoại trên tủ đầu giường: " Anh đi ra ngoài một chút, một lúc sau quay lại."

Tiếng nói vang lên, Cảnh Dịch xoay người ra khỏi cửa.

Lâm Hoan Hi nhìn về phía cửa, lại đợi một lúc, xác định anh sẽ không đi vào Lâm Hoan Hi mới không kiềm chế được cầm lấy điện thoại, như vậy anh cũng không biết là cô đã dùng.

Tập trung nhìn màn hình, Lâm Hoan Hi ôm thái độ hoài nghi nhập ngày sinh nhật mình vào, tình một tiếng, điện thoại được mở/

Cho đến khi thấy ảnh nền điện thoại, Lâm Hoan Hi mở to hai mắt.

Là một đôi nam nữ, người phụ nữ mặc bikini màu xanh đậm, màu sắc đó làm tôn lên là da tuyết trắng của cô, tóc cô còn hơi ướt, hai cánh tay ôm chặt cổ người đàn ông, thân thể cùng người đàn ông đó dính chặt vào nhau không thể tách rời, cô hôn anh, mà anh nhìn vào ống kính, vẻ mặt như trước không chút gọn sóng, giữa hàng lông mày lại toát ra một chút dịu dàng.

Nam là Cảnh Dịch, nữ là Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi sợ đến mức tay run run, không dám nhìn màn hình nữa, liền ấn vào icon weibo.

Lúc thấy số người hâm mộ của Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi sợ đến mức giật mình.

56 triệu!

Bây giờ tôi có thể nói chuyện với anh một chút được không!

Lâm Hoan Hi nhấn vào phần phổ biến, mắt liền thấy được đầu đề câu chuyện -- #Người đại diện của Cảnh Dịch gặp tai nạn xe#, tiếp theo là #Lâm Hoan Hi gặp nạn#

Gặp nạn?

Lời này nghe sao không thấy thoải mái nhỉ?

Cô nhấn vào trang đầu, trong đó có chi tiết tin tức của cô, cư dân mạng luôn giữ thái độ phản nhiễu là mong cô sớm khỏe.

Tiếp đó, Lâm Hoan Hi xấu hổ tìm kiếm Trang Phong, thanh tìm kiếm rất nhanh hiện ra trang chính của Trang Phong, ảnh đại diện của hắn là hình tiểu trư nhìn giống cái máy sấy, phía dưới là dòng chữ trắng [Bạn không nên chọc giận tôi khi mới 5 tuổi mà trong tay lại cầm vũ khí có sát thương lớn]

Lâm Hoan Hi mất trí nhớ không rõ cái gì gọi là biểu tình bao, chẳng qua là cảm thấy rất thú vị, quên luôn đây là điện thoại của Cảnh Dịch, cứ như vậy mà lưu về điện thoại.

Weibo có thể nhanh chóng khiến Lâm Hoan Hi hiểu rõ những gì cô đã quên, ngoại trừ một số điều cần thiết bên ngoài, Lâm Hoan Hi cũng biết quan hệ của Trang Phong và Cảnh Dịch.

Trang Phong là ca sĩ, là ngôi sao tuổi còn nhỏ mà đã được debut cho nên có rất nhiều fan mẹ, mà Cảnh Dịch lại là diễn viên, theo lý thuyết hai người không bao giờ gặp nhau, nhưng hết lần này đến lần khác Trang Phong lại là fan nào tàn của Cảnh Dịch, da mặt dày lấy được phương thức liên lạc và cơ hội hợp tác, từ đó bắt đầu làm người hâm mộ cuồng nhiệt.

Có một blogger có ý cắt ghép thành một video.

Trong video, phóng viên hỏi Trang Phong có quan hệ như thế nào với Cảnh Dịch, khi đó Trang Phong mặc một áo khoác màu đen, mang theo kính mắt tròn viền bạc, hướng về phía ống kính cười quyến rũ: " Tôi và Dịch ca quan hệ rất tốt, chúng tôi là bạn bè thân thiết."

Tiếp theo hình ảnh rời đến mặt của Cảnh Dịch, người đàn ông mặc âu phục về mặt lạnh nhạt quay về phía máy ảnh, mắt như hồ sâu.

Phóng viên hỏi: " Trang Phong nói anh và hắn quan hệ rất tốt, hai người là bạn bè thân thiết, có đúng vậy không? "

Cảnh Dịch giọng nói lạnh lùng: " Không phải, chúng tôi không quá quen."

Tự mình làm mất mặt, vô cùng xấu hổ.

Sau đó, sau đó người hâm mộ của Trang Phong lưu lại bộ dáng lúc đó của hắn thành hình ảnh, phía dưới ghi chữ --- Trang Phong bán ngốc, mong muốn đơn phương.

Xem xong video Lâm Hoan Hi ừm khua tay Trang Phong, Trang Phong đáng yêu như ánh mặt trời, Cảnh Dịch dựa vào cái gì mà coi thường người ta?

Tắt weibo đi, Lâm Hoan Hi mở phần bấm số, ở góc trên hiện ra một dãy số quen thuộc, đây là số điện thoại nhà của cô, nhưng mà cô không dám gọi...

Lâm Hoan Hi cắn môi, nhìn chăm chăm mấy chữ số, viên mắt không khỏi chua xót.

Cô khịt khịt mũi, cẩn thận thoát ra, đặt điện thoại lên tủ, sau đó nằm xuống vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lâm Hoan Hi vừa mới nằm xuống không lâu, cửa phòng bệnh bị người đẩy ra.

Cảnh Dịch thông thả bước vào, cầm điện thoại lên, ngược mắt nhìn Lâm Hoan Hi: " Lúc anh không có mặt, em có lên xem điện thoại của anh không đấy? "

Lâm Hoan Hi chột dạ nhưng vẫn mạnh miệng: " Không có, chính trực như tôi chưa bao giờ nhìn lên đồ của người khác."

Cảnh Dịch nhíu mày: " Kỳ quái, vậy cái tiểu trư Bội Kỳ* này sao lại chạy đến album ảnh của anh? "

(*): Là con lợn Peggy, cũng chính là cái ảnh đại diện weibo của anh Trang Phong đó.

Lâm Hoan Hi: "...."

*

Sau vài ngày ở bệnh viện, thân thể Lâm Hoan Hi cũng không còn gì đáng ngại nên làm thủ tục xuất viện.

Đây là lần đầu tiên cô ra cửa sau hơn nửa tháng.

Mấy người theo thường lệ đi ra từ cửa sau, Cảnh Dịch đeo khẩu trang và kính mắt mang theo túi lớn túi nhỏ, thân mật hộ tống bên cạnh cô.

Lên xe bảo mẫu, xe từ từ lăn bánh.

Cảnh Dịch tháo khẩu trang và kính râm xuống, từ trong túi lấy ra một viên ngậm đưa đến: " Đây, để phòng say xe."

Lâm Hoan Hi hơi say xe, cô cầm lấy viên ngậm, mùi chanh nhàn nhạt kích thích mũi cô, sau đó, Lâm Hoan Hi nghe Cảnh Dịch nói: " Cha mẹ em hôm nay đã đến đây."

"...."

Anh còn nói: " Phòng chừng đã đến nhà chúng ta rồi."

Lâm Hoan Hi.... lòng như tro nguội.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Edit: Cải Xanh

Cô ngồi trên ghế, lưng thẳng tắp, vè mặt cứng ngắt.

Lâm Hoan Hi nhìn qua cửa sổ, đập vào mắt là lớp lớp tòa nhà cao tầng, ngựa xe như nước, đối với Lâm Hoan Hi đây là cảnh vật xa lạ, cô như đang ở trong một thế giới không thuộc về mình, cô đơn đến sợ hãi.

Lâm Hoan Hi há hốc mồm, cổ họng có hơi khô khốc: " Bọn họ.... bọn họ biết tôi bị tai nạn xe không? "

"Ừ." Cảnh Dịch nhẹ nhàng đáp, " Chắc là đã xem tin tức, trước đó anh cũng chưa nói gì."

Lâm Hoan Hi là một người con có hiếu, mỗi lần bị cảm hay sinh bệnh cũng không nói cho người nhà mà đi loanh quanh ở ngoài, chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu.

Cảnh Dịch cũng biết Lâm Hoan Hi mất trí nhớ không biết nên lấy thái độ nào để đối mặt với cha mẹ, vì vậy bèn giấu diếm, cho đến khi tin tức của Lâm Hoan Hi được đăng lên, bọn họ mới gọi điện đến hỏi tình hình như thế nào. Thực ra cha mẹ Lâm Hoan Hi đã muốn đến thăm con gái, Cảnh Dịch sợ Lâm Hoan Hi chưa chuẩn bị xong, vì vậy bảo bọn họ là để Lâm Hoan Hi xuất viện thì hãy tới.

".... Vậy họ biết tôi bị mất trí không? " Lâm Hoan Hi gõ đầu một cái, trong ánh mắt tràn đầy bất an.

" Anh cũng chưa nói gì, chờ em tự nói cho họ biết."

" A."

Lâm Hoan Hi chán nản cúi đầu.

Trong lòng cô sợ.

Không ai sẽ không sợ hãi.

Cô muốn gặp cha mẹ, nhưng sợ họ thay đổi bộ dáng, không còn là đáng yêu trong lòng cô, càng sợ phải nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của họ vì mình.

Cảnh Dịch liếc nhìn Lâm Hoan Hi, cô im lặng, anh vô cùng ghét mái tóc trắng che khuất khuôn mặt cô, có thể thấp thoáng thấy anh mắt u ám của cô.

" Không phải sợ." Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Cảnh Dịch quanh quẩn bên tai Lâm Hoan Hi, " Mẹ sẽ không ăn thịt em."

Lâm Hoan Hi ngẩng đầu lên, nét mặt thay đổi: " Tôi...mẹ? "

Cảnh Dịch dùng giọng điệu đương nhiên nói: " Em là vợ anh, mẹ em chính là mẹ anh."

Lâm Hoan Hi môi hơi động, lẩm bầm: " Vô liêm sỉ..."

Bị Cảnh Dịch nháo như vậy, Lâm Hoan Hi vốn đang khần trương trong nháy mắt đã được giải tỏa, cô một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thoải mái không ít. Đừng nói là mất trí nhớ, cho dù cô có xuyên không đến tám năm sau, mẹ cô thì vẫn là mẹ cô!

Thấy cô không còn vẻ mặt căng thẳng, Cảnh Dịch nhếch môi cười, sau đó từ từ nhắm mắt.

*

Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi mua nhà ở khu biệt thự Hoa Giang Tôn nằm ở ngoại ô phía Đông, đây là khu biệt thự tốt nhất mà cũng yên tĩnh nhất thành phố A, sống ở đây đa số là mình tinh hay quan lớn, nếu không thì cũng là đại gia nào đó bao dưỡng tình nhân hay tiểu thụy tươi.

Hoa Giang là nơi vắng vẻ nhưng cũng thanh tịnh và đẹp đẽ, sau khi xuất trình thẻ thông hành với bảo vệ, xe bảo mẫu từ từ đi vào.

Xe dừng ở trước một nhà màu trắng, Cảnh Dịch dẫn Lâm Hoan Hi xuống xe.

Khi thấy ngôi biệt thự xinh đẹp trước mắt, Lâm Hoan Hi trong lòng thổn thức, cô sinh ra trong một gia đình bậc trung, những ngôi nhà to như này chỉ thấy trong phim.

"Đây là nhà anh? "

Cảnh Dịch sửa lại nói: "Nhà của chúng ta."

Cô không nói chuyện, đi theo sau anh.

Cảnh Dịch đang chuẩn bị nhập mặt khẩu để mở cửa, lúc này cửa lại được đẩy ra, Lâm Hoan Hi cúi đầu, đối mặt với cô là cặp mắt đào hoa giống nhau như đúc.

Cậu bé năm sáu tuổi, mặc quần yếm, mái tóc dày đen kịt, còn nhỏ tuổi nhưng lại cao, ngũ quan lại có chút tương tự với Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi che ngực, run lẩy bẩy hỏi Cảnh Dịch: "Anh... Anh chưa nói tôi đã sinh một đứa con trai lớn như này...."

Cô không có khả năng chấp nhận.

Cảnh Dịch vẽ mặt bình tĩnh: "Tên nó là Lâm Minh Tông, em trai của em."

"...."

Em trai...

Lâm Minh Tông ngẩng đầu nhìn Lâm Hoan Hi, giọng trẻ con non nớt: "Chị, chuyện cười của chị thật buồn cười."

Lâm Hoan Hi: "...."

Khó chịu.

Ủy khuất.

Muốn khóc.

Vậy mà cha mẹ lại sinh cho cô một người em trai lớn như vậy.

Lâm Hi Hi sững sờ tại chỗ, cùng Lâm Minh Tông mắt to tròn mắt nhỏ, trong lát, một thanh âm quen thuộc truyền vào tai.

"Bé con về rồi sao? "

Đây là giọng nói của mẹ cô.

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng thanh âm truyền đến, khuôn mặt này đã không còn trẻ như trong trí nhớ của cô, ngay cả tóc cũng ngắn hơn nhiều, chỉ duy nhất là khí chất thanh lịch dịu dàng không thay đổi.

Lâm Hoan Hi khòe miệng khẽ run, không kìm nén được muốn khóc.

Uông Lộ Thanh vẫn chưa phát hiện ra Lâm Hoan Hi có điểm khác thường, cười tủm tỉm dặt tay cô, dặn dò Cảnh Dịch: "Mấy ngày này con chăm sóc nó cũng mệt mỏi rồi, mau vào phòng nghỉ ngơi đi."

Cảnh Dịch nhìn Lâm Hoan Hi, nói: "Không một đâu mẹ, cha đâu rồi? "

Cha được Cảnh Dịch gọi vô cùng thuận miệng, đồng thời làm tan đi lo lắng ban đầu của Lâm Hoan Hi.

Vào phòng khách, Lâm Hoan Hi nhìn cha của mình, bộ dáng của ông không khác với trong trí nhớ của cô là bao, ông Lâm là quân nhân nên sống lưng thẳng tắp, khuôn mặt anh tuấn.

Lâm Hoan Hi nhìn cha mình, lại nhìn mẹ, cuối cùng nhìn về phía em trai, nói: "Hai ngài....thật sự là càng già càng dẻo dai."

Uông Lộ Thanh vốn da mặt mỏng nhất thời bị ý nghĩ này của Lâm Hoan Hi làm đỏ mặt, bà cầm cánh tay Lâm Hoan Hi: "Cảnh Dịch nói gì đó...."

Lâm Hoan Hi ủ rũ cúi đầu, không nói lời nào.

Lâm Văn Xương cau mày, từ trước đến nay ông rất nghiêm khắc với con trai, giáo dục lại càng nghiêm, nhưng luôn để ý đến con gái, lập tức nhìn ra Lâm Hoan Hi có chút khác lạ.

Lâm Văn Xương hỏi: " Bé con làm sao vậy? Có chỗ nào khó chịu sao? "

Cha Lâm vẫn luôn nhớ con gái, từ khi biết Lâm Hoan Hi bị tai nạn xe cộ đến bây giờ vẫn chưa từng chợp mắt.

Lâm Hoan Hi há hốc mồm, không dám nói.

Cảnh Dịch thay Lâm Hoan Hi nói: " Cô ấy mất trí nhớ, thiếu đi ký ức mấy năm, cho nên.... đã quên cha mẹ sinh Tông Tông."

Thanh âm vang lên, phòng khách rơi vào im lặng.

Lâm Minh Tông nghe nói Lâm Hoan Hi đã quên cậu, đôi mắt mở to, trong chớp mắt, viền mắt đỏ hoe.

Uông Lộ Thanh thấy cô cúi người, bộ dáng buồn bã, đau lòng không nói thành lời.

Lâm Văn Xương đề vào tim tràn đầy khiếp sợ và thống khổ, hỏi Cảnh Dịch: " Bác sĩ nói có thể chữa được không? "

" 50 - 50 " Bàn tay ấm áp Cảnh Dịch đặt lên đầu cô, " Nhưng không sao, con sẽ chăm sóc cô ấy."

Cảm giác được Cảnh Dịch động vào, thân thể Lâm Hoan Hi khẽ run, phản xạ có điều kiện tránh tay của anh, đi tới bên cạnh Uông Lộ Thanh, thấy được động tác của cô, Uông Lộ Thanh lộ ra vẻ ngạc nhiên, cẩn thận nói: " Quên luôn cả con sao? "

Yết hầu anh chuyển đầu, nhẹ nhàng gạt đầu.

Uông Lộ Thanh hoàn toàn là buột miệng nói.

Con gái thích Cảnh Dịch nhiều như nào, bà đều biết.

Nghĩ đến lúc đó, Uông Lộ Thanh thấy con gái từ bỏ chuyên ngành, vì Cảnh Dịch mà một mình đến thành phố xa lạ, lẫn lộn trong vòng giải trí tốt xấu lẫn lộn. Bởi vì hai người thân phận khác biệt. Lâm Văn Xương từng dùng thủ đoạn ngăn cản hai người ở cùng nhau. Kết quả con gái từ trước đến nay vẫn luôn nghe lời mà bây giờ lại chống đối Lâm Văn Xương, từ đó trở đi có hơn nửa năm không về nhà. Sau không có biện pháp nào khác, Lâm Văn Xương cuối cùng thỏa hiệp, để tùy ý.

Nhưng mà....

Hiện tại hai người lại được biết con gái mất trí nhớ, còn đã quên Cảnh Dịch người mà mình thích nhất.

Thành thật mà nói, Lâm Văn Xương vừa thương cảm lại vừa cảm thấy có chút vui vẻ nho nhỏ.

" Không có chuyện gì không có chuyện gì...." Uông Lộ Thanh lau nước mắt nơi khóe mắt, kéo tay Lâm Hoan Hi an ủi, " Nói không chừng hai ngày nữa sẽ tốt, hai ngày này mẹ ở cùng con, con không phải sợ, nhé."

Bàn tay mẹ ấm áp, sự an ủi của bà làm cho Lâm Hoan Hi vốn đang lo lắng liền bình tĩnh lại, cô gạt đầu, cười với Uông Lộ Thanh.

Uông Lộ Thanh xoa mặt Lâm Hoan Hi: " Con vừa xuất viện, đừng dễ mệt, để Tông Tông dẫn con lên tầng nghỉ ngơi, mẹ cùng Cảnh Dịch nói chuyện."

Lâm Hoan Hi quả thật có hơi mệt, Lâm Minh Tông dắt cô lên tầng, đợi bóng dáng Lâm Hoan Hi hoàn toàn biến mất, Uông Lộ Thanh mới lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

" Cảnh Dịch ngồi đi, nói với chúng ta có chuyện gì xảy ra. "

Cảnh Dịch cũng không nói dối, nói rõ chuyện tai nạn xe từ đầu đến cuối.

Khi đó là buổi tối, Lâm Hoan Hi đi siêu thị mua đồ, không nghĩ tới lại va vào tài xế say rượu, đâm thẳng vào xe cô, mà tài xế kia còn có chút lương tâm, xảy ra chuyện cũng không bỏ trốn, còn gọi xe cấp cứu.

Cha Lâm mẹ Lâm nghe được như vậy thì kinh sợ, may mắn Lâm Hoan Hi không gặp rắc rối gì.

" Vậy bây giờ con định làm gì? Con biết Hoan Hi nhà chúng ta đã quên con...."

Lâm Văn Xương nói tiếp: " Không bằng để tôi dẫn bé con về thị trấn Nguyệt Nha ở một thời gian ngắn, nói không chừng ở quê sẽ tốt hơn."

Từ thành phố A đến thị trấn Nguyệt Nha gần một ngày đường, đi đi lại lại rất bất tiện, nghe ý tứ này của Lâm Văn Xương, hiển nhiên là muốn đón con gái về.

Cảnh Dịch lắc đầu: " So với thị trấn Nguyệt Nha, vợ con ở đây cũng tốt."

Anh không gọi tên Lâm Hoan Hi, mà gọi là vợ.

Gương mặt Lâm Văn Xương hoàn toàn đen, ông vốn không ưa Cảnh Dịch, rất bất mãn với cậu, thấy cậu có ý định giữ con gái lại quyết không cho đưa đi, ông không hài lòng nhưng cũng không có biện pháp gì. Điểm quan trọng nhất là, Lâm Văn Xương không nói lại anh.

"Vậy lát nữa hỏi ý kiến của con gái, nó muốn theo chúng ta đi thì đi, không muốn đi thì ở lại đây."

Cảnh Dịch: "..."

Không cần suy nghĩ đáp án, Lâm Hoan Hi nhất định là chọn cha mẹ.

Ánh mắt Cảnh Dịch lóe lên, nói với Uông Lộ Thanh: "Hoan Hi vừa xuất viện, bác sĩ nói cần phải nghỉ ngơi, hai ngày tới không thể di chuyển, nếu cô ấy muốn đi, vì an toàn cũng không thể đi. Theo con thấy hai người cứ ở cùng Hoan Hi mấy ngày, đến lúc đó bàn bạc lại cũng không muộn."

Uông Lộ Thanh suy nghĩ một lúc, cũng cảm thấy nên như vậy, dù thế nào thì sức khỏe con gái cũng là quan trọng nhất.

Cảnh Dịch lại nói: "Tông Tông sắp khai giảng rồi đúng không?"

Lâm Văn Xương nghe vậy vẻ mặt cứng lại, Lâm Minh Tông năm nay sáu tuổi, chính là lúc chuẩn bị lên tiểu học, tính thời gian thì... cuối tuần khai giảng...

"Ôi chao, con không nói thì ta cũng quên." Uông Lộ Thanh cau mày, "Phải làm sao bây giờ... Chúng ta không thể để Tông Tông về một mình được."

Cảnh Dịch không để ý ánh mắt bất mãn của cha Lâm, bình tĩnh nói: "Cho nên con nghĩ, hai người đưa Tông Tông về trước. Chờ Hoan Hi khỏe lại, kiểm tra lại không có vấn đề gì, con sẽ dẫn cô ấy về thị trấn Nguyệt Nha, đến lúc đó đi hay ở sẽ tùy cô ấy."

Uông Lộ Thanh suy nghĩ một lúc, cảm thấy biện pháp này cũng tốt, có lẽ lại lo lắng con gái mất trí ở cùng Cảnh Dịch sẽ không vui liền ưu sầu nói: "Hoan Hi sẽ đồng ý?"

"Cho nên làm phiền ngài khuyên cô ấy, từ nhỏ cô ấy rất nghe lời ngài, ngài nói nhất định cô ấy sẽ nghe. Và lại...." Nét mặt Cảnh Dịch hơi cô đơn, lại nhanh chóng được anh giấu đi, "Cho dù như thế nào, con cũng là chồng cô ấy, coi như những ký ức đã quên, chúng con cũng thật sự là vợ chồng, tóm lại là cô ấy có cảm tình với con."

Đã nói đến nước này, Uông Lộ Thanh cũng đồng ý: "Được, lúc nữa ta sẽ nói với nó. Cảnh Dịch con cũng đừng đau buồn, nói không chừng mấy ngày này Hoan Hi sẽ nhớ ra thôi."

"Ừ."

Cảnh Dịch gật đầu, hoàn toàn không để ý đến Lâm Văn Xương vẻ mặt u ám bên cạnh.

Tác giả nói suy nghĩ của mình: Cha Lâm nghe xong muốn đánh người!)

Cảnh tiên sinh nếu không mở miệng, mà một khi vừa mở miệng liền quay người khác vòng vòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Edit: Cái Xanh

Lâm Minh Tông dắt Lâm Hoan Hi vào phòng ngủ, ảnh cưới treo trên đầu giường rất bắt mắt, trong hình người con gái trang điểm đẹp đẽ, đẹp như tranh vậy, trên khuôn mặt toát ra sự dịu dàng và hạnh phúc.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ thay đổi, ánh mắt nhìn đi nơi khác không nói gì.

Phòng ngủ được thiết kế theo phong cách ấm áp, đồ dùng và đồ trang trí đều là những thứ Lâm Hoan Hi thích nhất, trước kia cô sửa chữa toàn thể đã mất không ít công sức, nhưng mà lúc này Lâm Hoan Hi hoàn toàn không có ấn tượng.

Lâm Minh Tông vỗ vỗ lên giường, động tác vén chăn lưu loát, chớp đôi mắt to nhìn cô: "Chị, chị nằm đi."

Một tiếng chị được gọi rất thân mật, cô không được tự nhiên cho lắm.

Lâm Hoan Hi mới vừa ngồi xuống giường, Tông Tông liền ngồi xổm xuống cầm dép của Lâm Hoan Hi ra, sau đó đặt chân cô lên giường, rồi lại cẩn thận kéo chăn lên đắp cho cô.

Lâm Hoan Hi: "...."

Tông Tông rất vui vẻ đi rót cốc nước đặt cạnh đầu giường cho Lâm Hoan Hi, lại lấy quả quýt trong giỏ hoa quả ra rồi bóc vỏ, cậu cúi đầu, rất nghiêm túc cẩn thận bóc vỏ quýt rồi bóc sợi trắng trên quả đi, cuối cùng đưa múi quýt đến bên mép Lâm Hoan Hi: "Chị, a nào ---"

Lâm Hoan Hi: "...."

Sau khi tỉnh lại có thêm một người chồng còn chưa tỉnh, bây giờ còn có thêm cậu em trai, hơn một cậu em còn chưa tỉnh, vậy mà cậu em này lại vừa đẹp trai lại còn hiểu chuyện, cô nhớ khi mình sáu tuổi chỉ biết chảy nước mũi chơi đùa đất nặn.

"Em tên là....cái gì mà?"

Tông Tông méo miệng, ủy khuất nói: "Lâm Minh Tông, nữ danh là Tông Tông..."

"Tông Tông..." Lâm Hoan Hi nhúc nhúc đầu, giọng nói hơi mất tự nhiên, "Xin lỗi, chị đã quên rất nhiều chuyện, em đừng buồn..."

Giữa hai người được ràng buộc bởi huyết thống, cho dù Lâm Hoan Hi không nhớ Tông Tông, hành động đó cũng không khiến nhóc con này khổ sở.

"Không có việc gì." Tiểu đại nhân Tông Tông kéo tay Lâm Hoan Hi, "Chị đừng buồn, bây giờ em chỉ mới năm tuổi, sau này còn rất nhiều thời gian ở cùng chị, tuy là chị đã mất đi ký ức của mấy năm, nhưng em sẽ luôn ở bên cạnh chị."

Tông Tông vẻ mặt nghiêm túc, không giống nói dối.

Nói xong, Tông Tông liếc nhìn ra cửa, xác định là không có người đi vào.

Cậu nhìn Lâm Hoan Hi, nhỏ giọng nói: "Chị, chị cũng quên chú Cảnh Dịch luôn rồi sao?"

".... Sao em lại gọi anh ta là chú?"

Tông Tông hừ một tiếng, có hơi khinh thường nói: "Chú đấy lớn hơn em hai mươi sáu tuổi, không phải gọi chú thì là gì chứ?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Gọi anh rể được mà....

Tông Tông cúi vào gần Lâm Hoan Hi: "Vậy chị muốn biết chuyện của chú Cảnh Dịch không?"

".... Không quá muốn biết."

Tông Tông: "Chị không muốn cũng phải."

Lâm Hoan Hi có vẻ hứng thú: "Lời này là ý gì?"

Tông Tông: "Trên TV nói người ta chọn quên đi một số chuyện không muốn nhớ lại, bởi vì những chuyện đó mang đến cho người ta đau khổ. Chị nghĩ xem, bây giờ chị quên chú Cảnh Dịch, rõ ràng chú ấy khiến chị không vui. Thật ra là.... ai bảo chú ấy không tốt với chị."

Lâm Hoan Hi hơi trở mặt: "Anh ta... không tốt với chị sao?"

Tông Tông gật đầu, nghiêm trang nói: "Chị, chị và chú ấy ly hôn đi!! Em trưởng thành rồi sẽ chăm sóc chị."

"...."

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, một bàn tay to từ phía sau vươn đến, túm cổ áo cậu như xách con gà mà xách lên.

Tông Tông nháy mắt mấy cái, vừa rồi hai người trò chuyện quá nhập tâm, hoàn toàn không để ý Cảnh Dịch đã đi vào.

Cảnh Dịch vẻ mặt không thay đổi xách cậu ra ngoài cửa, không để ý vẻ mặt không vui của Tông Tông, lạch cạch đóng cửa lại, mà thôi là khóa trái.

Ánh mắt Cảnh Dịch rơi trên người Lâm Hoan Hi, anh có đôi mắt đẹp, lúc không nói chuyện thật là bức người, cảm giác được tầm mắt của anh, Lâm Hoan Hi khẽ rụt cổ, không hiểu sao lại chột dạ.

"Cảnh tiên sinh...."

"Hả?"

" Cha mẹ tôi nói gì với anh thế? "

Cảnh Dịch nhếch mí mắt, vẻ thờ ơ nói: " Bảo chúng ta ly hôn, ai bảo anh không đối xử tốt với con gái bọn họ chứ."

Ánh mắt Lâm Hoan Hi sáng lên: " Thật sự sao? "

Sắc mặt Cảnh Dịch trầm xuống, độc ác nói: " Giả!! "

Lâm Hoan Hi: "...."

Anh ngồi xuống ghế sofa đối diện giường: " Vừa rồi cùng hai người trao đổi một số việc, cuối tuần Tông Tông khai giảng, bọn họ phải đưa Tông Tông về trước."

" Hả? "

" Tông Tông chuẩn bị nhập học, trường học phải dạy nó đạo lý làm người, ví dụ như không được kích bác ly gián, phá hỏng hôn nhân người khác."

"....."

Cảnh tiên sinh trong lòng cực kỳ oán hận, anh biết rằng kiểu gì nhóc con kia nhân lúc mình không ở đây sẽ rót thuốc mê cho Lâm Hoan Hi mà, để cô suy nghĩ đến việc ly hôn với anh.

Lâm Hoan Hi chột dạ nằm trên giường không nhúc nhích, cô cẩn thận kéo chăn lên từng tí từng tí một, cuối cùng lại che cả miệng mũi, giống như cương thi.

Trong chốc lát, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Ưông Lộ Thanh: " Cảnh Dịch, bé con, ra ăn cơm đi. "

Lâm Hoan Hi như được đại xá, như cá chép bật dậy từ trên giường, động tác lưu loát đứng dậy ra cửa.

Chờ người đi rồi, người ngồi trên ghế sofa lông mi khẽ run, anh đi đóng cửa lại, sau đó lấy từ ngăn kéo một bì màu đỏ, đây là giấy kết hôn của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch nhìn xung quanh, động tác cẩn thận giấu giấy kết hôn dưới giường, anh suy nghĩ một lúc, cảm thấy không ổn, vì vậy lại đi vào WC.

Làm đi làm lại một lúc lâu, thấy Cảnh Dịch chưa xuống Ưông Lộ Thanh lại đi lên: " Cảnh Dịch, xuống ăn cơm đi."

" Xin lỗi, con xuống ngay."

Người đàn ông anh tuần lau đi bụi trên đầu gối, sửa lại ông tay áo đi ra ngoài.

" Ở trong đó làm gì vậy? " Ưông Lộ Thanh nhìn vào bên trong, " Có phải không thoải mái chỗ nào không? "

" Không có gì, chỉ là cát vài đò."

" Cát đò đó? "

" Ừ." Cảnh Dịch gật đầu, " Liên quan đến thân gia (bản thân và gia đình)."

Ưông Lộ Thanh cũng không hỏi tới đến cùng: " Mau xuống đi, mọi người đều chờ con đấy."

Hai người một trước một sau đi xuống, Cảnh Dịch không nhìn Tông Tông đang cắn răng nghiêng lợi và vẻ mặt phẫn hận của Lâm Văn Xương, kéo ghế ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi, động tác tự nhiên.

" Bé con vừa xuất viện không thể ăn nhiều dầu mỡ, mẹ làm mấy món chay mà con thích ăn nhất, ăn nhiều một chút nhé." Ưông Lộ Thanh vẻ mặt thương yêu gấp thức ăn cho Lâm Hoan Hi: " Ăn xong đi ngủ sớm một chút, ăn ngủ tốt mới có thể mau khỏi."

Nhìn một bàn đầy thức ăn, mũi Lâm Hoan Hi hơi chua xót.

Cũng rất kỳ lạ, cô lại cảm giác như đã lâu không cùng gia đình ngồi ăn bữa tối.

Ăn ăn, Tông Tông ngồi đối diện ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nói: " Chị, cùng cha mẹ về thị trấn Nguyệt Nha nhé, hoa mẫu đơn ở thị trấn đã nở, em nhớ chị rất thích hoa mẫu đơn."

Tông Tông vừa nói xong, Cảnh Dịch đã trầm giọng nói: " Hậu hoa viên chúng tôi trồng rất nhiều." anh ngược mắt lên: " Các loại đều có, không hề kém hơn so với thị trấn Nguyệt Nha."

Tông Tông tuổi còn nhỏ, cũng không thể phản bác lại anh, cậu chu miệng, không vui cúi đầu ăn.

" Hoa mẫu đơn ở quê có thể so với ở đây không, dù thế nào thì ở nhà cũng tốt."

Đổi mặt với giọng điệu oán hận của cha vợ, Cảnh Dịch tuyệt đối không khách khí: " Chỗ này cũng là nhà của Hoan Hi."

Lâm Văn Xương: "...."

Tông Tông: "... "

Lâm Hoan Hi: "... "

Lâm Văn Xương nói không lại liền tức giận, cùng Tông Tông cúi đầu ăn.

Bầu không khí bỗng nhiên trở nên quý dị, Lâm Hoan Hi và com, khoe mắt liếc nhìn Cảnh Dịch ở bên cạnh. Người đàn ông cao lớn ngược sáng, đường nét của gò má anh rất đẹp, lông mi dài rũ xuống.

Tìm Lâm Hoan Hi khẽ động, đặt đĩa xuống nhìn về phía Ưông Lộ Thanh: " Mẹ, con có thể ngủ cùng mẹ không? "

Nghe cô nói xong, tay cầm đĩa của Cảnh Dịch hơi run.

" Được chứ, để mẹ và con...."

Không đợi Lâm Văn Xương nói hết, chân Ưông Lộ Thanh ở dưới bàn đã đạp cho ông một cước, từ trước đến nay Lâm Văn Xương sợ vợ, sắc mặt thay đổi liên tục, cúi mặt ăn com.

" Không được, mẹ muốn ngủ cùng chồng mình, cha con không thể rời mẹ được."

"...."

Tìm kiếm mẹ không có kết quả, Lâm Hoan Hi nhìn về phía Tông Tông: " Vậy con ngủ cùng Tông Tông, chúng ta trao đổi tình cảm "

Ánh mắt Tông Tông sáng lên: " Được chứ, nếu như...."

Ưông Lộ Thanh lại đạp vào chân Tông Tông, Tông Tông từ trước đến nay luôn sợ mẹ nên cũng im miệng.

" Tông Tông đài dâm còn đạp người, con vừa xuất viện, đừng ngủ cùng nó."

" Há? " Lâm Hoan Hi về mặt không thể tin, " Em lớn như vậy còn đài dâm sao? "

Tông Tông không tình nguyện nói: " Vâng...."

Cảnh Dịch gấp một gấp rau xanh: " Đái dầm là bởi vì thần kinh chưa trưởng thành, ăn nhiều rau dưa có thể phòng ngừa."

Tông Tông không thích nhất là ăn rau xanh: "...."

Cảnh Dịch đặt bát xuống, động tác ưu nhã rút giấy lau tay, sau đó sờ lên tóc cô: " Ăn điểm tâm xong đi nghỉ ngơi, đúng lúc anh có thể kể cho em một số chuyện trước kia của chúng ta. "

Lâm Hoan Hi: "...."

Cảnh Dịch cười sâu sắc: " Bác sĩ nói như vậy sẽ giúp em khôi phục trí nhớ."

Lâm Hoan Hi: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Edit: Cài Xanh

Ăn com xong ngồi nói chuyện cùng cha mẹ một lúc, Lâm Hoan Hi cảm thấy hơi mệt nên nói lại cùng người nhà một tiếng rồi về phòng.

Cảnh Dịch đang cùng Lâm Văn Xương xem TV, đúng lúc để Lâm Hoan Hi đi tắm.

Cô đóng cửa cẩn thận, xác định sẽ không có người đi vào, mới cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm rất rộng, Lâm Hoan Hi hiếu kỳ nhìn xung quanh, cởi bỏ quần áo, mấy ngày nay ở bệnh viện cô chỉ lau qua người, cũng không cần tắm rửa, khiến đến lúc dòng nước ấm áp chảy xuống người, Lâm Hoan Hi thỏa mãn thở ra.

Qua tấm gương bị mờ hơi nước, Lâm Hoan Hi thấy cơ thể tinh tế của mình ở thất lưng xăm một dòng chữ tiếng anh, phía trước chữ còn điểm xuyết một hình mặt trăng nho nhỏ màu đen.

Lâm Hoan Hi khó khăn để nhận ra dòng tiếng Anh đó: Tomorrow comes never, dịch sang tiếng Trung có nghĩa là [Không phụ thuộc vào ngày mai]

Lâm Hoan Hi lau nhẹ vào hình xăm, cảm xúc gấp ghềnh, hiển nhiên là ở đó có vết sẹo.

Cô khẽ cau mày, hình xăm này là để che vết sẹo, nhưng Lâm Hoan Hi không nhớ từ lúc nào mà có vết sẹo này, có thể là thời gian mà cô không nhớ kia chăng?

Lâm Hoan Hi không để ý lắm, dựa vào giác quan thứ sáu cảm lấy ly súc miệng màu hồng trên kệ và bàn chải đánh răng, nhưng lại không thấy kem đánh răng đâu, cô tìm xung quanh cũng không thấy, sau đó mở tủ trong phòng tắm, khi vừa mở ra, một cái hộp màu xanh đặt ngay ngắn đập vào mắt Lâm Hoan Hi, trên hộp có thể thấy rõ ba chữ - bao cao su.

Mí mắt Lâm Hoan Hi giật giật, im lặng một lúc lâu, tay chân luống cuống đặt lại vị trí cũ, cô suy nghĩ một chút thấy không thích hợp, lại lấy ra rồi vứt vào thùng rác.

Làm xong tất cả, Lâm Hoan Hi thở phào một hơi.

Lúc này trong gương khuôn mặt của cô gái đã đỏ, cô vỗ vỗ mặt đang nóng lên, nghe được âm thanh ngoài phòng tắm, Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn lại, xuyên qua cửa phòng tắm, có thể thấy mờ mờ bóng dáng người đàn ông.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ động, sót ruột hoảng sợ vội vàng đánh răng rửa mặt.

Rửa mặt xong Lâm Hoan Hi thay bộ đồ ngủ màu trắng, kiểu dáng kín đáo.

Lâm Hoan Hi liếc môi khô khốc, cẩn thận mở cửa ra.

"Tắm xong rồi sao?"

"Ừ." Cô cúi đầu không nhìn ánh mắt của Cảnh Dịch, chạy thẳng tới trên giường, kéo chăn đắp lên người.

Cảnh Dịch thu ánh mắt lại, xoay người vào phòng tắm.

Phút chốc, trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, một lúc sau, tiếng nước dừng lại, anh đã tắm xong rồi.

Lâm Hoan Hi ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối lẳng lặng nhìn Cảnh Dịch đi ra từ phòng tắm.

Cảnh Dịch vừa tắm xong mặc áo choàng tắm màu tím, tóc chưa được lau khô rũ xuống những giọt nước rơi xuống theo cổ áo rộng mở từ từ lướt qua lồng ngực rắn chắc.

"Anh có thể mặc quần áo vào không?" Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn, "Có hơi bất nhã."

Cảnh Dịch tay cầm khăn lông khựng lại, giống như là không nghe thấy cô nói, trực tiếp cởi áo choàng tắm, thẳng thắn đối diện với Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch cao gần 1m90, eo nhỏ và đôi chân dài, cơ bụng sáu múi, khiến người ta có suy nghĩ quái lạ.

Lâm Hoan Hi khiếp sợ với hành động đột nhiên khoe cơ thể này của anh, kết hợp với áo mưa trong phòng tắm, Lâm Hoan Hi sợ đến mức chui vào trong chăn.

Cách một lớp chăn, thanh âm Lâm Hoan Hi hơi nặng nề: "Anh lưu manh! Tôi còn là khuê nữ hoa cúc*."

(*): *Vì hoa cúc có sức chịu đựng giá nên người ta ví với người có tiết tháo.*

Cảnh Dịch hừ một tiếng, mở tủ lấy quần áo ngủ thay: "Em sớm đã không phải là khuê nữ hoa cúc."

Lâm Hoan Hi... không nói nổi.

Cô đã quên chính mình năm nay 25 tuổi, đã là vợ người ta, không phải là cái gì hoa cúc, cũng không phải là khuê nữ gì gì nữa.

Lâm Hoan Hi rầu rĩ từ trong chăn chui ra, "Vậy anh cũng không thể như vậy, tôi còn chưa chuẩn bị sẵn sàng."

Cảnh Dịch nghe xong rất muốn cười: "Anh làm sao? Em muốn chuẩn bị cái gì?"

" Chính là...." Lâm Hoan Hi nói lấp, " Chính là cái đó... chuẩn bị cái đó."

" Cái gì? "

Lâm Hoan Hi đỏ mặt: " Giữa nam nữ.... cái đó đó...."

Cảnh Dịch nhếch mí: " Anh chỉ thay quần áo, em đã liên tưởng đến loại này rồi? "

Anh khẽ cười, nhìn Lâm Hoan Hi với ánh mắt sâu xa, " Nói như vậy em rất có hứng thú với cơ thể của anh à."

"...."

Sao người bị đùa giỡn lại là cô chứ?

Lâm Hoan Hi nói chuyện vụng về, nói không lại anh, chỉ nằm trên giường không nhúc nhích, vờ như không nghe thấy anh nói.

" Anh không động vào em."

Một lúc sau, bốn chữ lạnh lùng này truyền vào trong tai.

Lâm Hoan Hi thờ phào, vừa bình tĩnh lại, vị trí bên cạnh đã lún xuống, tiếp theo, chân trên người Lâm Hoan Hi bị người kia kéo đi.

Cô quay đầu, đối mặt với Cảnh Dịch đang ngủ.

Lâm Hoan Hi hơi lui về phía sau: " Anh làm gì thế? "

Cảnh Dịch không mở mắt: " Ngủ."

Lâm Hoan Hi nhỏ giọng hỏi: " Chúng ta ngủ cùng nhau? "

Anh khẽ nâng mí mắt: " Nếu không... thì sao? "

Lâm Hoan Hi mím môi: " Tôi muốn đi tìm Tông Tông ngủ..."

"....."

Rất rõ ràng, cô không muốn ngủ cùng giường với Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch nhắm mắt nhìn khuôn mặt dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt, trong lòng bức bối, vốn tưởng rằng sau khi cưới sẽ là thời gian ân ái ái ái, kết quả thì sao? Chưa đến một tháng, cô muốn phân giường ngủ với anh, nói không chừng hai ngày nữa sẽ muốn ly hôn. Nghĩ như thế, giấy kết hôn giấu đi là quyết định chính xác.

" Tông Tông đã ngủ rồi, em cứ coi như anh là tượng gỗ đi."

" Tôi sợ nhất là tượng gỗ, giống như Mary Shaw."

(*): *Mary Shaw là nhân vật của phim The Silence.*

" Vậy em cứ coi anh như gối ôm."

Nhìn bộ dáng của anh lúc này có vẻ không chịu thỏa hiệp.

Lâm Hoan Hi cũng không có biện pháp, Cảnh Dịch là chồng cô, đây là nhà anh....

Cô có chút không vui nằm xuống, giọng nói nhỏ nhẹ: " Vậy anh đừng lộn xộn, gối ôm sẽ không động đây."

Cảnh Dịch: "...."

Không lâu sau, có thể nghe thấy tiếng hô hấp vững vàng của người bên cạnh Cảnh Dịch.

Vốn Cảnh Dịch đang nhắm mắt lại giả vờ như thiếp đi đang từ từ mở hai mắt, ánh mắt dày đặc nhìn lưng Lâm Hoan Hi.

Thời gian cô nằm viện, lúc cô ngủ anh luôn nhìn cô như vậy.

Lâm Hoan Hi đã từng nói với Cảnh Dịch, chỉ cần ở cạnh Cảnh Dịch, ánh mắt của cô luôn không thể chống cự mà đi theo anh, cho dù anh ở đâu, cho dù bên cạnh có bao nhiêu người. Nhưng mà Cảnh Dịch dễ dàng nhận thấy cái nhìn của cô, Cảnh Dịch sớm đã quen với sự chú ý của công chúng, thói quen trở thành tiêu điểm.

Mỗi tối ở bệnh viện, Cảnh Dịch luôn nghĩ, có phải những lúc Lâm Hoan Hi không ngủ được cũng sẽ nhìn anh chăm chú, dùng ánh mắt yêu thương mà anh không biết.

Cảnh Dịch cẩn thận dịch về phía Lâm Hoan Hi, anh vươn tay, đang muốn ôm eo Lâm Hoan Hi, anh tưởng rằng Lâm Hoan Hi đã ngủ nhưng đột nhiên cô lại mở miệng: " Anh đừng di chuyển...."

Cảnh Dịch rút tay lại, nhìn lưng cô.

" Cảnh tiên sinh...."

" Sao thế."

Lâm Hoan Hi vặn nút mở đèn bàn: " Tôi không ngủ được. "

Trong lòng cô lo lắng, không biết là lo lắng vì sau này, hay lo lắng vì Cảnh Dịch bên cạnh.

" Từ từ nhắm hai mắt lại sẽ ngủ được."

Lâm Hoan Hi giống như không nghe được anh nói, lầm bầm nói: " Tôi... tôi thật sự là vợ anh? "

Cảnh Dịch mở hai mắt: " Ý của em là giấy kết hôn kia là làm giả? "

"...."

Cô khẽ than thở: " Tôi nghĩ rằng tôi vẫn là cô gái mười bảy tuổi, sao có thể kết hôn với thầy chủ nhiệm được."

Cảnh Dịch nhíu mày: " Thầy chủ nhiệm? "

Ý thức được mình lỡ miệng, Lâm Hoan Hi xấu hổ, vội vàng bổ sung cứu chữa: " Ý của tôi là anh rất phong độ."

Cảnh Dịch: "...."

Mắt cô rũ xuống, vuốt vuốt ngón tay mình: " Tôi không ngủ được..."

Trong lòng rất sợ, nhưng không dám nói.

Người bên cạnh chỉ im lặng, lúc Lâm Hoan Hi cho rằng Cảnh Dịch đã ngủ, người đàn ông đưa cho cô một cái điện thoại."

" Cho em, tìm một trò chơi rồi chơi, chờ đến lúc em dùng não mệt rồi sẽ buồn ngủ."

Lâm Hoan Hi: " Đây là anh đang trá hình nói tôi đàn."

Cảnh Dịch lộ ra vẻ mặt vui vẻ: " Rất tự biết mình đấy."

"...."

Anh lại nằm xuống: " Chơi xong thì ngủ đi, ngủ ngon."

Lâm Hoan Hi nhớ trường học có mấy người đã dùng điện thoại thông minh, mỗi ngày đều khoe khoang trước mặt cô. Dựa vào trí nhớ, Lâm Hoan Hi mở ứng dụng cửa hàng, tìm kiếm trò chơi.

Kỳ tích noãn noãn* nhìn có vẻ dễ chơi, quần áo đẹp dễ hấp dẫn ánh mắt Lâm Hoan Hi, nhưng không phải dùng đến trí não, đây cũng không phải điện thoại của cô....

(*): *Game Ngôi sao thời trang.*

Lâm Hoan Hi lưu luyện tất trang, lại mở ra trang khác, tên này nghe rất khí phách, hình như là game tổ đội, cô chưa bao giờ chơi trò chơi này, sợ hãm hại đồng đội, lướt qua, cuối cùng Lâm Hoan Hi vui vẻ chơi đấu địa chủ.

(*): *Game Liên quân mobile.*

Ba người một bàn, đấu trí, là trò chơi dùng não, không xấu.

Lâm Hoan Hi mở ra một thanh.

"Gọi địa chủ. "

"Không cướp. "

"Không gấp đôi. "

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

"Tôi một lá bài! "

Một phút sau, mà hình thay đổi.

Lại mấy phút sau, Lâm Hoan Hi thua thành thứ hai.

Lại mấy phút sau, Lâm Hoan Hi thua thành thứ ba.

Cô gục vai, không tin được mở thành thứ tư, vừa mới mở ra, một cánh tay vươn ra cướp điện thoại của cô.

Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch ngạc nhiên: " Không phải anh ngủ rồi sao? "

Cảnh Dịch mặt không đổi sắc nói: " Âm thanh như là khóc tang cho anh thế này, sao mà ngủ được."

Lâm Hoan Hi không phục nói: " Trò chơi này rất khó đấy, anh có bản lĩnh thì thắng thử xem..."

" Nếu anh thắng em cho anh cái gì? "

Lâm Hoan Hi thuận miệng đáp: " Tùy anh muốn cái gì, nếu anh thua phải ngủ sô pha."

Anh nhếch khóe miệng: " Được, em không được đổi ý."

Nhìn dáng vẻ chắc chắn của anh, trong lòng Lâm Hoan Hi hơi sợ, không phải anh là cao thủ đánh bài chứ?

Sự thật chứng minh Lâm Hoan Hi đã suy nghĩ quá nhiều, sau ba lần, Cảnh Dịch hoàn toàn mất thiện cảm với trò chơi này, vô cùng chán ghét!!

Anh rũ mắt xuống, Lâm Hoan Hi đắc ý ngồi dậy: " Anh thua ba thành rồi, đầu hà lan cũng mất."

Cảnh Dịch xóa trò chơi, tắt điện thoại: " Ngủ."

" Sô pha."

"...."

Anh nắm chặt tay, không tình nguyện ôm gối xuống giường, vừa đi, điện thoại trên bàn lại rung lên, là Trang Phong gửi Wechat.

[Trang Phong: Dịch ca anh chơi đánh bài sao? Vậy mà một ván anh cũng không thắng?]

Cảnh Dịch cầm điện thoại lên trả lời: [Là vợ tôi chơi]

[Trang Phong: Ôi chao, chị dâu cũng có sở thích này sao. Đợi ngày mai tôi đến nhà anh, ba chúng ta cùng chơi đánh bài! Đúng lúc có thể bồi đắp tình cảm [bút tâm.jpg*]

* (笔芯/bút tâm): Từ hài âm với "bỉ tâm - 比心" nghĩa là tay làm thành hình trái tim ý =)))

[Cảnh Dịch: Cút]

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Edit: Cài Xanh

Cảnh Dịch không nghĩ tới mới sáng sớm mà Trang Phong đã tới rồi.

Người mở cửa là Ưông Lộ Thanh, mặc dù Trang Phong che nửa mặt lại đeo kính râm, nhưng Ưông Lộ Thanh chỉ cần liếc mắt là nhận ra đây là Tiểu Thiên Vương đang hot.

Trùng hợp rằng Uông Lô Thanh là nhóm fan mẹ của Trang Phong, nhìn Trang Phong sừng sốt mấy giây, giống như mấy cô gái trẻ bị đóng băng, kích động hô: " Trang Phong ---- "

Trang Phong lấy mắt kính xuống, lộ ra gương mặt anh tuấn, hần mím cười với Uông Lô Thanh, lúm đồng tiền mê người hiện ra: " Dì mạnh khỏe, cháu là bạn của Cảnh Dịch."

" Chào cậu chào cậu, mau vào nhà đi." Uông Lô Thanh vội vàng nhường đường, vẻ mặt tươi cười.

" Ngài là mẹ của chị dâu à?! " Trang Phong thay dép xong, " Không nghĩ tới ngài không những trẻ mà còn xinh đẹp như vậy."

Được idol khen Uông Lô Thanh suýt chút nữa không tìm được phương hướng, nhưng ngoài miệng vẫn luôn khiêm tốn: " Đâu có đâu có, tôi cũng gần năm mươi rồi."

Trang Phong mím môi cười, đặt quà tặng trên tay lên bàn, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi, nhưng tiểu tử đang ăn sáng kia lại lom lom nhìn hần.

Trang Phong rất hiếm khi thấy cậu bé nào lại xinh xắn như thế, hần vừa mới nhìn đã thích rồi, lập tức cười tùm tùm làm quen: " Em là em trai của chị Hoan Hi đúng không?! Anh là Trang Phong."

Tông Tông lắc lắc chân nhỏ, cúi đầu ăn cháo không để ý đến hần.

" Anh đang nói với con đây, không có lễ phép gì cả."

Nghe mẹ giáo huấn, Tông Tông hơi bĩu môi, vẫn là đáng vẻ không vui: " Chào anh, em là Lâm Minh Tông."

Trang Phong vuốt nhẹ tóc Tông Tông, hơi ngược mắt lên, đối mặt với ánh mắt u ám của Cảnh Dịch.

Đối mặt với ánh mắt không hoan nghênh của người đàn ông này, Trang Phong vẫn tươi cười chào đón: " Buổi sáng tốt lành nha, Dịch ca. Chị dâu đâu? "

Vừa dứt lại, Lâm Hoan Hi tóc tai bù xù vẫn còn đang ngáp xuất hiện ở cầu thang, vốn dĩ hai mắt cô còn đang mơ mơ màng màng nhưng khi nhìn thấy Trang Phong liền thanh tỉnh. Lâm Hoan Hi cố gắng để mình không ngáp, hét lên một tiếng chói tai, tay chân luống cuống chạy lên tầng.

" Chị dâu làm sao vậy? "

" Cậu dọa cô ấy." Cảnh Dịch nói, " Không có chuyện gì thì về đi! Hôm nay không phải cậu muốn tham gia chương trình tạp kỹ sao? "

Trang Phong vẻ mặt đần độn: " Vì để qua thăm anh và chị dâu, em đã cố ý đẩy lùi lịch trình, có phải rất cảm động không? "

Cảnh Dịch: "....."

Ăn hết miếng cháo cuối cùng, đôi mắt to của Tông Tông đảo lia lịa, cậu nhìn Cảnh Dịch một lúc, rồi lại nhìn Trang Phong, lau miệng một cái rồi cười xấu xa.

Tông Tông từ trên ghế nhảy xuống, thay đổi vẻ mặt lạnh nhạt lúc nãy, thân thiết không gì sánh được kéo tay Trang Phong: " Phong ca ca đừng đi, ở cùng Tông Tông chơi nhé."

Tông Tông chính là một thiên sứ nhỏ, Trang Phong cúi người ôm cậu lên: " Được, ngày hôm nay Phong ca ca sẽ chơi cùng em."

Thấy hần đồng ý, Tông Tông quay đầu đi làm mặt quỷ với Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch cười lạnh: "À, Phong ca ca."

Trang Phong cảm thấy nhức đầu, dường như cảm nhận được thái độ thù địch của Cảnh Dịch với mình.

" Trang Phong đã ăn sáng chưa? "

Trang Phong ngượng ngùng nói: " Sáng sớm đi vội, vẫn chưa ăn ạ."

Uông Lô Thanh lộ ra vẻ mặt đau lòng: " Như vậy sao được chứ, không ăn sáng rất hại thân thể, qua đây cùng chúng ta ăn chúng đi."

" Vậy cháu không khách khí nữa nhé." Trang Phong thả Tông Tông xuống, bản thân lại tìm một chỗ ngồi.

Vì vậy lúc Lâm Văn Xương xuống tầng, thì thấy trong nhà nhiều hơn một người, người này tướng mạo có chút quen thuộc. Lâm Văn Xương tập trung tinh thần nhìn hần, lập tức nhận ra đây là ca sĩ gì mà vợ mình hâm mộ hơn năm nay. trong nháy mắt, vẻ mặt Lâm Văn Xương trầm xuống.

Lúc Uông Lô Thanh còn chưa hâm mộ Trang Phong, mỗi ngày Uông Lô Thanh đều cùng Lâm Văn Xương đi ra ngoài đi dạo, chơi cờ, tâm sự quốc gia đại sự, nhưng sau khi hâm mộ Trang Phong, không ra ngoài, cờ không chơi, nói chuyện trên trời dưới đất lại biến thành chuyện Trang Phong mới ra

album gì, Trang Phong đẹp trai như thế nào. Tội tệ nhất là, bản tin thời sự lúc nào ông cũng không thể xem, cứ đến giờ là Ưông Lộ Thanh chuyển kênh giải trí.

Lâm Văn Xương chỉ có một ấn tượng với Trang Phong đó là --- cướp vợ của ông.

"Sao bây giờ ông mới xuống, tôi hô gọi ông mấy tiếng rồi."

Lâm Văn Xương về mặt u ám ngồi xuống: "Lớn tuổi, tai nghe không rõ."

Ưông Lộ Thanh liếc mắt nhìn Trang Phong, mím môi cười cười, cầm bát lên lấy cháo cho ông, nói: "Đâu có, trong lòng tôi ông vĩnh viễn là tiểu tử hai mươi tuổi!"

Lâm Văn Xương không nói gì, nhưng trong lòng lại thoải mái không ít.

Tông Tông đã sớm quen với hành động chán ngấy của hai người này mỗi buổi sáng rồi, nên chỉ ngồi im lặng một bên chơi trò chơi.

Qua một lúc, Lâm Hoan Hi từ trên tầng đi xuống.

Cô đã thay cái váy hoa, tóc dài quấn lên, lộ ra cổ nhỏ xinh đẹp, rõ ràng là cẩn thận trang điểm lại.

Lâm Hoan Hi hơi nhấc mí mắt lên nhìn Trang Phong, rồi lại vội vàng thu lại, cô cúi thấp đầu, bộ dáng ngượng ngùng như tiểu cô nương, Lâm Hoan Hi vòng qua Cảnh Dịch, ngồi xuống vị trí bên cạnh Trang Phong.

Cảnh Dịch chịu đựng nhũn mảy, trong lòng rối loạn.

"Đó là vị trí của mẹ."

"Không có chuyện gì, mẹ ngồi ở đây một chút là được." Nói rồi, Ưông Lộ Thanh dời ghế đến bên cạnh Trang Phong.

Bên cạnh Trang Phong lần lượt là Lâm Hoan Hi và Ưông Lộ Thanh, bên cạnh Cảnh Dịch trống không, vốn cảm xúc của Lâm Văn Xương đã được vỗ yên nay lại quay về sự u ám.

"Cậu không sợ chen lấn sao!" Lâm Văn Xương nói ra tiếng lòng của Cảnh Dịch, "Chen đến mức tiểu tử này hông luôn thì sao."

Trang Phong: "Chú không có chuyện gì đâu, cháu không bị ép, cảm giác rất an toàn."

Lâm Văn Xương: "...."

Cảnh Dịch: "...."

Coi như trong lòng không hài lòng, Cảnh Dịch cũng không thể làm ra hành động gì trước mặt cha mẹ Lâm Hoan Hi, anh rũ mắt, im lặng ăn cháo, chân dưới bàn đạp vào chân Trang Phong.

Trang Phong về mặt không hiểu nhìn Cảnh Dịch: "Dịch ca, anh đá em à? Đau quá nha."

Nói xong, Cảnh Dịch đón nhận ánh mắt của hai người phụ nữ.

"Cánh tiên sinh, anh đá Trang Phong làm gì?"

Cảnh Dịch trầm giọng: "Không cẩn thận đá trúng thôi."

Trang Phong tâm trạng tốt cười cười: "Không có chuyện gì, Dịch ca lần sau cẩn thận hơn là được."

Cảnh Dịch nắm chặt thìa, lần này dùng sức hơn so với lần trước đá chân Trang Phong, đối mặt với vẻ mặt méo mó vì đau của Trang Phong, Cảnh Dịch không hề xấu hổ nói: "Xin lỗi nhé, tôi lại không cẩn thận đá trúng rồi."

Trang Phong cảm thấy ủy khuất, trong mắt chứa lệ, trong miệng vẫn ăn cháo.

"Không có chuyện gì, Dịch ca cũng không phải anh có ý..."

Có quý mới tin đấy!!!!

Rõ ràng là có ý!!!!

Bữa ăn này niềm nở nhất vẫn là Lâm Hoan Hi và Ưông Lộ Thanh, hai người cứ mỗi phút lại hỏi Trang Phong muốn ăn gì, gấp thêm đồ ăn vào bát Trang Phong.

Trang Phong sinh ra đã là cô nhi, chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ như vậy từ người nhà, trong lòng cũng không cảm thấy bất cứ, đối với sự chăm sóc

của Ương Lộ Thanh rất vui vẻ hưởng thụ, nhưng ánh mắt nóng bỏng của Lâm Hoan Hi lại khiến hần ăn không tiêu.

Mấy ngày trước lúc ở bệnh viện, Lâm Hoan Hi mắt trĩu luôn dùng ánh mắt mê muội như vậy nhìn hần, phải biết rằng Lâm Hoan Hi đã từng rất không thích Trang Phong, theo lời nói của cô, Trang Phong chính là là "Nam tiểu tam", đến đây cướp chồng của cô, tuy hần là em của Cảnh Dịch, từng có chung một ý tưởng với Cảnh Dịch, nhưng tuyệt đối sẽ không làm người thứ ba! Cũng không cướp chồng của Lâm Hoan Hi.

Nhưng bây giờ phản quá lớn, Trang Phong khó mà chấp nhận được.

"Chị dâu, em mang theo quà tặng chị."

Trang Phong đã ăn uống no đủ buông bát đĩa, lấy quà trên bàn trà đưa đến.

"Quà?" Lâm Hoan Hi hai mắt sáng ngời, "Cho tôi?"

"Ừ." Trang Phong lấy từ trong túi một cái hộp vuông hồng hồng đưa cho cô, "Chị mở ra nhìn xem"

Lâm Hoan Hi kích động cầm lấy, cẩn thận mở bọc ra, mở nắp ra, một cái điện thoại màu hồng đập vào mắt.

"Đây là Iphone mới nhất, hai ngày trước trợ lý của tôi tranh được, điện thoại của chị không phải bị hỏng do tai nạn rồi sao."

"Ôi chào, cảm ơn cậu nhé." Lâm Hoan Hi cầm điện thoại, trên mặt lộ ra nụ cười rục rờ nhất trong nhiều ngày qua.

Cảnh Dịch lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Trang Phong và Lâm Hoan Hi đang vui vẻ đầu đề ý tới ánh mắt của Cảnh Dịch, cô vội vàng mở nguồn máy, nhưng quá trình sử dụng phức tạp cô không biết làm từ đâu. Trang Phong thấy vậy, tiến lên một bước dạy Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch đặt bát đĩa xuống, kiểu bát sứ tinh xảo va chạm cùng mặt bàn phát ra tiếng động lạnh lạnh.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên ý thức được cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía anh, cô nháy mắt mấy cái, hơi mím môi, đẩy điện thoại lại, lời nói mang theo áy náy: "Tôi cũng không cần đâu...."

"Hả?" Đôi mắt đẹp của Trang Phong mở lớn, "Không thích sao? Máy này rất khó mua."

"Cậu cũng nói khó mua rồi..." Cô nhẹ nhàng nói, "Khăng định rất đắt, tôi từ chối nhận, cậu cầm dùng đi. Hơn nữa, cứ như vậy nhận quà của người khác cũng không tốt lắm"

Có người tặng quà cho cô rõ rất vui, nhưng quà tặng cũng phân nặng nhẹ, cô không có công gì, cứ như vậy nhận quà cũng không thích hợp.

Trang Phong cau mày, nhìn điện thoại không biết làm như nào cho phải.

Giằng co một lúc, bên tai truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của người đàn ông: "Cầm đi, lần trước giúp tiểu tử này đàm luận được một hợp đồng, coi như là báo đáp."

Trang Phong nghe xong vẻ mặt cứng đờ, rất nhanh khôi phục lại vẻ mặt tự nhiên: "Đúng vậy, Dịch ca giúp em không ít việc, chỉ là một cái điện thoại thôi, không cần đề ý đâu."

Nếu đã nói đến mức này, Lâm Hoan Hi nếu như không nhận nữa thì lại làm kiêu.

Cô cúi đầu nghịch điện thoại, rất nhanh biết sử dụng, mở cửa hàng ra tìm trò chơi kỳ tích noãn noãn hôm qua.

"Sim ở trong ngăn kéo trên tầng một lúc nữa lắp vào."

"Ừ." Lâm Hoan Hi không đề ý lời nói của Cảnh Dịch, gật đầu qua loa.

Ăn sáng xong, Cảnh Dịch dọn dẹp bát đĩa.

Trang Phong theo Cảnh Dịch đi vào phòng bếp, liếc mắt nhìn anh, thấy Lâm Hoan Hi không chú ý, mới thấp giọng nói: "Sao tôi lại không biết anh giúp tôi ký hợp đồng hở?"

Đặt bát đĩa vào máy rửa bát, Cảnh Dịch mở vòi nước rửa tay, anh rũ mắt, lông mi hơi rung rung: "Không phải cậu muốn trở thành người mẫu đặc biệt của SUN sao, tôi có thể giúp cậu tranh thủ được cơ hội này."

Trang Phong bị lời nói của anh làm hoảng sợ không ít.

SUN là thương hiệu trang phục quốc tế, Trang Phong luôn tâm tâm niệm niệm muốn trở thành người mẫu đặc biệt của SUN, nhưng với độ nổi tiếng lúc này của hần hoàn toàn không có khả năng bắt được cơ hội.

Cảnh Dịch ngược mắt, nói: " Tôi chỉ có một yêu cầu."

Trang Phong đã vui vẻ không tìm được phương hướng: " Anh nói đi anh nói đi! Cái gì tôi cũng đồng ý! "

Cảnh Dịch: " Ở trước mặt chị dâu cậu cứ khen tôi là được, còn có..." hơi dừng lại, " Lần sau đừng tới nhà tôi."

Trang Phong: "....."

??????????

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Edit: Cải Xanh

Có người từng nói làm việc kiếm tiền, trừ tai họa cho người.

Cảnh Dịch cho Trang Phong lợi ích, Trang Phong phải ở trước mặt Lâm Hoan Hi thể hiện thật tốt.

Đó chính là nịnh hót.

Hắn rửa sạch hoa quả rồi đặt lên bàn, nhiệt tình không gì sánh được đi về phía Lâm Hoan Hi.

" Chị dâu? "

" Há? " Lâm Hoan Hi đang cúi đầu chơi trò chơi, nghe được Trang Phong gọi cô, lập tức tắt điện thoại, ngoan ngoãn nhanh nhẹn nhìn hắn.

Trang Phong ý cười càng sâu: " Gần đây chị và Dịch ca thế nào rồi? "

Lâm Hoan Hi nhú mày trầm tư nói: " Khó nói lắm."

Cô không muốn cùng Cảnh Dịch ở cùng một chỗ, những Cảnh Dịch hết lần này tới lần khác lại tiếp cận cô, tổng kết bằng hai chữ chính là --- kỳ lạ.

" Chị biết không? Dịch ca vì chị, vai diễn vất vả lắm mới tranh thủ được cũng từ chối rồi, chuyên tâm ở nhà chăm sóc chị, người đàn ông tốt như này bây giờ rất ít thấy đấy! "

Cảnh Dịch vừa từ phòng bếp đi ra nghe hắn nói như vậy, mí mắt hung hăng giật một cái.

Chó má thật, vất vả lắm mới tranh thủ được vai diễn kia, vai diễn đó cũng chỉ có ba cảnh, bởi vì có chút giao tình với đạo diễn, Cảnh Dịch một phen tiền thù lao cũng không lấy, trước khi tới bệnh viện đã diễn xong một cảnh cuối cùng.

Nhưng mà hoàn toàn chính xác là anh đã từ chối hết thông báo gần nhất, vợ ở nhà mất trí còn ai có thời gian mà đi làm chứ.

Lâm Hoan Hi nghe xong trong lòng cũng không gọn sóng, chỉ nhàn nhạt à một tiếng.

Trang Phong hơi liếc nhìn Cảnh Dịch, mắt hắn sáng như đuốc, khiến Trang Phong thấy xấu hổ.

" Chị dâu..."

Trang Phong đang chuẩn bị tiếp tục, Lâm Hoan Hi lại cắt đứt lời nói của hắn: " Vũ đạo này thật là đẹp mắt."

Trang Phong vừa cúi đầu, thấy Lâm Hoan Hi đang xem video mà hắn nhảy trên Weibo.

Trong video, Trang Phong mặc áo khoác bạc đính kim sa*, ánh đèn rực rỡ, dưới khăn đài khán giả liên tục thét chói tai.

(*): những mảnh lấp lánh nhỏ được dùng như đồ trang trí

Trang Phong đôi mắt khề cong: " Có phải tôi rất lợi hại không? "

" Ủ! " Lâm Hoan Hi liên tục gật đầu, " Rất rất lợi hại! Lần sau tôi có thể đi xem anh biểu diễn không? "

"Được chứ, trước đó em sẽ để cho chị vị trí VIP. "

Hai người trò chuyện vui vẻ, không chút nào để ý Cảnh Dịch ở sau lưng.

Cảnh Dịch đứng yên sau ghế sofa, bóng dáng cao to tạo thành một bóng đen đen, che phủ cả Lâm Hoan Hi đang ngồi trên ghế sofa.

Anh hơi rùng rợn, con người phản chiếu ra cảnh vật nhàn nhạt.

Tay Lâm Hoan Hi đang di chuyển trên điện thoại dừng lại, từ từ ngẩng đầu, trong nháy mắt chống lại ánh mắt sâu xa của người đàn ông.

Ánh mắt kia rất dọa người, Lâm Hoan Hi tay run một cái, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống đất.

Ánh mắt Cảnh Dịch rơi trên người Trang Phong: "Trang Phong, buổi chiều cậu còn có lịch trình! "

"Tôi không có...." Nhìn sắc mặt Cảnh Dịch, Trang Phong cố gắng nuốt lại lời nói, "A tôi có, tôi về trước nhé, chị dâu đường bệnh thật tốt, tôi... tôi đi đây."

Giọng nói vang lên, Trang Phong cầm đồ đạc vội vàng rời đi.

Uông Lộ Thanh cầm đồ trang điểm đi ra, vẻ mặt buồn bực: "Sao lại đi rồi? "

Tông Tông đang gấp máy bay giấy nói: "Nếu còn không đi, chú Dịch muốn ăn thịt người luôn rồi."

"Nói gì đó! " Uông Lộ Thanh đánh vào cái ót Tông Tông một cái, "Gọi anh rề, không biết lớn nhỏ gì cả."

"Cùng anh đi lên tầng." Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi.

Lòng bàn tay anh rất rộng, xương tay thon dài, móng tay cắt gọn sạch sẽ.

Nhìn tay này, Lâm Hoan Hi vẻ mặt cảnh giác: "Ban ngày, lên tầng làm gì? "

"Lắp sim điện thoại."

"..... À."

Lâm Hoan Hi cầm điện thoại di động, không tình nguyện đi theo sau Cảnh Dịch.

Hai người một trước một sau đi vào, liền vang lên tiếng khóa cửa lạch cạch, Cảnh Dịch đã khóa trái cửa lại.

Nghe được thanh âm này Lâm Hoan Hi run run, ôm điện thoại vẻ mặt không biết phải làm sao.

Cảnh Dịch đi về phía giá sách, mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp nhỏ đựng thẻ sim bé bé, đưa tay ra về phía Lâm Hoan Hi: "Đưa điện thoại cho anh."

Cô rất ngoan ngoãn đưa điện thoại qua.

Cảnh Dịch lắp thẻ sim xong, định xem còn thời gian sử dụng hay không, lại phát hiện máy cô có mật mã, Cảnh Dịch nhìn cô: "Mật mã."

Lâm Hoan Hi không trả lời, đặt ngón tay mình lên nút home, vang lên một tiếng ting, điện thoại đã được mở khóa.

"Đúng rồi, mở bằng vân tay cũng rất thuận tiện."

Cảnh Dịch: "...."

Anh hừ lạnh một tiếng, đối mặt với Cảnh Dịch đang không vui, Lâm Hoan Hi có chút buồn bực, cô cũng không làm cái gì, không chọc vào anh, tại sao lại mất hứng?

Sim đã kiểm tra xong, vô số thông báo tin nhắn và cuộc gọi nhờ liên tiếp hiện lên.

Cảnh Dịch nhìn qua, phần lớn đều là mình tính mà Lâm Hoan Hi quản lý, nếu không phải bạn thân hay phóng viên, anh sẽ xóa các thông báo, sau đó đăng nhập vào Weibo và Wechat của Lâm Hoan Hi, trong nháy mắt vô số cuộc trò chuyện nhảy lên không thể đếm hết được.

Lâm Hoan Hi có hai có hai Wechat, một cái là cá nhân, một cái là công việc.

Ảnh đại diện của tài khoản công tác rất đơn giản, còn ảnh đại diện của tài khoản cá nhân lại quang minh chính đại dùng ảnh của Cảnh Dịch, nhìn góc độ đó có thể thấy nhân lúc Cảnh Dịch không để ý cô đã chụp lên.

Cảnh Dịch thấy cuộc trò chuyện của bọn họ dừng lại ở ngày tai nạn xảy ra, cũng là buổi tối trước khi Lâm Hoan Hi ra ngoài.

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi: Ông xã, em muốn đi ra ngoài mua nguyên liệu nấu ăn, một lúc nữa em sẽ gửi trái cây* nha! Có phải rất mong chờ không!

(*): Trái cây ở đây là ảnh nude đó ạ chị Hoan Hi thật mạnh mẽ =)))

[Cảnh ca ca:.....]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi: Sao rồi sao rồi, có phải mong chờ đến nỗi không nói thành lời không!]

[Hệ thống: Cảnh Dịch không phải bạn bè của bạn, hãy thêm bạn với đối phương trước.]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi:.....Này]

[Hệ thống: Cảnh Dịch không phải bạn bè của bạn, hãy thêm bạn với đối phương trước.]

[Cảnh ca ca của em Hoan Hi:.....[Nam nhân không có một ai tốt.jpg]

Nhìn chằm chằm vào cuộc trò chuyện cách đây không lâu, trong lòng Cảnh Dịch bỗng nhiên chua xót, mỗi lần ra ngoài đóng phim, Lâm Hoan Hi luôn quấy rầy bằng cách gửi tin nhắn, có đôi khi anh thấy phiền sẽ cho cô vào danh sách đen, chờ một lúc thì kéo ra ngoài. Cảnh Dịch từ trước đến nay luôn ít nói, mỗi lần đều là Lâm Hoan Hi tự mình lăm nhăm, rất ít khi anh trả lời cô.

Cảnh Dịch đang nhìn điện thoại chăm chú, một cánh tay trắng trắng cướp điện thoại đi.

Lâm Hoan Hi dùng ánh mắt trách cứ nhìn anh: "Anh cái người này sao lại xem trộm tin nhắn của người khác, thật không lễ phép."

Cảnh Dịch phục hồi lại tinh thần, chăm chú nhìn cô: "Em cũng xem điện thoại của anh còn gì, nói thế nào đây?"

Lâm Hoan Hi vẻ mặt cứng đờ, kiên trì nói: "Em không xem! Em chỉ chơi đánh bài thôi!"

Cô phồng má, ôm điện thoại nằm ỳ trên giường.

Lâm Hoan Hi thấy Wechat cá nhân của mình chỉ có vài liên hệ, trừ bỏ cha mẹ và Trang Phong, những người khác cô không quen, Wechat công việc có ít nhất trăm liên hệ, nào là đạo diễn, minh tinh, MC, đối với những người này Lâm Hoan Hi không hề ấn tượng.

"Em đăng một tin lên Weibo đi."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn anh: "Tin gì?"

"Báo bình an."

Lâm Hoan Hi vào Weibo, nhất thời được quan tâm mà càng hoảng sợ.

16 triệu?

Cô không ngờ lại có nhiều người như vậy!

Nhìn vào bình luận của trạng thái đầu tiên, có hơn năm mươi nghìn bình luận, vẻ mặt cô hoảng sợ: "Tôi tôi tôi.... nổi tiếng như vậy sao?"

"Tạm tạm."

Thanh âm anh rất bình tĩnh.

Nhưng thực tế, Lâm Hoan Hi rất nổi tiếng.

Cô là người đầu tiên vượt qua cuộc thi Hoa hậu và là người cuối cùng bước vào vòng tròn người đại diện này.

Trước đây Lâm Hoan Hi vì tiếp cận Cảnh Dịch, báo danh vào cuộc tuyển chọn Hoa hậu thành phố, dựa vào ngũ quan xinh xắn cùng với vóc dáng hoàn mỹ. Lâm Hoan Hi đạt được giải nhất, sau đó có cơ hội chụp cùng Cảnh Dịch bìa tạp chí với chủ đề .

Cảnh Dịch thừa nhận, lần đầu tiên thấy Lâm Hoan Hi, anh đã bị cô hấp dẫn.

Khi đó toàn thân Lâm Hoan Hi tỏa ra nhiệt huyết của tuổi trẻ, cô như ánh dương rực rỡ, không thể khiến người ta ngừng đưa mắt nhìn cô.

E rằng lần đầu tiên cùng thần tượng hợp tác, khi đó Lâm Hoan Hi vô cùng khẩn trương, nhưng không làm ảnh hưởng tới quá trình.

Vừa mới xuất đạo mà có thể hợp tác với minh tinh nổi tiếng, Lâm Hoan Hi tự nhiên cũng sẽ được quan tâm không ít, đồng thời cũng phải chịu công kích từ đám fan náo loạn của Cảnh Dịch, mặc dù Cảnh Dịch đã trả lời với sự việc lần này, nhưng mà ác ý của người hâm mộ và truyền thông đối với cô cũng không ngưng hẳn.

Nguyên nhân chính là như vậy, muốn cho Lâm Hoan Hi vừa tiến vào giới giải trí phải lui quân. Khi đó đúng lúc Cảnh Dịch hết hợp đồng với công ty, sau khi hết hạn hợp đồng Cảnh Dịch và vài đạo diễn cùng bạn thân hợp tác mở phòng làm việc, Cảnh Dịch thấy thương cảm với tiểu cô nương này, để bằng hữu ra mặt ký hợp đồng nghệ sĩ với cô, nhưng lại không nghĩ đến Lâm Hoan Hi lại không muốn làm nghệ sĩ, mà lại muốn làm người đại diện.

Cô bắt đầu từ nền móng, từng bước từng bước bò lên chỗ cao.

Cảnh Dịch nhìn cô từ hạt bụi nhỏ bé nở rộ thành đóa hoa hồng chói mắt, nhìn cô đối mặt với phóng viên từ khi không biết xử lý như thế nào cho đến khi thành thạo, nhìn cô từng bước trở thành sự ủng hộ lớn nhất của anh.

Nhưng mà Cảnh Dịch chưa từng hỏi cô: Là sao lại muốn trở thành người đại diện, hay là... chỉ vì muốn ở bên cạnh anh.

"Tôi tôi tôi..." Lâm Hoan Hi cảm điện thoại chạy đến bên cạnh Cảnh Dịch, đôi mắt mong chờ nhìn anh, "Tôi đang như nào đây? Tôi phải nói gì?"

Cảnh Dịch hồi phục lại tinh thần, đáng vẻ thấp thòm của Lâm Hoan Hi bây giờ so với lần đầu tiên cùng anh chụp tạp chí giống nhau như đúc.

Bỗng nhiên, trong lòng Cảnh Dịch như được rót mật.

"Em biết không..."

"Hả? Cái gì?" Lâm Hoan Hi ánh mắt mờ mịt.

"Lần đầu tiên em cùng anh chụp tạp chí, chạy đến hậu trường hỏi anh... hỏi anh rằng: Một lúc nữa muốn chụp tư thế nào."

Lâm Hoan Hi cảm thấy nhức đầu: "Tôi không nhớ rõ...."

Cảnh Dịch khoe môi hơi nhếch lên: "Cuối cùng em còn gọi anh một tiếng ông xã."

Lâm Hoan Hi:???????

Cảnh Dịch còn nói: "Em gọi anh một tiếng ông xã nữa đi, anh đang giúp em."

Lâm Hoan Hi: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Edit: Cải Xanh

"Anh nói tôi gọi anh là gì?"

Cảnh Dịch lặp lại một lần nữa: "Ông xã."

Lâm Hoan Hi nội tâm vẫn cho rằng mình là thiếu nữ mười bảy tuổi vẫn chưa kết hôn: "...."

Sắc mặt cô trầm xuống, ôm điện thoại nằm lại lên giường, trong miệng lẩm bẩm: "Không giúp tôi thì thôi, ai mà thèm, tự tôi cũng biết đăng."

Cảnh Dịch khoe môi cong lên, giọng nói nhàn nhạt: "Vậy em phải chú ý ngôn từ, nếu như nói nhầm anh cũng không giúp em được."

Những lời này thành công uy hiếp Lâm Hoan Hi, hai mắt cô nhìn chằm chằm màn hình, cẩn thận suy nghĩ lại lời muốn nói.

Lâm Hoan Hi cho tới bây giờ chưa từng là người có tiếng tăm, nhiều nhất cũng chỉ làm gương mặt tiêu biểu của khóa học, miễn cưỡng xem như là người tâm phúc trước mắt lão sư, bây giờ muốn cô phát biểu trước hơn mười triệu người trên Weibo, Lâm Hoan Hi thật sự làm không được.

Cô sợ rằng mình nói sai, sau đó sẽ bị người ta đánh giá.

Lâm Hoan Hi cẩn thận liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, người đàn ông ngồi trên ghế mềm, chân dài vắt chéo, dù bận vẫn nhàn rỗi nhìn cô.

Hàm răng trắng tinh của Lâm Hoan Hi hơi di chuyển xuống môi dưới, hơi há mồm, phát ra thanh âm như tiếng muỗi kêu: "Ông x.....xã."

Cảnh Dịch lông mày nhếch lên: "Cái gì? Anh không nghe rõ."

Lâm Hoan Hi mặt dày kêu lên: " Ông xấ xấ xấ xấ....."

Cô lặp lại chữ cuối cuối, rõ ràng là rất giận với hành vi đùa giỡn vô lại này.

Nhìn Cảnh Dịch vẫn trầm mặc, Lâm Hoan Hi vẻ mặt lo lắng: " Tôi gọi rồi, anh không thể nói chuyện không giữ lời được! "

Cảnh Dịch cười khê: "Đưa điện thoại cho anh."

Cô cầm điện thoại chạy chậm tới, cung kính đặt điện thoại vào lòng bàn tay anh, vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

Cảnh Dịch rử mắt xuống, ngón tay thon dài tinh tế gõ trên màn hình, chỉ trong chốc lát, trạng thái đã được đăng trên Weibo.

[Lâm Hoan Hi V: Tôi chỉ bị thương nhẹ, cảm ơn mọi người đã quan tâm.]

Vừa đăng lên Weibo đã nhận được mấy nghìn bình luận.

" Lên xem bình luận, xem bọn họ nói gì? "

Cảnh Dịch ngược mắt nhìn cô, mở bình luận ra.

--- Không có chuyện gì là tốt rồi, Hi bảo bảo dưỡng thương thật tốt nhé.

--- Chỉ có mị cảm thấy phong cách của Weibo này có hơi không đúng sao?

--- Lầu trên không cô đơn đâu, tôi luôn cảm thấy Weibo này là cán bộ đăng.

--- Cũng cảm thấy là Cảnh Dịch đăng, Hi muội muội bình thường đầu là trách trách rồi la hét.

--- Đúng rồi, lần này ngay cả biểu tình bao (mặt troll) cũng không có.

--- Bình thường còn có cả biểu tình bao, nói đi, người rớt cuộc là yêu quái phương nào!!

Phong cách bình luận rất hài hòa, tạm thời không có người mắng chửi cô.

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên hỏi: " Biểu tình bao là cái gì? "

Cảnh Dịch thoát ra: " Là hình ảnh rồi ở dưới thêm vài chữ, chính là biểu tình bao."

Lâm Hoan Hi rất kinh ngạc: " Còn có việc này sao? "

Nói rồi, cô cầm điện thoại, mở máy ảnh ở điện thoại dơ về phía mặt Cảnh Dịch tách tách một tiếng.

Cảnh Dịch có vẻ ngoài rất tốt, toàn thân cao thấp kèm theo gương mặt đẹp trai, nếu như không có những app chỉnh ảnh, cũng có thể chụp được bức ảnh hoàn mỹ, Lâm Hoan Hi thậm chí còn thấy lỗ chân lông tế nhị trên mặt anh.

Lâm Hoan Hi cười hề hề, nghịch điện thoại một hồi, đưa ảnh ra trước mặt anh.

" Đây không phải là biểu tình bao? "

Trong hình ảnh, mặt Cảnh Dịch không thay đổi nhưng bị chèn thêm hai chữ: Thờ ơ.

Cảnh Dịch: "...."

" Em không cần bắt anh làm thí nghiệm."

" Cũng không mất miếng thịt nào...." Lâm Hoan Hi hừ một tiếng, sau khi lên Weibo tìm ba chữ biểu tình bao, còn lưu thêm mấy cái ảnh về máy.

Cô đang nghịch rất vui vẻ, chuông điện thoại vang lên, tên hiển thị là Chu Châu, cô mở mịt đưa điện thoại cho Cảnh Dịch: " Đây là ai vậy? "

Cảnh Dịch liếc mắt nói: " Thư ký Chu, thời gian ở bệnh viện em đã gấp."

Nói rồi, cầm lấy điện thoại ấn nghe.

" Hoan Hi, tôi đã thấy cô đăng Weibo rồi, thân thể khá hơn chút nào chưa? "

" Là tôi. "

Trong loa hô hấp thư ký Chu dừng lại nửa giây, sau đó, giọng nói đang buông lỏng cũng trở nên nghiêm túc, hiển nhiên là kiêng dè Cảnh Dịch: " Dịch ca, em muốn nói chuyện về Hoan Hi được không "

" Cũng được, vẫn hoạt bát loạn khiêu*. Đột nhiên gọi đến có chuyện gì sao? "

(*): *Vui vẻ hoạt bát, ở đây anh Dịch ý nói Hoan Hi không sao.*

Thư ký Chúc không dám động dãi, trực tiếp vào thẳng vấn đề: " Truyền thông bên kia rất để ý tai nạn lần này, nhiều lần liên hệ em muốn phỏng vấn Hoàn Hi, muốn biết tình huống của cô ấy. Trước đó em lấy lý do Hoàn Hi vừa xuất viện, thân thể không khỏe để từ chối. Bây giờ cũng đã lâu như vậy, không thể tiếp tục từ chối, cho nên em muốn hỏi, chúng ta tổ chức một buổi họp báo nào đó? Trước mặt mọi người cho một lời giải đáp, tránh cho đám phóng viên kia lại viết vớ vẩn."

Lâm Hoan Hi là người đại diện kim bài trong vòng giải trí này, danh khí không kém so với đại minh tinh, lần này đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, đương sự cũng không ra mặt, ngoại giới đã nghị luận tai nạn xe cộ lần này là cố ý, mục đích là muốn Lâm Hoan Hi từ bỏ vòng giải trí này.

Hàng lông mày Cảnh Dịch nhíu chặt, ngón tay gõ nhẹ trên đầu gối, im lặng một lúc, nói: " Cha mẹ Hoàn Hi còn ở đây, nếu không có gì thì cuối tuần sẽ về. Cậu báo trước cho phóng viên biết, bảo bọn họ cố gắng chờ, đến lúc đó sẽ thông báo thời gian chính thức."

" Được, em đi làm ngay."

" Ừ."

Cảnh Dịch đang muốn cúp điện thoại, thư ký Chu bên kia lại nói: " Đứng rồi, hôn lễ của hai người... bây giờ phải làm sao? Bên kia gọi điện cho em, nói mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, nhưng mà...."

Lâm Hoan Hi mất trí chuyện này thư ký Chu cũng biết, là nhân viên của Lâm Hoan Hi, nói không đau đầu là giả.

Tay Cảnh Dịch cầm điện thoại hơi nắm chặt: " Trước tiên hủy bỏ nơi đã định."

" Được, em sẽ làm ngay."

Cảnh Dịch cúp điện thoại, mặt than nhìn về phía Lâm Hoan Hi.

Vừa rồi thư ký Chu nói cô nghe rất rõ ràng, lúc này Lâm Hoan Hi kéo góc áo hần, vẻ mặt cẩn thận giống như đứa trẻ phạm lỗi.

Cảnh Dịch lúc này mới giật mình, trí nhớ Lâm Hoan Hi bây giờ ở năm mười bảy tuổi, không có vẻ tùy tiện kia, không phải là Lâm Hoan Hi không sợ trời không sợ đất, đối mặt với ký ức trống rỗng, so với anh cô càng khó chịu hơn.

Cảnh Dịch có chút không nề, nhẹ nhàng thở dài, đứng dậy vuốt tóc cô: " Không có chuyện gì, có anh đây rồi."

Lâm Hoan Hi nuốt nước bọt, hỏi: " Anh vừa nói.... phóng viên? "

" Ừ."

" Tôi... tôi cũng phải đi? "

" Em là nhân vật chính, đương nhiên phải đi. "

" Nhưng mà tôi...."

" Để anh nói." Anh cắt đứt lời cô, thái độ cứng rắn, " Có anh, em không phải sợ."

Lâm Hoan Hi đương nhiên sợ, đột nhiên ký ức cô không còn một mảnh, sạch sẽ đến mức giống như chưa từng trải qua, cho nên so với việc mất trí nhớ, Lâm Hoan Hi thà tin rằng mình đã xuyên không.

Lâm Hoan Hi ủ rũ ngồi trên giường, cô chỉ xem họp báo trên TV, tình cảnh lúc đó rất lớn, vừa nghĩ tới chính mình cũng sẽ phải làm như thế, Lâm Hoan Hi trong lòng không khỏi rụt rè.

" Chuyện em mất trí không thể nói cho phóng viên."

" Tại sao? "

" Vòng giải trí này không ít người muốn đối nghịch với chúng ta, nếu như bọn họ biết em gặp chuyện, đảm bảo sẽ xuống tay với em."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi càng khản trương hơn.

".... Vậy tôi phải làm sao? Đến lúc đó phóng viên hỏi tôi.... Tôi cũng không trả lời được." Cô lo lắng vuốt ngón tay, " Cảnh Dịch ca, chúng ta.... không thể không đi sao? "

Lúc này cô lại ngoan ngoãn gọi anh là Cảnh Dịch ca.

Cảnh Dịch thừa nhận, dung hô này khiến anh cảm thấy thỏa mãn, toàn thân vui vẻ.

Nhưng mà anh vẫn vô tình nói: " Không thể."

Lâm Hoan Hi bấu mỗi, liên tục thở dài, lại ngẩng đầu lên, đôi mắt mong chờ nhìn Cảnh Dịch: " Vậy tôi phải làm sao? "

" Nghĩ biện pháp nhớ lại."

" Biện pháp gì? "

Cảnh Dịch ánh mắt lóe sáng: " Xem phim."

Lâm Hoan Hi hai mắt tròn trắng, cả tai và mặt cô đều đỏ lên, hàm răng suýt chút nữa cắn phải đầu lưỡi: " Tôi chưa từng xem! " sau đó lại nói, " Thôi được, tôi... tôi xem thử một lần."

Cảnh Dịch vẻ mặt thay đổi: " Anh nói là phim điện ảnh, em muốn đi đâu."

Lâm Hoan Hi: "....."

Cảnh Dịch lại nói: " Em tuổi nhỏ mà chỉ biết xem phim? Ai dạy cho em? "

Lâm Hoan Hi vừa thẹn vừa giận, mạnh miệng nói: " Anh quản tôi làm gì."

"Ồ, em chưa từng xem với anh."

"....."

Mùi dấm nồng đậm, Lâm Hoan Hi rất phiền muộn.

Đàn ông quả nhiên là tâm tình không tốt, ngay cả thanh âm cũng u ám rồi: " Đi theo anh."

" Đi đâu? "

Cảnh Dịch tức giận nói: " Đi xem phim bình thường."

Lâm Hoan Hi: "...."

Lòng dạ hẹp hòi...

Cô lại không gây rối.

Lâm Hoan Hi theo Cảnh Dịch ra cửa, lúc này Tông Tông chạy tới tìm Lâm Hoan Hi đi chơi.

" Chị chị! " Tông Tông giang hai tay nhào về phía Lâm Hoan Hi, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ.

" Tông Tông...."

Lâm Hoan Hi đang chuẩn bị đón nhận cái ôm của Tông Tông, vẻ mặt Cảnh Dịch tối sầm, ý vào thân thể cao to, anh nghiêm mặt ngăn Lâm Hoan Hi ở sau lưng.

Cảnh Dịch từ trên cao nhìn xuống Tông Tông: " Tông Tông, chị không thể chơi cùng em."

" Vì sao? "

Cảnh Dịch: " Vợ của anh muốn cùng anh xem phim."

Tông Tông hỏi: " Xem gì ạ? Em cũng muốn cùng nhau xem."

Cảnh Dịch lắc đầu: " Không thích hợp với thiếu nhi, trẻ con không thể xem."

Lâm Hoan Hi: "...."

Tông Tông:???

Nói xong, Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi lên tầng ba.

Tầng ba lắp đặt phòng chiếu phim, Cảnh Dịch ôm Lâm Hoan Hi vào cửa, sau khi mở đèn, cảnh tượng trong phòng đập vào mắt.

Ở giữa phòng là sofa mềm mại, quay về phía màn ảnh lớn, ở bên cạnh còn có quầy bar, bên trong bày cảnh loại rượu không rõ tên.

Cảnh Dịch kéo ngắn kéo ra, ở đó có một đồng đĩa phim, anh thành thực tìm ra một đĩa có ghi bốn chữ

Chính là bộ phim này, đã làm cho Lâm Hoan Hi trở thành fan não tàn của anh.

"Đề anh mở."

"Ừ." Lâm Hoan Hi ngồi trên ghế sofa, ngơ ngác nhìn màn ảnh.

Mở phim xong, Cảnh Dịch tắt đèn.

Lâm Hoan Hi cảm giác vị trí bên cạnh lún xuống, hơi nghiêng đầu, một vùng tối tăm, dường như cô có thể thấy đường nét trên gò má và đôi mắt mê người của anh.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ động, tập trung nhìn màn ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Edit: Cái Xanh

Mưa bụi mờ mờ, ngọn núi mờ ảo, thiếu niên đi trong bùn lầy, cậu vác trên lưng cái bao màu xám, bóng dáng gầy gò lão đạo.

Phong cảnh xa dần, dường như nghe được tiếng vọng từ trong núi sâu truyền tới, từng tiếng từng tiếng gõ vào tim khán giả.

Từ đầu đến năm phút sau không có lời thoại nào, ống kính phóng từ xa tới gần, rồi lại kéo ra xa, trong màn hình bóng dáng Cảnh Dịch dần dần biến mất, hình ảnh chuyển tiếp đến ngôi nhà đá cũ nát.

Cảnh Dịch mười mấy tuổi khuôn mặt như họa nước, tóc cắt đầu đinh, ngũ quan trong sáng khôi ngô, giống như con quạ có cặp lông mi dài bao quanh cặp mắt đen nhánh kia, là một thiếu niên khí chất sạch sẽ thuần túy.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên nhìn Cảnh Dịch ngồi bên cạnh.

Cảnh Dịch ba mươi tuổi đã tẩy hết lớp trang điểm, ánh mắt anh không hề giống như thiếu niên ngây thơ trong ống kính, khí chất trưởng thành lại giàu sức quyến rũ.

Lâm Hoan Hi yên tĩnh xem < Thiếu niên thành thị >, là một câu chuyện thực tế kể về một cậu bé muốn rời khỏi núi đến thành phố học tập, nhưng trong nhà lại có bà nội bị đàng trí, người cha luôn tìm cậu để gây sự, trừ việc đó ra, trong nhà rất nhiều việc đồng áng cho cậu làm.

Cậu muốn đi, nhưng trên lưng lại gánh vác nhiều trách nhiệm.

Trong kịch bản Cảnh Dịch nói tiếng địa phương, giọng nói lại đặc biệt rõ ràng trong suốt.

Lâm Hoan Hi xem một lúc thì cảm thấy buồn chán, cô nhìn qua Cảnh Dịch ngồi bên cạnh, người đàn ông đang đắm chìm trong kịch bản, vẻ mặt chăm chú.

Lâm Hoan Hi thu lại tầm mắt, mở điện thoại lên lên lên mở game Kỳ tích noãn noãn.

Đang say mê chơi game, bên tai lại truyền đến thanh âm của Cảnh Dịch: "Thú vị không? "

"Thú vị."

Trả lời xong, tay cầm điện thoại của Lâm Hoan Hi ấn nút khóa màn hình, cô ngẩng đầu lên, nhìn Cảnh Dịch xấu hổ cười: "Ha ha...."

Lúc đầu Cảnh Dịch không vui vì cô thất thần, mà Lâm Hoan Hi lại dùng cặp mắt đào hoa kia nhìn anh, cười cười với anh, hết thấy bất mãn lúc này đều tan biến thành hàng vạn hàng nghìn sự dịu dàng.

Thích một người, chính là lúc cô ấy nhìn bạn, trong lòng của bạn cũng vui vẻ.

" Không nhớ ra? "

" Ừ...." Lâm Hoan Hi gật đầu, " Thành thật mà nói.... tôi cảm thấy tạo hình của anh có hơi xấu."

Cảnh Dịch: " Xấu chỗ nào? "

Rõ ràng trước đây cô nói hình tượng của anh trong phim này là đẹp trai nhất mà!

" Mùi vị cận bã của đất." sợ đã kích Cảnh Dịch, Lâm Hoan Hi còn nói, " Nhưng mà anh diễn đưa bé ở nông thôn, tôi cũng có thể hiểu cho."

Cảnh Dịch: "...."

Anh sầm mặt xuống tắt màn hình đi, sau đó mở đèn, trong nháy mắt, trong phòng trở nên sáng sủa.

" Lâm Hoan Hi."

Đột nhiên bị gọi đầy đủ họ tên Lâm Hoan Hi trả lời tràn đầy khí thế: " Có! "

" Anh nhắc nhở em, hợp báo chậm nhất là thứ hai, nếu như em không nhớ nổi...."

Nghe xong, khuôn mặt Lâm Hoan Hi trong nháy mắt xụ xuống.

" Vậy phải làm sao bây giờ? Tôi thực sự không nhớ ra."

Im lặng trong chốc lát, xung quanh Lâm Hoan Hi như lóe lên vàng sáng, ánh mắt nháy nhót, " Cảnh tiên sinh, hay là tôi đi tìm xe đăm một lần nữa? Không chừng sẽ có tiến triển."

Trong nháy mắt vẻ mặt Cảnh Dịch trở nên nghiêm túc.

Thấy vậy, Lâm Hoan Hi ho nhẹ một tiếng ánh mắt rời đi: " Tôi đùa thôi...."

Cảnh tiên sinh hăng ngày không vui, cô có thể thấy rõ ràng.

" Em có muốn nhớ lại không? "

" Muốn." Lâm Hoan Hi trịnh trọng gật đầu, " Đương nhiên là muốn rồi."

" Được." anh nói, " Còn có một biện pháp."

" Biện pháp gì? "

Cảnh Dịch mỉm môi, ánh mắt lộ ra sự bối rối: "Anh phải bán thân."

Lâm Hoan Hi: "...."

Con người đen của anh bình tĩnh nhìn cô, sửa lại phát âm: " Chúng ta hôn môi đi! "

Lâm Hoan Hi tưởng mình nghe nhầm, vội vàng lại gần: " Anh nói cái gì? Vừa rồi tôi không nghe rõ."

Cảnh Dịch rất kiên trì lặp lại lời nói: " Hôn môi."

Lần này nghe rõ, hoàn toàn chính xác không phải lỗi tai cô có vấn đề.

Lâm Hoan Hi lập tức hoảng loạn, ánh mắt đảo loạn: " Không được không được.... không tốt lắm đâu..."

Hôn môi.

Cô mới chỉ xem hôn môi ở trong phim, Lâm Hoan Hi đơn thuần mỗi lần xem đều lấy tay che mắt, lại nhìn không được xuyên qua khe hở nhìn ra ngoài, nội tâm tràn đầy kích động và khẩn trương.

Cảnh Dịch lại nói: " Chúng ta lên giường. "

Ân ý là: Hôn môi thì sao.

Lâm Hoan Hi không nói chuyện.

Cảnh Dịch cũng không nói chuyện.

Phòng chiếu phim bỗng nhiên rơi vào yên lặng, cô cau mày, vẻ mặt xoắn xuýt.

Lâm Hoan Hi sâu sắc nhìn anh: " Anh cái người này... không phải muốn chiếm tiện nghi của tôi chứ!? "

Cảnh Dịch nhú mày: " Anh là loại người như vậy sao? "

"...."

Ánh mắt của anh rõ ràng, khí chất uy nghiêm như thầy chủ nhiệm, hoàn toàn không giống loại tiểu nhân hèn mọn.

Lâm Hoan Hi nội tâm đang giãy dụa: " Nhưng mà.... tại sao tôi phải hôn môi với anh? "

" Vì em thích anh." Cảnh Dịch không do dự nói ra đáp án, " Cho dù trong lòng em không nhớ anh, ký ức lưu lại thân thể sẽ nói cho em biết loại cảm giác này, chỉ cần chúng ta hôn môi, cảm giác này lại được đánh thức, hiểu chưa? "

"...."

Nói... rất có đạo lý!!

Lâm Hoan Hi vẻ mặt do dự, cuối cùng ưỡn ngực, vẻ mặt thấy chết không sợ: " Đây đây đi! Hôn tôi! "

Cảnh Dịch: " Vẻ mặt của em như muốn ra chiến trường không bằng."

Lâm Hoan Hi: "...."

Cái này so với ra chiến trường còn khủng bố hơn được không!

Lâm Hoan Hi thà lên chiến trường, cũng không muốn chiến đấu cùng Cảnh Dịch.

Ánh mắt cô rất khổ sở: " Ngoại trừ hôn, có có biện pháp khác để đánh thức cảm giác của thân thể tôi không? "

Cảnh Dịch cười khê: " Có chứ."

Lâm Hoan Hi lập tức tỉnh táo: " Thật sao, biện pháp gì? "

Ý cười trên môi Cảnh Dịch càng sâu, ánh mắt rất thích thú nhìn Lâm Hoan Hi.

Nụ cười cô từ từ cứng lại, da thịt đỏ lên với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Lâm Hoan Hi xoa xoa tai nóng bỏng, nhỏ giọng lầm bầm: " Lưu manh...."

Cảnh Dịch lập tức thu lại vẻ mặt chính trực: " Anh cũng chưa nói gì, em đang suy nghĩ gì đấy? "

Lâm Hoan Hi: "...."

.... Không biết xấu hổ.

" Có muốn hôn môi không? Không thì anh đi."

Nói xong, Cảnh Dịch làm động tác đứng dậy.

Lâm Hoan Hi trong lòng giật mình, vội vàng kéo tay anh, đôi mắt mong chờ nhìn anh: " Hôn...."

" Há? Em nói cái gì? Anh không nghe thấy."

" Tôi nói hôn! "

Nghe được đáp án, Cảnh Dịch thỏa mãn ngồi xuống: " Được rồi, chỉ một lần thôi."

Lâm Hoan Hi: "...."

Đúng là không biết xấu hổ.

" Hôn đi! "

Anh đưa mặt về phía Lâm Hoan Hi, hai mắt từ từ khép lại.

Lâm Hoan Hi chậm rãi di chuyển đến bên cạnh anh, khẽ cắn môi rồi sát lại gần Cảnh Dịch.

Càng lúc càng gần, dường như cô có thể thấy rõ lỗ chân lông nhẵn nhụi, làn da của người đàn ông này vô cùng tốt, hoàn mỹ đến mức không có tỳ vết, lông mi anh cũng hơi vểnh lên, vừa dài vừa dày, đang hơi rung động....

Cảnh Dịch thực sự là thầy chủ nhiệm, nhất định là thầy chủ nhiệm đẹp trai nhất trên thế giới này.

Tầm mắt Lâm Hoan Hi trượt xuống, rơi vào bờ môi của anh.

Bờ môi của người đàn ông này không tính là mỏng cũng không tính là quá dày, đôi môi rất đẹp.

Lâm Hoan Hi tâm viên ý mãn, mắt thấy chuẩn bị hôn, nhưng lại không hạ xuống được.

Thấy Lâm Hoan Hi một lúc vẫn không có động tĩnh, Cảnh Dịch không kiên trì mở mắt ra, đối mặt với vẻ mặt như muốn chết của cô.

Cảnh Dịch lông mày nhíu chặt: "Ánh mắt của em giống như là oán phụ thế."

Lâm Hoan Hi vẻ mặt càng buồn bã nói: "Đang tốt lành, anh nguyên rủa làm gì? "

Cảnh Dịch: "....."

Vừa giận là quên ngay mình là chồng cô rồi.

"Tôi không thể hạ xuống được."

"Lí do."

Lâm Hoan Hi nói: "Nếu như anh mất trí mà quên tôi, anh có dám hôn tôi không? "

Cô tưởng rằng sẽ nghe được câu trả lời khẳng định, ai nghe người đàn ông này lại vươn tay nhẹ nhàng chạm vào má cô, giọng nói mát lạnh nhưng lại cung chiều chưa từng có: "Dám, cô nương xinh đẹp như vậy, sao lại không dám, chỉ sợ anh không nỡ hôn em."

Đột nhiên được dỗ ngon dỗ ngọt Lâm Hoan Hi không biết làm sao, cô vội vàng nói sang chuyện khác: "Vậy anh hôn tôi đi, tôi lại không dám hôn anh."

Ánh mắt người đàn ông lóe lên: "Vậy em nhắm mắt lại đi."

Lâm Hoan Hi hiển nhiên đang do dự, nội tâm giãy dụa mấy giây, sau đó hít sâu một hơi nhắm hai mắt lại.

Trước mắt chợt rơi vào bóng tối, khiến mắt không nhìn được đường, những giác quan khác vô cùng bén nhạy.

Lâm Hoan Hi có thể nghe tiếng tim mình đập như trống, nghe được hô hấp anh từ từ đến gần.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Edit: Cải Xanh

Cảnh Dịch đỡ Lâm Hoan Hi dựa vào chỗ tựa lưng, toàn thân hơi ngã về phía trước, dần dần tiếp cận.

Hơi thở của anh ấm áp, hết như gió xuân không nhanh không chậm phả lên khuôn mặt mềm mại của Lâm Hoan Hi, cô cảm thấy anh đang từng bước tới gần, thậm chí có thể tưởng tượng khoảng cách giữa môi của bọn họ là 0.1cm.

Đúng lúc Cảnh Dịch muốn hôn xuống, Lâm Hoan Hi đột nhiên vùng tay lên, chỉ nghe một tiếng "Bốp" vang lên, bàn tay của cô rơi xuống gò má trái anh tuần của Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi vẫn giữ nguyên tư thế giờ tay đó, vẻ mặt ngơ ngác nhìn anh.

Lần này dùng sức không nhỏ, chỗ bị đánh của anh nhanh chóng đỏ ửng.

Cảnh Dịch hơi thờ bình tĩnh, ánh mắt bình tĩnh, vẫn duy trì tư thế nghiêng người.

Lâm Hoan Hi ấp úng nói: " Xin lỗi, không biết tại sao tay tôi lại giờ lên...."

"....."

Cảnh Dịch hoàn toàn hóa đá.

" Có đau không? " Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng sờ chỗ bị đánh của anh, tuy nói đau lòng, nhưng giọng nói lại không nghe được cảm giác đau lòng, nhưng lại cảm thấy áy náy.

Cảnh Dịch hơi ủy khuất: " Đau."

Lâm Hoan Hi nghe vậy càng áy náy: " Vậy anh cũng đánh tôi một cái đi? "

Lông mi Cảnh Dịch hơi rung rung, chợt anh kéo tay Lâm Hoan Hi, nhìn cô chăm chú, Cảnh Dịch há miệng cắn nhẹ lên ngón trỏ của cô, hàm răng vuốt nhẹ nhẹ, cũng không nhẫn tâm dùng lực quá lớn.

Lâm Hoan Hi vội rút tay về sau lưng, tim đập như trống.

" Anh còn muốn hôn không? " Cô cẩn thận hỏi, " Không hôn nữa.... tôi đi đây."

Cảnh Dịch nói: " Em có thể đảm bảo không đánh anh không? "

Lâm Hoan Hi chợt dạ trả lời: " Tôi có thể đảm bảo mình không đánh anh, nhưng tôi không thể cam đoan tay tôi không đánh anh."

Cảnh Dịch: "...."

" Như vậy đi...." Lâm Hoan Hi đưa hai tay đến trước mặt anh, " Anh giữ tay tôi, vậy tôi cũng không thể đánh nữa."

Tay Lâm Hoan Hi rất nhỏ, ngón tay mềm mại, nó được cho là ngón tay ngọc mà thon dài.

Trước kia không mất trí nhớ Lâm Hoan Hi cứ hai ba ngày lại chạy đến tiệm làm móng, lúc về lại chạy đến trước mặt Cảnh Dịch khoe móng tay màu sắc đa dạng, Cảnh Dịch cũng không thường thức, chỉ cảm thấy chói mắt, mỗi đêm kéo anh cũng cảm thấy đau.

Bây giờ thì rất tốt, móng tay Lâm Hoan Hi cắt gọn gàng, sạch sẽ đáng yêu.

Bàn tay dày rộng của Cảnh Dịch vững chắc bọc lấy tay cô, ngược mắt lên nhìn cô: " Anh hôn."

" Ừ, hôn đi! "

" Vậy em đừng nhúc nhích."

" Ừ, em không động."

Lâm Hoan Hi ngồi thẳng, một lần nữa nhắm mắt lại, im lặng đợi Cảnh Dịch đặt môi xuống.

Hơi thở quen thuộc lại một lần nữa tới gần, toàn thân cô trong nháy mắt lại căng thẳng, hai chân theo phản xạ đá về phía Cảnh Dịch, anh cảm nhận được động tác co chân của Lâm Hoan Hi, gắt gao giữ chặt cô dưới thân.

Cảnh Dịch cúi đầu, hôn lên đôi môi giống như mật ong của cô.

Cảm xúc rất khá, cổ họng thở ra hơi thở thỏa mãn.

Lâm Hoan Hi giật mình, cơ thể của cô dường như khao khát nụ hôn này đã lâu, ngoại trừ khi vừa bắt đầu tâm lý hơi bài xích, đôi môi của cô và cơ thể đã hoàn toàn rơi vào nụ hôn của anh.

Lâm Hoan Hi căng thẳng không thôi, môi và răng dễ dàng bị lưỡi của anh cạy mở, tùy ý anh trêu chọc môi cô, Lâm Hoan Hi bị hôn đến đầu óc choáng váng, tay không biết từ lúc nào đã đặt lên vai Cảnh Dịch, cách một lớp áo sơ mi trắng, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể người đàn ông theo bàn tay cô truyền đến toàn thân, giống như một loại độc đang xâm lấn, khiến Lâm Hoan Hi toàn thân vô lực, đầu óc trống rỗng.

Nhưng cũng thật sự kỳ lạ, trong đầu cô đã mất đi những gì liên quan đến Cảnh Dịch, nhưng khi anh vừa động vào cô, thì ham muốn nóng bỏng trong người lại bùng lên, Cảnh Dịch nói không sai, mất đi ký ức, không có nghĩa là thân thể không lưu luyến với anh.

Cuộc xâm lược của Cảnh Dịch chuẩn bị kết thúc, anh nhẹ nhàng liếm cánh môi ướt át của Lâm Hoan Hi, giống như là bình yên sau cơn bão, sau đó, Cảnh Dịch tạm nghỉ rời khỏi đôi môi của cô.

Anh cảm thấy khao khát càng ngày càng mãnh liệt, ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi sợi chỉ bạc trên khóe môi cô, giọng nói khàn khàn: " Thế nào? "

Nghe được giọng nói này, lý trí dần được kéo về, đôi mắt vẫn trống rỗng như trước: "Rất.... tốt."

Cảnh Dịch có chút bất đắc dĩ: "Anh không phải hỏi em kỹ thuật hôn của anh như nào, anh hỏi là em nhớ ra cái gì không? "

"Không có...." Lâm Hoan Hi hơi xấu hổ, "Luôn cảm thấy thiếu một chút...."

Thiếu một chút?

Cảnh Dịch liếc nhìn ra cửa phòng, thấy đã đóng kín, thẳng nhóc Tông Tông kia cũng sẽ không lên.

"Vậy có muốn làm một việc sâu hơn không?" Cảnh Dịch dùng giọng như dụ dỗ nói: "Có lẽ là sẽ nhớ ra đấy."

"Sâu như nào? "

Khóe môi Cảnh Dịch khẽ giương lên: "Xâm nhập thân thể."

"...."

Hiểu rồi.

Rất muốn mắng người.

Lưu manh, nhã nhận bại hoại!!

Nhưng mà....

Lâm Hoan Hi hơi rụt rè tò mò hỏi: "Làm cái đó.... có cảm giác gì? "

Cảnh Dịch trả lời kiểu hời hợt: "Em đoán xem? "

Cô im lặng cắn môi, càng suy nghĩ, chân mày Lâm Hoan Hi càng nhíu chặt.

Cô rất muốn nhớ lại, dù sao ký ức trống rỗng cũng không dễ chịu, cảm giác giống như là bị thể này ghét bỏ vậy, khiến cô cảm thấy đau khổ, nhưng Lâm Hoan Hi lại rất khổ não, cơ thể cô lại có phản ứng với Cảnh Dịch, có thể tưởng tượng ra cô đã từng rất thích Cảnh Dịch, nhưng mà Lâm Hoan Hi đối với lần này lại không có ấn tượng, việc này giống như phát sinh quan hệ cùng một người hoàn toàn xa lạ, cảm giác rất quái dị mà lại vô cùng sai lầm..

Nhìn bộ dáng đau khổ xoắn xuýt của cô, Cảnh Dịch cũng không đành lòng, giờ tay lên捏 má cô: "Thôi quên đi, anh cũng chỉ nói đùa, em cũng đừng tưởng thật."

Lúc Cảnh Dịch đang muốn đứng dậy, Lâm Hoan Hi lại túm vạt áo anh: "Cảnh tiên sinh...."

"Hả? "

"Chúng ta làm đi! "

"...."

Lâm Hoan Hi nói: "Thực ra tôi rất tò mò. Cao trào là như nào."

"...."

Cho dù mất đi ký ức, nhưng bản chất cũng không có gì thay đổi.

Nhớ ngày lần đầu tiên của bọn họ, Lâm Hoan Hi cũng mặt dày nói những lời này.

Lâm Hoan Hi có chút buồn bực: "Kỳ lạ, tại sao tôi lại cảm thấy như tôi đã nói những lời này nhỉ...."

Cô nhìn về phía anh, mở miệng dò hỏi: "..... Buổi tối chúng ta về phòng? "

Về phòng sao?

Nhớ tới Tông Tông và cha vợ khó chơi đó, Cảnh Dịch không cần nghĩ ngợi liền nói: "Ở đây đi, không khí ở đây cũng rất tốt."

Rèm cửa sổ kéo cẩn thận, ngọn đèn bàn ấm áp, độ sáng rất thấp, ám muội không gì sánh được.

Sô pha dưới thân cũng đủ mềm đủ rộng, có thể chắc chắn cô sẽ không bị lấn xuống đất.

Cảnh Dịch nhìn chăm chăm Lâm Hoan Hi, yết hầu hơi chuyển động, anh giờ tay lên che mắt Lâm Hoan Hi, nụ hôn như những hạt mưa rơi trên cơ thể cô....

Dần dần mê hoặc.

Lý trí tiêu tan.

Cô đáp lại nhiệt tình của anh, đáp lại tiếp xúc của thân thể anh.

Trong phòng chiếu phim, tiếng thở dốc nặng nề của người đàn ông đan xen cùng tiếng rên rỉ quyến rũ..

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Edit: Lam Nhi Nam

Hoàng hôn buông xuống, ở phía tây, mặt trời lặn dần.

Hai người vừa kết thúc một trận vui vẻ, quần áo rải rác dưới mặt đất, những tia sáng từ ngoài rèm cửa khẽ xuyên vào, rơi trên tấm thảm tạo nên một bức tranh mờ ảo.

Sau khi cao trào qua đi, dư vị vẫn còn đọng lại, thân thể cô trở nên mềm yếu và vô lực, đôi môi Lâm Hoan Hi khẽ mở, phát ra âm thanh thở dốc nhẹ nhàng.

Cảnh Dịch nằm bên cạnh Lâm Hoan Hi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc eo thon của cô: “Thế nào?”

Ánh mắt Lâm Hoan Hi mông lung, âm thanh kiều mị: “Thật thoải mái...”

“Anh rất vui khi nghe em nói vậy, nhưng anh đang hỏi em đã nhớ ra gì chưa.”

Lâm Hoan Hi dần thanh tỉnh: “Trống rỗng.”

Một khoảng trống rỗng.

Cô vốn nghĩ có thể nhớ lại một chút, kết quả cái gì cũng không nhớ, còn không bằng trước.

Cảnh Dịch mở miệng nhưng lại không nói gì, bên tai vọng đến tiếng đập cửa, tiếp theo là giọng nói non nớt của trẻ con: “Chị, mẹ gọi xuống ăn.”

Lâm Hoan Hi giật mình, lập tức tỉnh táo.

Cô tay chân luống cuống từ sofa ngồi dậy, cúi đầu nhanh chóng tìm quần áo mình trong mớ hỗn loạn trên mặt đất.

Cô hoảng hốt, gấp gấp mặc quần áo, khoá áo ngực cài mãi không đúng vị trí.

Nhìn cô rối ren như một chú mèo đang bị người khác bắt nạt, thật đáng yêu.

Cảnh Dịch chậm rãi đóng cúc áo sơ mi lại, sau đó liền đi về phía trước. Hai tay nhanh chóng làm thay Lâm Hoan Hi, anh cầm lấy quần áo bắt đầu, động tác đều rất dịu dàng, anh tiến sát mặt lại, nói: "Đề anh giúp em được không?" Xong anh còn cố ý dừng lại một chút: "Vợ..."

Giọng nói Cảnh Dịch trầm thấp và quyến rũ, xâm nhập vào tai cô một cách sâu sắc, thật mê người.

Tai cô lập tức đỏ lên, tay lập tức lấy lại chiếc áo trắng: “Tôi sẽ tự mặc.”

Anh cười khê, đưa tay kéo cô chuẩn bị mở cửa lại.

“Làm sao vậy?”

“Tóc.”

Để thuận tiện, tóc cô được búi tròn lên, dùng một dây buộc tóc màu xanh để cố định, trước đó hai người lăn lộn trên ghế sofa, búi tóc đã lỏng lẻo...

Rồi, nhưng lại có hương vị nữ tính.

Cảnh Dịch thích nhất chính là sự trong sáng lại quyến rũ trên người cô.

Lâm Hoan Hi sửa lại tóc, chỉnh lại quần áo lần nữa, ho nhẹ mở cửa.

Tông Tông đứng trước cửa, ánh mắt tò mò nhìn vào trong: “Chị, hai người vừa làm gì bên trong vậy?”

“...”

Ánh mắt Tông Tông quá trong trẻo, vừa làm xong chuyện không hợp với trẻ nhỏ khiến cô chột dạ, thật không dám trả lời.

Đang chuẩn bị trả lời một cách tùy tiện để cho qua, Cảnh Dịch vừa vặn lại đứng cạnh cô, mắt nhìn thẳng vào Tông Tông, nói:

“Anh và chị em vừa học tập.”

Tông Tông nghiêng nghiêng đầu nhỏ: “Học tập gì ạ?”

Mặt Cảnh Dịch trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Nguồn gốc của nhân loại.”

Phốc -----

Lâm Hoan Hi không nhịn được, nhắc chân giẫm lên chân anh.

Lực rất lớn, có hơi đau.

Mí mắt Cảnh Dịch giật giật, xoay người Tông Tông lại: “Chờ em lớn lên là có thể học, bây giờ xuống lầu ăn.”

Dù sao vẫn còn là trẻ con. Mê chơi, vừa nghe đến hai chữ học tập, hiển nhiên Tông Tông không còn hứng thú như trước, miệng chép chép, chạy xuống lầu.

Chờ đứa bé chạy xa, vừa ăn thịt xong được một tác lại muốn tiến một bước Cảnh Dịch vươn tay nắm eo cô, cúi người đến bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Lúc nào chúng ta lại học tập nguồn gốc nhân loại tập thứ hai?”

Lâm Hoan Hi kéo kéo tay anh, hung hăng trừng mắt với Cảnh Dịch: “Lưu manh, tên lừa gạt!”

Mắng xong, cô tức giận chạy xuống.

Cảnh Dịch:???

*

Một bữa cơm rất im lặng.

Thấy mọi người chuẩn bị ăn xong, Ưông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương trao đổi ánh mắt, nói: “Bé con, Cảnh Dịch, chúng ta có chuyện muốn nói với tụi con.”

Thấy có việc quan trọng, Lâm Hoan Hi vội vàng đặt bát đĩa xuống, im lặng lắng nghe.

“Vừa rồi chú tư ở nhà gọi đến, bảo ông con bị bệnh, Tông Tông lại chuẩn bị khai giảng, chúng ta định ngày mai đặt vé máy bay trở về. Để ông con ở nhà một mình, mẹ thật sự không yên tâm.”

Lâm Hoan Hi nhíu mày, hỏi: “Bà không ở cạnh ông ạ?”

Vừa nói xong, cả bàn ăn đều chìm trong yên lặng.

Ưông Lộ Thanh nụ cười trên môi cứng lại, viền mắt phấp hờn.

Thấy mẹ như thế, Lâm Hoan Hi trong ngực dâng lên một dự cảm không lành, cô không khỏi nhìn về phía Cảnh Dịch, anh rũ mắt, yên lặng.

“Cha?”

Lâm Văn Xương như trong lòng đang cố đè nén tình cảm, khuôn mặt bình tĩnh: “Bà con, khi con học năm cuối cấp bà đã mất...”

Lâm Hoan Hi không thể tiếp nhận, nhìn cha mình, đôi môi rung rung: “Cái... cái gì?”

“Đã mất lâu rồi.” Ưông Lộ Thanh đưa tay lau đi nước mắt ở khóe mắt, miễn cưỡng cười cười: “Bé con, con không nên suy nghĩ nhiều...”

“Thế nhưng... không lâu trước đây bà vẫn còn bên cạnh con mà.” Lâm Hoan Hi nghẹn ngào, “Khi con ngủ dậy, vẫn còn đang đan cho con áo lông mà, mọi người khẳng định...”

Uông Lộ Thanh nhìn không được cất lời cô: “Đó là bởi vì con mất trí nhớ, bé con, chúng ta không nên nói chuyện này nữa, nói về chuyện vui vẻ có được không?”

Lâm Hoan Hi cố không rơi nước mắt, đỏ mắt nhìn về phía họ: “Bà mất như thế nào?”

Uông Lộ Thanh rũ mắt, nụ cười nơi khoe miệng biến mất, bà cúi đầu né tránh ánh mắt của Lâm Hoan Hi, yên lặng một lúc lâu, Uông Lộ Thanh giọng khô khốc: “Đi đón con tan học, sau đó thi... Không trở về, ngày thứ hai chú tư con phát hiện... Phát hiện bà con chết còng ở phía sau núi Lâm Nhi Lý.”

Uông Lộ Thanh còn không nói cho Lâm Hoan Hi một chuyện, khi đó trời rét lạnh, phía sau núi vẫn thường có thú hoang lui đến, khi sáng sớm mọi người tìm ra bà Lâm, thì cơ thể bà đã không còn là một khối thịt hoàn chỉnh.

Bà co quắp dưới tàn cây, xương trắng lộ ra ngoài, người đầy thương tích, trong lòng gắt gao ôm kỹ cái bánh bao, đó là để lại cho Lâm Hoan Hi.”

Bà có chút si ngốc, có thể coi là thần trí không rõ, còn nhớ rằng cháu gái mình ở trường còn chưa ăn tối.

Lâm Hoan Hi nước mắt vô thức rơi xuống, một giọt lại một giọt, không ngừng được.

Cô rất khó chịu, lòng đau như cắt.

Lâm Hoan Hi lớn lên ở trấn Nguyệt Nha, nơi đó địa hình chủ yếu là sông và núi, khi đó cha mẹ làm ăn bên ngoài, cô do ông bà cẩn thận nuôi lớn, hai người nhân từ, luôn dành những gì tốt nhất cho cô. Hôm nay Lâm Hoan Hi nhớ rõ dáng hình của bà, bà luôn mặc áo bông hồng, nụ cười ôn nhu, vẻ đẹp như hoa mẫu đơn nở rộ ở trấn Nguyệt Nha vào tháng năm...

Tất cả đều nói cô mất tám năm trí nhớ, nhưng Lâm Hoan Hi lại nghĩ... Cô đã đánh mất tình cảm chân thành mà mình đã từng có.

Huyệt thái dương mơ hồ đau, Lâm Hoan Hi lung lay đứng lên: “Con... Con đi lên trước.”

Vừa mới xoay người thì trời đất quay cuồng, mắt thấy chuẩn bị ngã xuống thì Cảnh Dịch nhanh tay ôm lấy Lâm Hoan Hi.

Trong chớp mắt này đã hù dọa Uông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương, ngay cả Tông Tông sắc mặt cũng trắng bệch, nói không thành câu.

“Bé con, đây là thế nào?” Uông Lộ Thanh gấp đến nỗi đẩy Lâm Văn Xương bên cạnh, “Bà lo lắng làm gì, gọi xe cứu thương đi!”

“Con không sao mà.” Lâm Hoan Hi vẫn còn tỉnh táo, giờ tay xoa xoa huyệt thái dương đang đau, “Chỉ là hơi đau đầu, mẹ, con không sao đâu.”

Cảnh Dịch ôm ngang Lâm Hoan Hi, cô dựa vào ngực anh, tim Cảnh Dịch đập hỗn loạn, như đang vì cô mà khẩn trương.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, yên lặng chảy nước mắt, trong nháy mắt thấm ướt áo trước ngực anh.

Đến phòng ngủ, Cảnh Dịch cẩn thận đặt cô lên giường, Uông Lộ Thanh và Lâm Văn Xương đi theo ngay phía sau.

“Bé con, thế nào rồi?” Uông Lộ Thanh dè dặt hỏi, đưa tay vuốt ve trán cô, “Đau lắm sao? Chúng ta đi bệnh viện có được hay không?”

“Con không cần đi.” Gương mặt cô dán lên gối đầu, mang nước mắt trên mặt cọ lung tung, cười thật ngọt ngào, “Bây giờ không đau nữa, mẹ không cần lo lắng cho con.”

“Có mẹ nào mà không lo lắng cho con chứ, con như vậy mẹ và cha con sao có thể yên tâm đi...”

Lúc này Cảnh Dịch cầm vài viên thuốc đến, Tông Tông đi rót một ly nước.

Cảnh Dịch động tác dịu dàng đỡ Lâm Hoan Hi dậy, để cô dựa vào mình, đưa thuốc đến bên miệng cô, lấy ly nước để cô uống vào.

“Bác sĩ nói mấy ngày nay sẽ xuất hiện nhưc đầu, một tuần sau sẽ tự động thuyên giảm, cha mẹ mọi người không cần quá lo lắng, con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt.”

Lời nói của Cảnh Dịch không thể nghi ngờ là một liều thuốc an thần, khiến hai bậc phụ huynh tâm tình hốt hoảng dần bình tĩnh.

Uống thuốc xong, Lâm Hoan Hi thấy hơi buồn ngủ, cô mơ màng nhìn bọn họ, âm thanh mơ hồ không rõ: “Dịch ca đã nói không có chuyện gì, mọi người yên tâm trở về nhà. Chờ con khỏe lại, con sẽ về trấn Nguyệt Nha thăm mọi người...”

Cô luôn rất hiểu chuyện, luôn suy nghĩ cho cha mẹ và mọi người xung quanh.

Uông Lộ Thanh thấy cô ngủ, sờ sờ mặt cô không định làm phiền, lôi kéo tay chồng, khéo léo tay kéo con trai rời phòng.

Khi đi tới cửa, Uông Lộ Thanh dừng bước, hướng Cảnh Dịch vẫy tay một cái: “Cảnh Dịch, tới đây một chút.”

Anh cẩn thận nhìn về phía Lâm Hoan Hi, cô nhắm mắt, hô hấp đều đặn.

Cảnh Dịch đi theo ra khỏi phòng, cẩn thận khép cửa lại.

“Ngày mai chúng ta sẽ đi, bé con giao cho con chăm sóc.”

“Con sẽ chăm sóc em ấy thật tốt, lần này nhất định sẽ bảo vệ em ấy thật tốt nhất” Anh nói một cách chân thành, rất kiên định.

“Mẹ đương nhiên tin tưởng con, trước kia mẹ và cha con bé cũng không quá đồng ý bé con đến với con, giữa hai con chênh lệch nhiều lắm, thế nhưng khi ở chung, chúng ta biết bé con không tìm lầm người. Mẹ muốn nói là...” Uông Lộ Thanh thở dài, “Nếu như con bé có hỏi chuyện về bà nó, con đừng nhiều lời, con cũng biết, bé con cũng vì bà mới...”

Muốn nói lại thôi.

Cảnh Dịch gật đầu: “Con sẽ không nói, trừ phi cô ấy nhớ ra.”

“Ừ.” Uông Lộ Thanh thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt buồn lòng không ít, “Vậy con vào cùng vợ con đi, chúng ta đi thu dọn một chút.”

Cảnh Dịch lần nữa vào phòng, xắn tay áo lên, nhẹ tay nhẹ chân lên giường, ánh mắt nhìn Lâm Hoan Hi chuyên chú.

Cô vẫn còn khóc, nước mắt theo gò má chảy xuống thấm ướt gối, lại làm đầy lòng anh bỏng rát.

Vợ anh rất ít khi chảy nước mắt trước mặt anh.

Cô luôn có vẻ kiên cường, luôn luôn tùy tiện, không tìm không phôi...

Lúc này Cảnh Dịch mới phát hiện, cô không kiên cường, chỉ là muốn để cho anh một mặt rực rỡ nhất của cô đọng lại trong lòng anh.

Đôi môi Cảnh Dịch hôn lên tóc cô, chậm rãi cảm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, nói: “Đừng khóc, anh ở đây.”

Lâm Hoan Hi nghe được có người bên tai nói nhỏ, trong nháy mắt sợ hãi tan biến, nhẹ nhàng đi vào giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Edit: Lam Nhi Nam

Cha mẹ Lâm đặt vé máy bay vào tám giờ tối, đây cũng là chuyến bay duy nhất đến Tô thành.

Sau khi thu thập đồ đạc xong, Cảnh Dịch đề nghị mua một số quà tặng phù hợp với họ, cuối cùng kín đáo đưa cho Tông Tông một ít tiền tiêu vặt, có thể nói là cực kỳ chu đáo.

Vừa đến sáu giờ, trợ lý đã đứng ở trước cửa.

Cảnh Dịch hỗ trợ mang đồ đạc để vào cốp xe, ôm Tông Tông ngồi ghế sau, Lâm Hoan Hi vừa muốn đi theo, thì lại bị Uông Lộ Thanh ngăn lại.

"Bé con đừng đưa cha mẹ, thân thể con mới khoẻ, đoạn đường này gập ghềnh, khó chịu thì làm sao?"

Lâm Hoan Hi biết rằng mẹ sẽ nói vậy, lúc đầu nói: "Đi sân bay, sao lại xóc nảy, mẹ cứ để con đi theo đi, không thôi cũng ở nhà một mình thật khó chịu."

Uông Lộ Thanh không cản nữa, xoa xoa mặt cô, xoay người lên xe.

Bên cạnh Lâm Hoan Hi là Tông Tông kế bên là cha mẹ, Cảnh Dịch ngồi chỗ phó lái.

Sau khi mọi người đã ổn định xong chỗ ngồi, tài xế từ từ khởi động xe.

"Chị, em có thể dựa vào người chị ngủ một lát được không?"

Tông Tông ngẩng đầu hỏi.

"Được, chị ôm em."

Nói xong, Lâm Hoan Hi liền ôm em trai vào trong lòng.

Đối với việc đột nhiên xuất hiện một người em trai bản thân Lâm Hoan Hi cũng có chút bài xích, hoặc bởi vì huyết thống tương liên, cũng có thể do Tông Tông hiểu chuyện, vài ngày sống chung, cô đối với Tông Tông ngày càng thích, đến hôm nay phải đi, trong lòng cũng có ít nhiều tiếc nuối.

Khoé mắt Cảnh Dịch loé lên một tia sáng nhìn về phía cô, nhấn mày, thân nhiên thu lại ánh mắt.

Tông Tông dựa vào Lâm Hoan Hi, nhỏ giọng hỏi: "Chị không cùng đi với chúng ta sao?"

Lâm Hoan Hi không tự chủ được nhìn về phía Cảnh Dịch ngồi đằng trước, nói: "Chị rất muốn đi cùng mọi người, thế nhưng không thể được."

"Được rồi." Tông Tông gục mặt xuống, vẻ mặt vô cùng buồn bã, "VẬY CHỜ EM NGHỈ HÈ, SẼ TRỞ LẠI THĂM CHỊ."

"Đến lúc đó chị sẽ dẫn em ra ngoài sân chơi nhé."

Thấy chị đồng ý, Tông Tông lại ngẩng gương mặt nhỏ lên: "Chị nói rồi đó, đến lúc đó không cho anh ta đi theo, chỉ có hai chúng ta."

Lâm Hoan Hi cười không ngừng: "Được, chỉ hai chúng ta."

Cảnh Dịch ngồi phía trước: "..."

Thực sự muốn thẳng nhóc này nhỏ tiền của mình ra.

*

Đến sân bay, tài xế giúp mang đồ vào.

Sân bay dòng người nhộn nhịp, Ưông Lộ Thanh kéo Tông Tông, nói: "Được rồi, mọi người đi về trước đi, mẹ và cha con chờ được rồi."

"Con đứng cùng mọi người một lát."

Bây giờ là bảy giờ bốn mươi, một lát nữa mới bắt đầu soát vé.

"Đừng đợi, nếu không cha mẹ vào, con nhất định khóc."

Ưông Lộ Thanh tiến lên mấy bước, đưa tay sửa lại nếp nhăn trên quần áo của Lâm Hoan Hi: "Trở về đi."

Lâm Hoan Hi mím môi, hai tròng mắt hơi phấp phồng, cô nhìn Ưông Lộ Thanh, nức nở nói: "VẬY CHỜ VÀI NGÀY NỮA CON SẼ VỀ, ĐẾN LÚC ĐÓ ĐI VIẾNG MỘ BÀ."

"Được."

"Mẹ giúp con hỏi thăm sức khoẻ ông."

"Được, mau trở về đi." Trong lòng Ưông Lộ Thanh cũng có hơi khó chịu, "Con nhất định phải nghe Cảnh Dịch nói, không nhớ được không quan trọng, từ từ mới tốt, Cảnh Dịch là người tốt lại có lòng, con cũng đừng giận nhau với nó."

Ánh mắt cô loé lên, khe khẽ dạ.

"Được rồi, mau đi đi." Nói xong, Ưông Lộ Thanh nhìn về phía Cảnh Dịch, "Đưa bé con về đi, nhớ bao dung nó một chút."

Thân người Cảnh Dịch cao ngất, đứng yên lặng bên Lâm Hoan Hi, khẩu trang hơi kéo xuống giọng nói trầm thấp: "Mẹ yên tâm ạ, con sẽ chăm sóc cô ấy tốt."

Lâm Hoan Hi hơi lui về sau, rồi nhìn cha của mình, cha cô trước nay trầm mặc ít nói, chia tay cũng không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ vai Lâm Hoan Hi, sau đó cho cô một cái ôm, cuối cùng nói năm chữ: "Cha ở nhà đợi con."

Nghe được Lâm Văn Xương nói vậy, Lâm Hoan Hi bật khóc, nước mắt liền rơi xuống.

Cô sợ cha mẹ cảm thấy khổ sở, không nói thêm nữa, nhanh chóng xoay người rời đi.

Chờ lên xe, cô không kìm nén bật khóc thành tiếng.

Cảnh Dịch đi đến trước mặt cô, tháo khẩu trang và kính xuống, từ trong túi lấy ra một cái khăn tay lụa màu xám.

Cô không nhận, phát ra tiếng khóc thút tha thút thút sụt sùi.

Ánh mắt Cảnh Dịch trầm xuống, nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô lên, động tác nhẹ nhàng mà lại tỉ mỉ lau nước mắt trên mặt cô.

Lâm Hoan Hi vành mắt và mũi đều đỏ lên, vẻ mặt không thể nói ra được khổ sở thương cảm.

Cô khóc, trong lòng anh cũng không thoải mái.

"Cha mẹ tôi đi..." Lâm Hoan Hi hít thở sau, bình tĩnh lại tâm trạng, "Chỉ còn một mình tôi ở lại chỗ này."

Cảnh Dịch nói: "Còn có anh."

Nghe xong, Lâm Hoan Hi còn cảm thấy tệ hơn.

Cô nhìn về phía tài xế: "Chờ về đến nhà, tôi cùng anh thương lượng một ít chuyện."

Khi nói ra lời này, trong lòng cô như đã sớm hạ quyết tâm, ánh mắt thể hiện sự kiên định.

Cảnh Dịch nhạy cảm cảm nhận được chuyện thương lượng này không phải là chuyện gì tốt.

Một đường im lặng.

Đến khu biệt thự Hoa Giang Tôn, Lâm Hoan Hi thấy nhà bên cạnh đỗ mấy chiếc xe tải lớn, những nhân viên mặc đồng phục tốp năm tốp ba khuân đồ vào trong, xe không thể đi lên trước được nữa nữa, tài xế chỉ có thể dừng lại ven đường.

"Dịch ca, đối diện nhà anh hình như có người dọn vào."

Cảnh Dịch nhìn ra ngoài, ngay khắc đó ánh mắt anh đối diện với ánh mắt cậu thiếu niên đang dựa vào tường.

Cậu thiếu niên hơi gầy, đầu ngón tay cầm một điếu thuốc, lạnh lùng liếc mắt nhìn ra sau xe, dụi điếu thuốc bước vào nhà.

Cảnh Dịch thu lại ánh mắt: "Cậu trở về đi, trên đường chú ý an toàn."

"Được." Tài xế nói thêm, "Em về đây, Dịch ca hẹn gặp lại, chị dâu hẹn gặp lại."

Hai người xuống xe, đi qua vài chiếc xe vào cửa.

"Cảnh tiên sinh."

Sau khi thay giày đi tới phòng khách, Lâm Hoan Hi gọi anh lại.

"Làm sao?"

"Chúng ta nói chuyện có được không?"

Nét mặt của cô nhìn vô cùng xoắn xuýt, như là vì quyết định gì đó mà bối rối.

Cảnh Dịch cởi áo khoác, nói: "Nếu như nói với anh chuyện ly hôn, anh không đồng ý."

Anh đã sớm nhìn ra được Lâm Hoan Hi muốn nói gì, muốn làm gì, hôm nay anh cho cô đáp án vô cùng thẳng thắn mà lại cương quyết.

Lâm Hoan Hi siết chặt nắm tay, bước nhanh kéo Cảnh Dịch đang đi lên lầu.

"Anh đừng đi, chúng ta nói chuyện một chút."

Cảnh Dịch cười với giọng điệu mỉa mai: "Được, em nói, anh nghe, nhưng chỉ là nghe."

Lâm Hoan Hi cảm thấy bất lực: "Tôi đã quên rất nhiều chuyện, cũng quên cả anh, mặc dù anh nói rằng chúng ta đã kết hôn rồi, nhưng tôi đối với anh không có cảm giác gì. Nếu tôi vĩnh viễn không thể khôi phục, tôi mãi mãi sẽ không thích anh, cho nên... Bây giờ chúng ta ở chung một chỗ rất không công bằng."

Lâm Hoan Hi suy nghĩ rất nhanh, hôm nay cô không có ký ức về Cảnh Dịch, Cảnh Dịch đối với cô mà nói chính là một người xa lạ, nếu như đây là tạm thời thì tốt, nhưng nếu đây là mãi mãi thì phải làm sao?

Trời sắp tối rồi.

Nơi chân trời ánh mặt trời mờ nhạt trải rộng ra xa, phòng khách không bật đèn, hàng vạn hàng nghìn tia sáng đi qua cửa sổ sát đất, giống như một tầng sa mỏng bao phủ lên người anh.

Cảnh Dịch nhìn cô, đồng tử nhiễm màu sắc của mặt trời ban chiều, thâm thúy, không thể nhìn thấu.

"Cho nên em muốn ly hôn với anh?"

"...Ừ."

"Vậy nếu như em nhớ lại, có phải lại phục hôn với anh?"

Cô trầm mặc.

"Lâm Hoan Hi." Cảnh Dịch về mặt nghiêm túc: "Hôn nhân không phải một trò đùa trẻ con, nếu anh đã ở cùng em, thì anh sẽ sống cả một đời với em."

"Tôi..."

"Em có thể nói em quên anh, nhưng quên anh không phải là lý do ly hôn với anh."

Anh tới gần Lâm Hoan Hi, từ thân hình cao ráo của anh mang đến khí thế khiến cô có chút hít thở không được, Lâm Hoan Hi không khỏi lùi về sau mấy bước, dựa lưng vào sofa.

Không còn đường lui nữa

Hai tròng mắt Cảnh Dịch như cái giếng đen sâu thẳm, thẳng tắp xuyên thấu đáy lòng cô: "Anh sẽ không cùng em ly hôn, đây là đáp án."

"Thế nhưng..."

"Không có thế nhưng." Cảnh Dịch rất mạnh mẽ, "Trước kia em theo đuổi anh bảy năm, như thuốc cao bôi trên da chó bỏ cũng không được. Hiện tại em quên cũng không sao, đến lượt anh theo đuổi em."

Trời tối hoàn toàn.

Lâm Hoan Hi cứng đờ trên ghế sofa, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, âm thanh run run: "Cảnh tiên sinh..."

"Em có gì muốn nói?"

Lâm Hoan Hi: "Có phải anh xem 'Bá đạo tổng tài thích tôi' không?"

"..."

Lập tức bị tức chết!!!

Cảnh Dịch đang định nói tiếp, thì bụng Lâm Hoan Hi kêu ọ ọ, trong nháy mắt đánh vỡ bầu không khí khẩn trương.

Cảnh Dịch dòi tằm mắt xuống bụng cô.

Lâm Hoan Hi có chút xấu hổ.

"... Trước đó không ăn no."

Trong chớp nhoáng này, tức giận của anh đều tiêu tan thành mây khói, hoá thành nồng đậm sự bất đắc dĩ.

Anh vươn tay mở đèn, ánh đèn sáng ngời nhất thời xua tan đi sự tối tăm.

Lâm Hoan Hi gãi đầu, đi vào bếp lấy ra hai quả trứng trong tủ lạnh và gói mỳ.

Đang muốn tự làm thì bên tai truyền đến tiếng nói mát lạnh của người đàn ông: "Đề anh làm."

Nói xong, gói mỳ và hai quả trứng đã rơi vào tay anh.

"Tôi sẽ làm, không phiền anh."

Vừa mới nói với anh chuyện ly hôn, bây giờ còn để anh làm cơm cho, khó tránh khỏi sự áy náy.

"Không cần em làm cơm cho vợ anh." Cảnh Dịch nói, "Em đi ra ngoài."

"..."

Cô không nhúc nhích, ngượng ngùng đứng bên cạnh anh: "Tôi rửa rau nhé."

"Không cần."

Lâm Hoan Hi lúng túng hơn: "Tôi ăn chùa uống chùa thì không ổn đâu, nếu không... Tôi trả tiền cho anh?"

Nói rồi cô móc từ túi quần ra một tờ tiền bị nhàu nát và một đồng xu, Lâm Hoan Hi tươi cười đưa cho anh: "Chỉ đủ một bát mỳ, anh đừng cho tôi trứng."
Bếp.

Cảnh Dịch bóp nát quả trứng trong tay.

Anh nói: "Hôm qua em ngủ với anh, giá trị bản thân anh phải trên trăm triệu, ít nhất em hãy trả anh 100 triệu đi."

Lâm Hoan Hi có chút mơ màng.

"Có thể lấy ra nữa không?"

Lâm Hoan Hi lắc đầu.

"Nếu đã không được thì đi ra khỏi bếp đi."

Lâm Hoan Hi cuối đầu bắt lực ra khỏi bếp, trong chốc lát lại quay trở lại, nhét tiền lẻ vào túi anh, sau đó chạy ra ngoài.

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Edit: Cải Xanh

Tay nghề của Cảnh Dịch rất tốt, nếu so với Lâm Hoan Hi thì tốt hơn.

Anh tự pha cho mình một ly cà phê, ngồi đối diện yên lặng nhìn Lâm Hoan Hi cúi đầu ăn mì.

Cảnh Dịch một tay chống cằm, hơi nước bốc lên làm mờ khuôn mặt anh.

"Mùi vị thế nào?"

"Cũng tạm." Lâm Hoan Hi liếm liếm môi, "Chờ ngày nào đó anh không nổi tiếng nữa, có thể suy nghĩ bán mì để sống qua ngày."

Cảnh Dịch nghe xong không biết nên vui hay là nên giận.

Trầm mặc một lúc, Cảnh Dịch nói: "Một lúc nữa anh đi dọn phòng cho khách, tối anh ngủ phòng khách."

Lâm Hoan Hi nghe vậy dừng động tác lại, ngửa mặt nhìn anh: "Anh không ngủ cùng tôi à?"

Cảnh Dịch khẽ hừ một tiếng: "Em muốn ly hôn cùng anh, tại sao anh phải ngủ cùng em?"

Lâm Hoan Hi bật thốt lên: "Ly hôn với việc muốn ngủ cùng anh thì có mâu thuẫn gì sao?"

Lý do không thể phản bác này khiến hai người đều im lặng.

Lúc này Lâm Hoan Hi ý thức được mình đã nói sai, cô xấu hổ cúi đầu: "Coi như tôi chưa nói gì."

Cảnh Dịch khoé môi hơi nhếch lên, giọng nói châm chọc: "Thì ra em rất muốn ngủ cùng anh?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Cảnh Dịch tiếp tục chạt chém: "Em cái người dối trá này quả nhiên là thích cơ thể của anh."

Lâm Hoan Hi: "..."

Yên lặng là vàng, yên lặng là vàng.

Tiền nữ mười bảy tuổi không thể nói lại ông lão ba mươi được, yên ổn ăn mì, yên ổn ăn mì.

Anh cũng không trêu đùa nữa, chạm rãi uống cà phê.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lâm Hoan Hi hiếu kỳ nhìn về chỗ huyền quan, không chờ cô di chuyển, Cảnh Dịch đã đứng dậy đi về phía cửa.

Đứng ở cửa là cậu thiếu niên lùn mập, cậu thiếu niên mặc một chiếc áo sơ mi trắng nhúm và quần đùi màu xám tro, bộ dáng lồi thối lệch thẹo trái ngược hoàn toàn với khí chất ưu nhã của Cảnh Dịch.

Trên tay cậu cầm một hộp quà, trừng mắt nhìn Cảnh Dịch, một bộ dáng ngạc nhiên.

"Cảnh... Cảnh Dịch."

Tiểu tử mập kia gọi tên anh.

Cảnh Dịch di chuyển người để che đi bóng dáng Lâm Hoan Hi ở bên trong.

Ánh mắt anh bình tĩnh, về mặt xa cách: "Chào cậu."

Tiểu tử kia lúc này mới khôi phục tinh thần, đưa đồ trong tay ra: "Em là người mới chuyển đến ở sát vách, chiều hôm nay dọn nhà chắc sẽ ảnh hưởng đến bên này, cho nên em cảm theo quà tới, mong ngài đừng để ý."

Cho dù là lời nói hay cử chỉ đều rất lễ phép, cũng không xuất hiện hành vi quá khích nào.

Cảnh Dịch không nhận, thân nhiên nói: "Cảm ơn, quà thì không cần, cũng không quấy rầy đến tôi."

Nếu bây giờ nhận quà thì sau này cũng sẽ phải tặng lại, có qua có lại cũng tốt.

Tiểu tử mập gật đầu, có hơi xấu hổ, nếu không phải hần đoán số thua, hần đã không phải làm việc vô tích sự này rồi.

Hai người giằng co một lúc lâu, Cảnh Dịch đưa tay ra nhận hộp quà: "Quà tôi nhận."

Hần thở phào nhẹ nhõm: "Vậy em về trước, nếu sau này có việc gì không đúng, cũng mong thứ lỗi."

Cùng là biệt thự, chỗ bọn họ ở có thể so với ổ chó, phòng khách rương đồ chong chóng chất thành núi, ở giữa miễn cưỡng có một khoảng trống, bốn năm cái notebook đặt trên thùng giấy, mấy cậu thiếu niên ngồi trước máy tính, đồng thời bên cạnh đặt vài chai bia và vài miếng khoai tây.

Khung cảnh rất hỗn loạn.

"Sơn tử về rồi sao? Ai ở sát vách thế?"

Tiểu tử mập lễ phép lúc này trong nháy mắt đã biến thành thiếu niên ngốc nghếch, về mặt kích động hét lên với đám bạn: "ĐM, hàng xóm của chúng ta là nhân vật lớn!!"

Mấy người kia cũng không ngẩng đầu lên, thò ơ nói: "Đại nhân vật nào mà có thể khiến cậu kích động như vậy?"

Chúc Sơn nói: "Cảnh Dịch."

Tên vừa nói ra, mọi người đồng loạt nhìn về phía hần: "Ai cơ?"

"Thật hay giả? Tao thiếu kiến thức mà đừng lừa tao."

"Thật sự, là Cảnh Dịch."

Phương Văn Văn nhúc nhủ, nói: "Tao nhớ Dục Thần là người hâm mộ của anh ta mà."

Một người khác lại nói: "Nói vậy, Dục Thần rõ ràng là người hâm mộ của người đại diện của Cảnh Dịch."

Nhắc tới việc này, mấy người về mặt thích thú đứng lên.

"Thật ra.... tao cũng hâm mộ người đại diện kia."

"Không giấu bọn mày, tao cũng thế."

"Khà khà khà..."

" Son từ, đến solo."

Đang trò chuyện vui vẻ, trên lầu truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của cậu thiếu niên.

Chúc Son ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tô Dục đứng ở cầu thang mặt không đổi sắc nhìn hấn.

Những thiếu niên này là một đội game, chỉ có Tô Dục là người có làn da tốt, thân cao chân dài không nói, da so với con gái còn trắng hơn, đôi mắt cuốn hút mê người,

Chúc Son về mặt đau khổ: " Nguồn điện của chúng ta còn chưa ổn định đâu."

Tô Dục: " Chơi mặt chược, thua thì mời ăn trưa một tháng "

"...."

Người này đúng là có bệnh!!!!

*

Nửa đêm mười một giờ, điện nhà bên cạnh vẫn sáng, Lâm Hoan Hi rửa mặt xong nhìn nhà bên cạnh, soạt một tiếng kéo rèm cửa ra.

Cô đang muốn lên giường ngủ, Cảnh Dịch lại nói: " Có muốn xem thư tình em viết cho anh không."

Hai chữ thư tình làm cho Lâm Hoan Hi giật mình.

" Tôi từng viết thư tình cho anh? "

" Ừ, rất thâm tình, viết tận 500 chữ."

" Tôi không muốn..."

Chỉ xem còn chưa nói ra, người đàn ông đã lấy ra một cái hộp sạch sẽ đựng thư trong ngăn kéo.

Anh lên giường, đặt thư lên tay Lâm Hoan Hi.

Phong thư màu hồng đáng yêu, mặt chính giống một bức tranh hoạt hình, giấy viết thư đã hơi mòn, dễ nhận thấy rằng đã cất giữ rất lâu.

Lâm Hoan Hi mở thư ra, lấy tờ giấy viết thư ra xem.

Giấy viết thư cũng là hồng nhạt, mặt trên in vài đóa hoa nhỏ, cô mở ra xem, xác thực là chữ của cô viết.

" Sao anh còn giữ những đồ này? "

Cảnh Dịch trả lời: " Chữ viết khó coi như vậy đã hiếm rồi, đương nhiên phải giữ lại."

"...."

Cô chỉ viết hơi trừu tượng thôi mà, đâu khó nhìn đâu!

Lâm Hoan Hi trong lòng oán giận, cúi đầu đọc thầm thư mà nhiều năm trước mình đã viết.

[Cảnh Dịch ca ca, chào anh....]

Cách gọi Cảnh Dịch ca ca này khiến Lâm Hoan Hi có một loại cảm giác không nói nên lời, quên đi cảm giác vì điều này, tiếp tục xem

[Tôi là Lâm Hoan Hi học sinh lớp mười hai ở thị trấn Nguyệt Nha của Tô Thành, sau khi xem mà ngái đống, tôi đã lấy hết dũng khí để viết thư này cho ngài, e rằng ngài cũng sẽ không hồi âm

Tôi rất thích nhân vật Nghiêm Tần này, cũng rất thích cách ngài diễn, bởi vì ngài quá đẹp đó, đến đến mức tôi lập tức muốn kết hôn với ngài (hoa rồi), đẹp đến mức tôi muốn cùng ngài tự quay.

Thực tế tôi và Nghiêm Tần rất giống nhau, sinh sống ở một nơi lạc hậu, gần đây tôi rất phiền muộn, tôi thi trượt đại học, tôi đã khiến nhiều người phải thất vọng, thậm chí tôi không xác định được mình có học lại hay không, hay là làm việc mà tôi muốn.

Nếu như là ngài, thì ngài sẽ làm thế nào?

Học sinh mười hai thi trượt xin giúp đỡ: Lâm Hoan Hi]

Tiếp đó còn một phong thư, Lâm Hoan Hi cẩn thận mở ra, tờ giấy trắng tuyền, chữ viết màu đen cứng cáp mạnh mẽ.

[Bạn học Lâm

Đầu tiên rất cảm ơn em đã thích, có cơ hội gặp mặt sẽ chụp ảnh chung cùng em. Em có thể chọn học lại, cũng có thể đi làm việc mình thích, nhân sinh của em rất dài, nếu như em cho là đúng, vậy thì hãy làm, luôn có người sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cường của em.

Cuối cùng tặng em một câu anh rất thích -- Tomorrow comes never.

Cảnh Dịch.]

Sau khi xem xong, Lâm Hoan Hi hơi xấu hổ xoa hình xăm ở eo.

Cô ngơ ngác nhìn Cảnh Dịch: " Tôi.... Tôi không thi đại học sao? "

Cảnh Dịch nhủ mi: " Mặc kệ là thi đỗ hay không đỗ, cũng không liên quan đến hiện tại rồi."

"....."

Cũng đúng, đã không có quan hệ gì.

Lâm Hoan Hi về mặt cô đơn, vừa để thư xuống, ở giữa lại rơi ra một phong thư thứ ba.

Cô chỉ cảm lấy nhìn lướt qua, rồi vội vàng cất đi.

" Không xem sao? "

" Tôi mệt rồi, không xem " Lâm Hoan Hi đã nói như vậy.

Cảnh Dịch cười cười, không đợi Lâm Hoan Hi cất đi, liền cướp lấy.

" Vậy anh đọc cho em nghe."

"...."

Anh mở thư ra, không để ý về mặt không tình nguyện của Lâm Hoan Hi, giọng nói khàn khàn mang theo ý cười: " Cảnh Dịch ca ca chào anh, nhận được hồi âm của anh tôi bị dọa đến mức đã ăn hết ba quả trứng vịt muối. Anh thật sự là một người tốt, tôi quyết định từ bỏ việc học lại, đi đến thành phố của anh, dùng chính bản lĩnh của mình làm nghệ sĩ, chờ sau khi tôi thành minh tinh như anh rồi, tôi sẽ theo đuổi anh, trở thành vợ của anh..."

" Anh đừng đọc nữa! " Lâm Hoan Hi xấu hổ đến mức nghe không nổi nữa, bắt chập tất cả cướp lại thư trên tay Cảnh Dịch.

Động tác của cô hung mãnh như một con dã thú, bỏ nhào về phía trước vây Cảnh Dịch ở dưới thân.

Anh cầm thư giơ lên cao, mắt đẹp sâu xa.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, tay cô đặt ở vị trí trái tim của anh.

Lâm Hoan Hi bỗng nhiên dừng lại, không biết phải làm thế nào.

Anh nhìn ánh mắt của cô, môi hơi mấp máy: " Tôi sẽ cố gắng trở thành người ưu tú, trước đó, hãy luôn độc thân, chờ để trở thành người đàn ông của tôi. Tương lai vợ của anh, Lâm Hoan Hi sẽ trở về, hôn."

"....Cái biểu tình đó không cần đọc cũng được!! "

" Được, không đọc."

Nói xong, Cảnh Dịch cất thư, quay người đè cô xuống giường, hôn lên môi của Lâm Hoan Hi.

Cô hít thở hơi khó khăn, giơ tay lên chuẩn bị đẩy người đàn ông này ra, còn chưa động tới cơ thể anh, Cảnh Dịch đã thực hành trước một bước giữ cổ tay cô.

Không khí bỗng nhiên trở nên khô nóng, Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, đầu lưỡi nóng bỏng điên cuồng xâm chiếm trong miệng cô.

Đau đầu hoa mắt.

Ý loạn tình mê.

Hai tay Lâm Hoan Hi nắm chặt, rồi lại từ từ giãn ra.

Tay anh đi vào dưới lớp áo ngủ rộng, khi anh vừa động vào, thân thể của cô luôn rất thành thức, lập tức mềm mại, vô lực đáp trả.

Lúc đang chuẩn bị tiếp tục, ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến tiếng gào thét.

"Son từ mày đúng là tiện nhân! Chơi mặt chược còn chơi bản, cút ra sân ngủ đi!"

"...."

Ám muội không còn sót lại chút nào.

Động tác của anh dừng lại, thở dốc vài hơi để bình tĩnh, đứng dậy buông cô ra.

Lâm Hoan Hi vội vàng kéo chăn, có chút đồ dẫn xoay lưng về phía Cảnh Dịch: "Muộn rồi... Ngủ ngon."

Cảnh Dịch không nói hai lời ngược mắt lên nhìn về phía cửa sổ, không nói hai lời đi giày ra cửa.

Ban đêm gió lạnh, Cảnh Dịch gõ cửa nhà bên cạnh.

Người mở cửa là một thiếu niên gầy nhem, anh nhìn vào trong phòng, lộn xộn, vài cậu thiếu niên không lớn không bé nào loạn âm ỉ, trong mấy người này, Cảnh Dịch liếc nhìn khuôn mặt ưu tú của Tô Dục.

Cảnh Dịch vẻ mặt lạnh nhạt: "Vui lòng không âm ỉ, trong nhà tôi còn có bệnh nhân."

Cảnh Dịch khí thế rất lớn, khiến cậu thiếu niên ngốc nghếch không nói được gì.

Bên trong nhà Tô Dục đột nhiên nói: "Xin lỗi, tôi sẽ bảo bọn họ chú ý."

Cảnh Dịch không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Edit: Cải Xanh

Buổi họp báo được tổ chức vào thứ hai, nhưng chỉ hai ngày trước khi diễn ra buổi họp báo, hai ngày này Cảnh Dịch không đi đâu cả, ở nhà giám sát Lâm Hoan Hi đọc kịch bản mà anh đã viết trước đó.

Kịch bản không dài, trong đó viết những câu hỏi mà phóng viên có thể hỏi trong buổi họp báo.

Lâm Hoan Hi ngồi trước cái bàn dài, bút bi trên tay chấm một dấu xuống tờ giấy.

Lâm Hoan Hi hốt tóc sang một bên rồi hỏi: "Nếu hôm đó bọn họ không hỏi những vấn đề này thì phải làm sao?"

Cảnh Dịch vẫn đọc báo, nói: "Làm việc theo hoàn cảnh."

Lâm Hoan Hi: "Anh nói cụ thể hơn đi?"

Cảnh Dịch nhấc mí mắt: "Nhìn ánh mắt anh."

Lâm Hoan Hi lẳng lặng nhìn ánh mắt của anh, nói: "Ánh mắt anh rất sáng."

"...."

"Anh nói nhìn ánh mắt anh mà làm việc."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi ngốc nghếch không dám nhiều lời, cúi đầu tiếp tục đọc kịch bản khô khan.

Cảnh Dịch thấy cô đang chăm chú, bỏ báo xuống đi vào toilet.

Chân trước anh vừa vào vệ sinh, thì đã có người ấn chuông cửa.

Lâm Hoan Hi cắn đầu bút, ánh mắt nhìn về phía WC, sau đó đứng dậy đi mở cửa.

" Cái đó ngại quá.... "

Khi thấy người mở cửa là Lâm Hoan Hi, Phương Văn Văn đứng ngoài cửa bị sốc đến nỗi hai mắt mở lớn hết cỡ, vẻ mặt hoàn toàn không thể tin tưởng được.

" Chào cậu. "

Phương Văn Văn môi run run, ngón tay run rẩy chỉ về Lâm Hoan Hi: " Hoan Hi.... Chị Hoan Hi? "

Lâm Hoan Hi hô hấp cứng lại: " Chú, sao chú lại gọi tên là chị? "

Chú....

Phương Văn Văn cảm thấy trái tim mình như bị một mũi tên bắn trúng.

Năm nay hắn vừa được mười tám tuổi, bởi vì chơi game suốt ngày suốt đêm, da có hơi tái xám, khuôn mặt cũng không được đẹp như bọn Tô Dục, thôi được rồi, người đứng đầu đội lão hóa một chút cũng không sao, nhưng cũng không đến nỗi gọi hắn là chú chứ?

" Tiên... Tiên nữ? "

Lâm Hoan Hi đồng ý với xưng hô này: " Ừ, cậu có thể gọi tôi như thế. "

Phương Văn Văn mí mắt giật giật: " Cái đó..... Cầu lông của chúng tôi bay vào sân sau của chị, có thể cho tôi vào lấy không? "

Lâm Hoan Hi nhớ tới xe hôm qua dừng ở cửa, như hiểu ra: " Các cậu chính là người mới dọn đến đúng không? "

" Đúng thế. "

" Được, vậy tôi đi lấy cho cậu. "

Phương Văn Văn thở phào nhẹ nhõm, đi theo sau Lâm Hoan Hi.

Cùng lúc đó, Cảnh Dịch cũng đi từ WC ra.

Khoảnh khắc đó, Phương Văn Văn cảm cầu lông chạm mặt với Cảnh Dịch.

" Cậu ấy tới nhặt cầu. "

Cảnh Dịch nhìn cầu lông dính đầy bụi trên tay hắn, không nói gì.

Phương Văn Văn lạnh cả sống lưng, nói một câu cảm ơn rồi chạy như gió ra ngoài.

Mẹ kiếp, Cảnh đại thần thật đáng sợ, khí thế đó khiến hắn nhớ tới lần bị Tô Dục đàn áp đến đáng sợ, quá giống nhau.

" Có phải có mấy cậu thanh niên mới chuyển tới bên cạnh không? "

Nghe thấy Lâm Hoan Hi hỏi như vậy, Cảnh Dịch lại nghĩ tới ngày hôm qua bị cắt ngang liền tức giận, mặt tối lại: " Em đã có gia đình của em, cho dù có đưa đến mấy cậu thiếu niên thì cũng không liên quan gì tới em. "

Về mặt anh nghiêm túc, giống như muốn nói " Anh không vui ", " Anh đang ghen đấy ".

Lâm Hoan Hi cảm thấy không vui, " Tôi cũng chỉ hỏi thôi, anh lớn như vậy rồi còn sao thế? Trước đây tôi chưa mất trí thì đúng là mất mùa mới thích anh. "

Cô khẽ hừ một tiếng, quay lại bàn ngồi.

Cảnh Dịch giễu cợt nói: " Trên đời này phải có mấy triệu người mù đấy. "

" "

Cô nói không lại anh mà.

Lâm Hoan Hi tự nói với mình là phải tỉnh táo, để đối phó với người đàn ông bí ối này, cô chỉ có thể im lặng.

Cho nên...

Sao cô lại xui xẻo như vậy chứ, thế mà lại nhìn trùng tên đàn ông nhỏ mọn này.

Lâm Hoan Hi kìm nén, suy nghĩ đến khả năng hồng hạnh xuất tường.

*

Lấy được câu Phương Văn Văn phát huy thiên phú chạy cự li dài lúc còn học trung học, chạy một mạch lên phòng huấn luyện trên tầng hai,

Thở hổn hển gào to: "Dục thần, thông tin lớn! "

Ngón tay trắng nõn của Tô Dục di chuyển cực nhanh trên bàn phím, ánh mắt cũng không nhìn hấn, chỉ nghe thấy giọng nữ phát ra từ loa máy tính.

"Double kill! "

"Triple kill! "

"Quadra kill! "

"Penta kill! "

< Chỗ này là thuật ngữ trong Liên Minh Huyền Thoại lần lượt là giết được 2, 3, 4, 5 người.>

Cuối cùng cũng đạt được Penta kill.

Tô Dục hơi nghiêng đầu: "Hả? "

Giọng nói lười biếng, thờ ơ.

"Bên cạnh có nữ thần của cậu."

"Ai cơ? "

Phương Văn Văn: "Lâm Hoan Hi."

Hấn không nói chuyện, nhưng những người khác lại kích động đến phát cuồng.

"Ồi chào! Thật hay giả đấy? "

"Lâm tỷ tỷ và ảnh đế Cảnh Dịch đang cùng một chỗ? "

Chúc Sơn liếc nhìn ADC* nhà mình, nói: "Sao lại thế được, Lâm tỷ tỷ là người đại diện của Cảnh Dịch, cũng không phải vợ của anh ta, sao lại ở cùng một chỗ chứ."

(*): ADC ở đây là chỉ Tô Dục hình như cậu bạn này chơi này LMHT giữ vai trò là ADC (Attack Damage Carry)

Bách Gia Dương hài hước nói: "Sao cậu biết được Lâm tỷ tỷ không phải là vợ của Cảnh Dịch? Nhờ đâu người ta ản hôn thì sao cũng không ai nói cho cậu."

Mấy người tranh luận không ngớt, Tô Dục vẫn luôn im lặng không nói lúc này mới tháo tai nghe xuống, rời khỏi ghế chơi game.

"Đi đâu thế Dục thần?"

Chúc Sơn trêu chọc nói: "Có lẽ là đi tìm Lâm tỷ tỷ xin chữ ký."

"Ừ, muốn xin chữ ký."

"....."

?????

Tô Dục quay về phòng, so với những đồng đội khác, phòng của hấn rất ngăn nắp sạch sẽ, đồ đạc xếp gọn gàng, trên bàn máy tính còn đặt một cây sen đá, được chăm sóc cẩn thận nên phát triển rất tốt, gần đầu giường treo một tấm poster, nhìn kỹ thì đó chính là Lâm Hoan Hi.

Trên poster Lâm Hoan Hi đứng trước bãi biển, toàn thân áo trắng, eo thon nhỏ chân dài, khuôn mặt như tranh vẽ, tấm poster này đã có từ lúc Lâm Hoan Hi đạt được danh hiệu Hoa Hậu Thành Phố, đến hôm nay cũng đã nhiều năm rồi.

Tô Dục là người hâm mộ của Lâm Hoan Hi, những bạn game của hắn cũng biết chuyện này, mà hắn cũng không giấu.

Cậu thiếu niên lấy cuốn sổ sạch sẽ trong ngăn kéo ra, cầm bút lên đi xuống tầng.

Mấy người kia túm tụm lại một góc chăm chú nhìn Tô Dục, giống như là đưa chiến sĩ ra chiến trường.

"Đi thật à...."

"Không đi thì không còn cơ hội gặp nữa đâu, Dục thân nhà các cậu năm mơ cũng muốn chụp ảnh chung cùng Lâm tỷ tỷ."

Phuong Văn Văn đột nhiên cảm khái: "Thật là si tình...."

"Làm như ngày mai Lâm tỷ tỷ cười hạc về trời không bằng...?"

"....."

*

Ánh nắng mùa xuân rất ấm áp, Tô Dục vài ngày không ra cửa bị ánh nắng làm nheo mắt.

Trong ánh nắng lốm đốm, hắn đột nhiên thấy một bóng dáng đang đi về bên này.

Cô như đón nắng, không nhìn rõ mặt, khoe miệng như đang tươi cười, một nụ cười ấm áp.

Tô Dục đột nhiên thấy lo lắng, nắm chặt cuốn sổ không biết phải làm gì.

Lâm Hoan Hi ném túi rác trên tay vào thùng rác, đang muốn vào nhà, thấy có người nhìn mình, vừa nghiêng đầu, đã đối mặt với ánh mắt trong veo của thiếu niên.

Dáng Tô Dục được coi là đẹp, đôi mắt trong suốt sạch sẽ, vì vậy cô lại nhìn lâu hơn.

Đang chuẩn bị bước đi, Tô Dục chợt gọi cô lại: "Xin chờ một chút."

Âm thanh nhỏ bé của thiếu niên hơi run, cố gắng che giấu sự khẩn trương trong lòng.

"Cậu gọi tôi?"

"Ừ."

"Có chuyện gì thế?"

Tô Dục tiến lên mấy bước, hắn cao hơn Lâm Hoan Hi một cái đầu, ánh mắt đang nhìn cô: "Chào chị, tôi là Tô Dục."

Tô Dục đột nhiên tự giới thiệu khiến Lâm Hoan Hi không hiểu gì đang diễn ra.

"Lúc này có một nam sinh vào sân sau lấy cầu chị có nhớ không?"

"Nhớ chứ."

Tô Dục sắc mặt không đổi tim không đập nhanh nói dối: "Cậu ấy là người hâm mộ của chị."

Lâm Hoan Hi ngây người hai giây: ".... Há?"

"Tôi là đội trưởng của cậu ấy, cậu ấy ngại không dám xin chữ ký chị, cho nên nhờ tôi đi."

Lâm Hoan Hi dùng ngón tay chỉ vào mình: "Tôi sao? Kí tên?"

"Ừ."

"Cậu ấy muốn lâu rồi, cho nên..."

Lâm Hoan Hi bị ký tên đột nhiên có cảm giác rất tự hào như "Tôi là một doanh nhân", lập tức cười cười đồng ý: "Có thể chứ, cậu đưa giấy bút cho tôi, nhưng có thể chữ tôi hơi xấu đấy."

"Không có việc gì."

Lâm Hoan Hi nhận giấy bút, cúi đầu nghiêm túc viết tên mình lên quyển sổ.

Ánh nắng chiếu lên đỉnh đầu cô, những sợi tóc nhỏ bay bay dính lên mặt.

Tô Dục thấy lông mi cô roi rung, từng nhịp từng nhịp, giống như là cánh ve vẫy vẫy trong trái tim hắn, nhỏ bé mà ngửa ngửa, lại lấp đầy trái tim hắn.

"Được rồi."

"Cảm ơn."

Tô Dục cẩn thận cảm quyền sở, nhìn theo cô đi vào nhà bên cạnh, sau đó, hắn cũng xoay người rời đi.

"Đạt được ước muốn rồi chứ? "

"Cho tao xem chữ ký Lâm tỷ tỷ nào? "

"Này này, Lâm tỷ tỷ xinh thật, đã nói gần quan được ban lộc, Dục thần mau theo đuổi đi "

Đối mặt với việc đồng đội trêu chọc, Tô Dục không hề để ý, hắn coi quyền sở như bảo bối ôm vào trong ngực, đi qua mấy thiếu niên ngốc nghếch đi lên tầng hai.

Mấy người méo miệng, mọi người tản ra ai nên làm gì thì làm việc đó.

*

Biết mấy được mấy em trai hâm mộ Lâm Hoan Hi duyên dáng đi vào cửa, không đợi cô hài lòng được vài giây, chỉ thấy Cảnh Dịch về mặt u ám.

Lâm Hoan Hi rút cổ, đột nhiên chột dạ: "Tôi đi đổ rác."

"Nếu như em không nói, anh còn tưởng em chạy trốn."

Lâm Hoan Hi: "Tôi là loại người như vậy sao? "

"Không sai, chính là như vậy."

Trả lời không do dự.

Cảnh Dịch nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Tô Dục muốn xin chữ ký em? "

Lâm Hoan Hi ngạc nhiên: "Anh biết cậu ấy? "

"Cha cậu ấy mở bất động sản. Trước kia anh đã gặp mấy lần."

"...."

Vậy mà lại là phú nhị đại..

"Cậu ấy xin hộ bạn mình."

"Bạn mình? " Cảnh Dịch cười nhạo: "Lời nói như vậy cũng chỉ có thể lừa được em."

"Tiểu tử kia có tâm tư khác với em, em cách xa cậu ta một chút."

Nói xong, Cảnh Dịch lại tiếp tục nhìn màn hình máy tính.

"Anh nói cho rõ ràng đi, cái gì mà có tâm tư khác? " Lâm Hoan Hi đi đến cạnh anh, đẩy một cái vào tay anh: "Anh nói đi."

Cảnh Dịch về mặt không thay đổi: "Anh dựa vào cái mà phải nói cho em biết thông tin về tình địch của mình."

Lâm Hoan Hi suy nghĩ một trăm loại lý do, dịch lại gần hơn một chút, cẩn thận hỏi: "Cảnh tiên sinh, có phải anh ghen không? "

"Đúng vậy, anh ghen đấy. Điều kiện là thân thể của vợ anh, nếu không.... anh vĩnh viễn không tha thứ cho em."

Cô cũng chỉ ký tên thôi, cũng không phải làm ra chuyện tày trời không thể tha thứ gì.

Lâm Hoan Hi đá một cước vào chân anh: "Ban ngày ban mặt mà nghĩ đẹp nhĩ, mơ đi."

Nói xong, Lâm Hoan Hi không nói chuyện cùng anh nữa, tiếp tục đọc những câu mà phóng viên có thể hỏi.

Căng chân hơi đau, Cảnh Dịch không chiếm được tin nghi có hơi đáng tiếc, anh nghĩ, mình có nên chuyển nhà không?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Edit: Lam Nhi Nam

Thứ hai.

Toàn đội của Cảnh Dịch tập trung tại nhà anh.

Mọi người chọn cho Lâm Hoan Hi áo sơ mi trắng phối với váy đuôi cá ngắn vừa tôn lên sự xinh đẹp nhưng không làm mất vẻ thông minh của cô, một bên lại vấn tóc màu xám tro của Lâm Hoan Hi lên, hộp bảo lần này không quá quan trọng, chỉ cần trang điểm nhẹ là được.

Trang điểm xong, thợ trang điểm liền mang đồ trang sức lên cho Lâm Hoan Hi, tất cả đã hoàn tất.

"Cô Cảnh, cô hài lòng không?"

Trong gương, Lâm Hoan Hi xinh đẹp mê người, khí chất thành thực.

Không đợi Lâm Hoan Hi gật đầu, Cảnh Dịch một mực yên lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng: "Tháo khuyên tai và dây chuyền ra đi."

Lâm Hoan Hi sờ lên khuyên tai pha lê xinh đẹp: "Vì sao?"

"Em hoá trang thành bệnh nhân mới khoẻ lại, như vậy ký giả sẽ không đành lòng làm khó dễ em, tháo tóc xuống đi."

Nghe rất có đạo lý.

Lâm Hoan Hi lưu luyến gỡ khuyên tai và vòng cổ xuống, thợ trang điểm giúp cô tháo dây cột tóc ra, bây giờ tóc cô nhu thuận xoa trên vai, ánh mắt sạch sẽ nhìn vào gương, như sinh viên vừa vào trường.

"Em cứ dùng ánh mắt ấy mà nhìn phóng viên."

"Ánh mắt gì?"

"Ánh mắt đáng thương." Nói xong, Cảnh Dịch vỗ vỗ đầu cô, đỡ Lâm Hoan Hi đứng dậy.

Bên ngoài phòng ánh dương dịu dàng, Lâm Hoan Hi đeo kính râm, che hơn phân nửa gò má khéo léo của cô.

Ánh mắt đảo qua, sát vách có vài người thiếu niên bước ra cửa.

Bọn họ mặc đồng phục màu đen và trắng, cười cười nói nói, cả người tràn đầy hơi thở của thanh xuân.

Lâm Hoan Hi có chút khó chịu, mới đây cô còn là một học sinh trung học đáng yêu, vậy mà vừa mở mắt, đã biến thành một người phụ nữ chừng chạc đã lập gia đình.

Phát hiện tầm mắt của Lâm Hoan Hi, mấy người thiếu niên cũng nhìn sang bên này.

Có vài người nói khẽ vào tai Tô Dục, vành tai thiếu niên trắng nõn bỗng đỏ lên, đầu cúi xuống không nói một lời bước lên xe buýt.

"Dịch ca, hình như bọn họ là chiến đội WA."

Trợ lý của anh là một người chơi LOL lâu năm, vừa nhìn qua đã nhận ra nhóm người ấy là một chiến đội chuyên nghiệp.

"WA là cái gì?"

Trợ lý biết Lâm Hoan Hi không chú ý cái này, liền giải thích: "Bọn họ là một chiến đội ký hợp đồng dưới cờ Thiên Tản, chiến đội WA vốn là một chiến đội lão luyện, thế nhưng kinh tế sa sút, mấy năm trước cánh cửa thi đấu thể giới mà cũng không bước vào được. Sau này Tô Dục gia nhập WA, cha Tô Dục sợ con trai buồn, đã đầu tư không ít tiền của, WA nhờ vậy mà thay máu, bọn họ năm nay là một chiến đội bí ẩn, có hi vọng tiến giết tới chung kết."

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu lắm, mơ hồ nghĩ mấy tiểu tử đó đều là những người không tầm thường, nhất thời đối với bọn họ cúi đầu khâm phục.

"Cô Cảnh, chúng ta bị muộn rồi."

Tay Cảnh Dịch đột nhiên đặt lên hông Lâm Hoan Hi, cô theo phản xạ liền tránh khỏi móng vuốt của Cảnh Dịch, cúi người lên xe.

Xe buýt chở chiến đội WA vẫn chưa đi, mấy người bọn họ lén lút nhìn ra phía ngoài, tầm mắt dõi theo chiếc xe bảo mẫu màu đen đi xa, Chúc Sơn đẩy Phuong Văn Văn bên cạnh: "Cậu vừa thấy gì không? Cảnh ảnh để đặt tay bên hông Lâm tỷ tỷ."

Phuong Văn Văn trả lời: "Thấy, Lâm tỷ tỷ đẩy ra."

"Điều này nói lên điều gì..."

Bách Gia Dương nói tiếp: "Quy tắc ngầm vòng giải trí."

Nói xong, mấy người họ ăn ý nhìn về mặt của Tô Dục.

Tô Dục dựa người vào ghế, đeo tai nghe, nhắm hai mắt như không nghe thấy chuyện xảy ra bên ngoài cửa sổ.

Chúc Sơn kêu than, không thấy thú vị, lấy điện thoại ra chơi trò chơi.

*

Đến nơi làm việc của Cảnh Dịch, các phóng viên đã đang đứng bên trong chờ đợi.

Vừa tiến vào đại sảnh, nội tâm Lâm Hoan Hi không khỏi khấn nguyện, cô cúi đầu, không dám nhìn vào tầm mắt của mọi người, âm thầm đọc thầm lại kịch bản Cảnh Dịch đã viết, rõ ràng là đã học thuộc, nhưng thời khắc này trong đầu của Lâm Hoan Hi trống rỗng.

Che chở cô vào trong thang máy, ấn vào số 7.

Trong thang máy, ngoại trừ Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi thì chỉ có trợ lý tiểu Lâm.

Khoé mắt Cảnh Dịch lướt qua gương mặt cô, sắc mặt cô hơi tái nhợt, trán phủ một lớp mồ hôi mỏng, ánh mắt rời rạc, nghĩ thôi cũng biết cô đang rơi vào trạng thái thấp thòm bất an.

"Trợ lý Lâm."

"Dạ."

"Dây giày của cậu bị tuột."

Nghe vậy, cậu xoay người lại kiểm tra.

Cùng lúc đó, Cảnh Dịch tiến đến bên tai Lâm Hoan Hi hôn nhẹ lên vành tai cô.

Hơi thở anh bỗng nhiên ập đến, vành tai nhạy cảm của cô hiện lên một tầng hồng nhạt.

"Đừng sợ, có anh."

Lâm Hoan Hi che lỗ tai lại trùng mắt nhìn anh, thấy mặt anh mang ý cười, hiển nhiên vì phản ứng của cô mà vui vẻ.

"Em hôm nay mang giày da."

Cảnh Dịch mặt không đỏ, tim không đập nhanh nói: "Vậy thì tôi hoa mắt rồi."

Đing.

Thang máy đến tầng 7.

Lâm Hoan Hi hít sâu mấy hơi, rất nhanh nắm tay lại đi vào gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1 /

Edit: Lam Nhi Nam, Cải Xanh

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn một vòng toàn những gương mặt xa lạ và ống kính máy ảnh loé lên liên tục, thì Lâm Hoan Hi không thể không khẩn trương.

Cô nắm chặt góc tay áo của Cảnh Dịch, bước đi cứng ngắc.

Cảnh Dịch đỡ Lâm Hoan Hi ngồi xuống sofa mềm mại, về mặt ung dung.

Lâm Hoan Hi ngồi khép hai chân, sống mũi thẳng, ánh mắt tự do không nhìn vào máy ảnh.

Phóng viên cẩn thận phát hiện thấy người phụ giỏi giang lại có chút mạnh mẽ này vậy mà lại đồ mồ hôi lạnh. Tức khắc, ánh mắt nhìn cô có chút đồng tình, tai nạn xe cộ lần này thật sự ảnh hưởng rất lớn tới cô.

"Rất xin lỗi, đã để mọi người đợi lâu." Cảnh Dịch lên tiếng đầu tiên, "Có điều gì cứ hỏi, nhưng không thể kéo dài thời gian, thân thể Hoan Hi còn chưa khoẻ hẳn."

"Được, chúng ta bắt đầu thôi."

"Ừ." Cảnh Dịch gật đầu, nhìn sang Lâm Hoan Hi, thấy vẻ mặt cô hoảng hốt, Cảnh Dịch nhẹ nhàng bấm lên bàn tay cô.

Lâm Hoan Hi hoàn hồn nhìn về phía phóng viên, cười nói: "Tôi đang nghe."

"Từ lúc xảy ra tai nạn xe cộ đến nay đã là một khoảng thời gian dài, mọi người đều muốn biết tình trạng thân thể bây giờ của cô, thế nhưng công ty vẫn không cùng truyền thông tiết lộ bất kỳ tình huống gì của cô."

Vấn đề này lúc trước Cảnh Dịch đã nghĩ, Lâm Hoan Hi đã sớm thuộc lòng.

"Đầu tiên rất cảm ơn các bạn phóng viên đã quan tâm, ngoài những vết thương ngoài da, bản thân tôi không có gì đáng ngại, tin rằng không lâu sau có thể quay lại vị trí của mình."

"Trong thời gian cô nằm viện, Cảnh Dịch cũng đã rời lịch trình xuống, xin hỏi có phải anh ấy vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc cô? Hay là đang xử lý chuyện khác."

Lâm Hoan Hi nói: "Vấn đề này thì anh phải hỏi Cảnh Dịch rồi."

Cảnh Dịch viết câu trả lời về vấn đề này là [Vấn đề này thì anh hãy hỏi Cảnh Dịch của chúng ta], nhưng Lâm Hoan Hi tính lược đi hai từ rất quan trọng [chúng ta], tâm tình anh liền không thoải mái.

"Hoan Hi bình thường rất quan tâm tôi, cô ấy như một người nhà rất quan trọng, gặp chuyện không may tôi đương nhiên nên ở bên cô ấy chăm sóc cô ấy."

Quan hệ hai người thật sự tương đối tốt, bình thường phóng viên cũng không chụp được ảnh có hành động nào vượt rào, hiển nhiên cho rằng Cảnh Dịch nói người nhà là người nhà thông thường, vẫn không liên tưởng đến mặt khác.

Liên tục hỏi mấy câu hỏi sau đó, Lâm Hoan Hi sắp không chịu đựng nổi, Cảnh Dịch chỉ viết một trang giấy, cô đều trả lời xong hết rồi, cũng chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng phóng viên không có ý định dừng lại.

Nghĩ vậy, Lâm Hoan Hi hướng ánh mắt cầu cứu Cảnh Dịch.

"Cuối cùng tôi còn muốn hỏi Hoan Hi một chuyện rất quan trọng."

"..."

Vẫn còn.

Ngực Lâm Hoan Hi thấp thỏm, trên mặt vẫn duy trì sự bình tĩnh: "Mời nói."

"Trên mạng có người nói cô và Vu Từ Khương từng có tranh chấp về tình cảm, bởi vì cô đi tìm người khác, vì thế mà cậu ta tìm cách hại cô, cô thấy thế nào về những bình luận trên?"

Vu Từ Khương...

Lâm Hoan Hi cảm thấy dường như cái tên này có hơi quen thuộc, suy nghĩ một lúc, hình như là học đệ của cô, bởi vì có tướng mạo xuất sắc, nhập học lớp 10 không lâu thì hút được không ít người theo đuổi.

Cô không biết trả lời vấn đề này như thế nào, lần thứ hai đưa mắt nhìn sang Cảnh Dịch.

Anh cho cô một ánh mắt an tâm, nói: "Hoan Hi vẫn còn bên cạnh tôi, hoàn toàn không có thời gian nói chuyện yêu đương, xin đừng tin những tin tức giả dối này, lần này tai nạn xe cô đều là ngoài ý muốn, cũng mong mọi người để an toàn thì không nên uống rượu khi lái xe."

Xong xuôi, thật sự là phóng viên không hỏi thêm nữa.

Đang lúc Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm có ý định về nhà, thì phóng viên nhìn Cảnh Dịch với ánh mắt trêu tức đứng lên.

"Còn Cảnh tiên sinh thì sao? Trước kia anh chưa từng tiết lộ tiết lộ tình cảm cá nhân của mình, chúng tôi hiện tại rất muốn biết mối tình đầu của anh bây giờ như thế nào?"

"Mối tình đầu à..." Cảnh Dịch đảo mắt một vòng trên người Lâm Hoan Hi, nhanh chóng thu lại ánh mắt, nhẹ giọng mở miệng, "Cô ấy kết hôn rồi, cuộc sống trôi qua cũng hạnh phúc."

Nghe xong, mọi người có chút tiếc nuối.

Rốt cuộc thì kiểu đàn ông như thế nào mà có thể so với Cảnh Dịch chứ? Người như Cảnh Dịch muốn tiền có tiền, tướng mạo có tướng mạo mà còn thất tình, bọn họ hà, đừng nói nữa...

Hợp báo với ký giả kết thúc mỹ mãn, Cảnh Dịch che chở Lâm Hoan Hi bước ra khỏi cửa.

Trên xe, cô rất tò mò hỏi Cảnh Dịch: "Anh có mối tình đầu à?"

"Có." Cảnh Dịch lấy điện thoại đi động ra, mở ra công việc cần xử lý, nhìn thấy như đã lâu chưa làm việc.

Lâm Hoan Hi hăng hái: "Thật sự đã kết hôn rồi?"

Cảnh Dịch vẫn kiệm lời như trước: "Ừ."

"Chồng cô ấy thế nào?"

"Rất đẹp."

Lâm Hoan Hi mắt sáng rực lên: "Đẹp bằng anh không?"

Cảnh Dịch tay đang lướt trên màn hình hơi dừng lại, ghé mắt nhìn cô: "Em thừa nhận bộ dáng anh đẹp trai?"

Vậy mà Lâm Hoan Hi cũng thân nhiên, gật đầu: "Anh đẹp chứ, nhưng quá già rồi, tôi thích loại con trai cười rộ lên ảm áp."

Nghe xong, khoe miệng nhếch lên lần thứ hai của anh có chút trầm xuống.

Lâm Hoan Hi thấy cảnh Dịch không nói lời nào, vội vàng dịch lại gần anh, về mặt tò mò: "Anh nói một chút về bạn gái trước kia của anh đi, người bạn gái đó là người như thế nào?"

Cảnh Dịch không ngần đầu: "Cô ấy à... Cô ấy vừa mới nói thích loại con trai cười rộ lên ảm áp, thật đáng tiếc, tôi quá già rồi, không xứng với cô ấy."

Lâm Hoan Hi: "..."

Lâm Hoan Hi: "....."

Lâm Hoan Hi: "....."

Tài xế ngồi ở phía trước nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện cũng không nhịn được cười thành tiếng, Lâm Hoan Hi trạng thái hăng hái nhanh chóng biến mất, cẩn thận dịch ra, khôn khéo mà ngồi yên.

Đến khi xe vững vàng chạy thì Cảnh Dịch đột nhiên nghe được tiếng nói nho nhỏ của cô:

"Thực ra anh lớn lên không già..."

Mắt phượng của Cảnh Dịch hơi cong lên, dưới mi mắt con ngươi ánh lên sự vui vẻ và tình cảm dịu dàng.

*

Nội dung phỏng vấn rất nhanh được đăng lên TV và internet, đây là lần đầu tiên Lâm Hoan Hi thấy mặt mình ở trên TV.

Trong ống kính Lâm Hoan Hi gầy yếu, bởi vì khẩn trương mà anh mắt của cô hơi lay động nhưng xét theo tình cảnh lúc này lại suy thành do tai nạn xe cô nên bộ dáng suy yếu, theo Cảnh Dịch nói thì đó là đáng về tràn ngập sự đau buồn.

Cô ngồi rất thẳng, lúc nói chuyện mắt cô nhìn phóng viên, âm thanh nhẹ nhàng, không giống như lúc trước.

Lâm Hoan Hi lên Weibo, trong nháy mắt nhận được hàng chục ngàn lượt tag* và bình luận, cô tùy ý lướt xem, phát hiện có rất nhiều người có tích V vàng, ngoài Trang Phong ra, thì không quen một ai.

(*) nguyên văn là <艾特> đây là ký tự @, ở weibo hay facebook cũng thường dùng để nhắc tới người một người nào đó.

[Hoan Hi mau chóng khoe lại nhé, bộ dáng yếu ớt thật đáng thương.[khóc]]

???

Không phải là cô suy yếu mà, rõ ràng là hồi hộp và sợ.

[Trọng điểm là A Cảnh của tôi có bạn gái mới tình đầu a!! Không ai 8 một chút sao?]

[Tôi mặc kệ, CP thần kỳ muôn năm không lay được! Cảnh Dịch là của Hoan Hi, không chấp nhận phản bác!]

[CP thần kỳ của các người vì sao lại gọi là CP thần kỳ trong lòng không nghĩ đến B sao? Muốn hai người ở cùng một chỗ so với gặp quỷ còn khó khăn hơn.]

Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch được đăng CP đặt cho tên là CP thần kỳ, vốn là lấy một chữ trong tên của hai người. Kết quả lại phát hiện... đôi này ở trước ông kính luôn vững như cầu*, mặt không chút thay đổi, luôn giải quyết việc chung, không có một ít đường nào có thể ăn, sau đó có người nói, khả năng thấy được hiện tượng siêu nhiên so với việc Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch cùng một chỗ còn cao hơn, đăng CP nghe xong, chỉ đơn giản là đổi tên thành thần kỳ.

(*): chỉ những người chừng chạc

[Nhờ tiếng khóc của chúng ta mà CP cũng đã nảy mầm, [hai cầu]]

[Thật ra tôi thấy hai người này rất xứng đôi, không chừng bọn họ đã kết hôn chỉ là chúng ta không biết mà thôi...]

[Ha ha ha, lâu trên kể chuyện tiểu lâm rất buồn cười đấy.]

[Xin lỗi, tôi đứng ở CP Tiên Dục*, trong giới game này ai cũng biết Tô Dục là fan nào tàn của Hoan Hi, rất đáng yêu đó.]

(*) giải thích một chút tên cp này thì nguyên văn là 洗浴/tiên dục, trong tên CP thì 洗/xǐ là bộ Thủy còn tên Lâm Hoan Hi là 喜/xǐ trong bộ Khẩu. (Mong rằng tui không giải thích sai)

[Lâu trên, tôi cũng theo CP này! Tiểu Lang Cầu x Ngự Tỷ, rất tuyệt.]

[Trúng cá muối và Lâm tỷ cũng đáng yêu aaa!!! Nghe nói hai người là bạn học cao trung, xa cách lâu ngày gặp lại quá đáng yêu!!! Điều quan trọng là Trúng cá muối cũng là Tiểu Lang Cầu.]

Nói một hồi, một đám người đẩy chuyện CP lên top, tiếp đón một hồi tình phong huyết vũ.

Cảnh Dịch đứng lúc đi tới bên cạnh Lâm Hoan Hi cũng thấy được bình luận này, lòng mày anh hơi nhăn lại, cũng bắt đầu lên weibo đã là không vào, đăng trạng thái.

[Cảnh Dịch V: Hoan Hi nhà chúng ta thích đàn ông trưởng thành quyến rũ.]

Nam thần lặn lâu ngày đột nhiên đăng weibo, không ngờ nội dung lại là về người đại diện nhà chúng ta?

Trong nháy mắt như kích thích hàng con sóng ngầm, dẫn tới việc dân mạng mơ tưởng viễn vông.

Lâm Hoan Hi liếc nhìn Cảnh Dịch, cũng đăng weibo.

[L Hoan Hi: Tôi thích ánh mặt trời đáng yêu.]

Đăng xong, Lâm Hoan Hi khiêu khích cười cười nhìn Cảnh Dịch.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên.

Cảnh Dịch đi mở cửa, đứng ngoài cửa là người lùn mập quen thuộc, đang đàn độn cười với anh.

"Có chuyện gì sao?"

"Chúng tôi đã thắng một trận thi đấu, chuẩn bị ăn đồ nướng, muốn hỏi xem Lâm tỷ tỷ có tới không." Chúc Sơn cười hi hi.

Cảnh Dịch không suy nghĩ mà từ chối luôn: "Xin lỗi, cô ấy không đi."

Cảnh Dịch đang chuẩn bị đóng cửa, Lâm Hoan Hi ở trong nghe được có người nói chuyện liền chạy ra.

"Có chuyện gì thế?"

Chúc Sơn nghiêng đầu nhìn Lâm Hoan Hi, nhắc lại: "Chúng tôi vừa thắng một trận thi đấu, muốn mời Lâm tỷ tỷ ăn đồ nướng."

"Được chứ." Lâm Hoan Hi sáng khoái đồng ý, "Đúng lúc tôi đang buồn bực, phải đi thôi."

Thấy Lâm Hoan Hi đồng ý, Chúc Sơn thăm hỏi hai ngón tay.

Cảnh Dịch chân mày nhíu chặt, vẻ mặt không đồng ý, thấy cô thích thú như vậy, ngoài miệng cũng không nói gì để ngăn cản.

Từ khi ra viện Lâm Hoan Hi vẫn luôn ở trong nhà dưỡng bệnh, cũng không đi dạo, phỏng chừng là thật sự buồn bực, còn nữa, cô mất đi trí nhớ tám năm trước, ở cùng anh cũng không nói được gì, đoán rằng muốn cùng lứa trẻ chơi đùa.

Đúng lúc Cảnh Dịch muốn Lâm Hoan Hi đi giải sầu, nhưng cũng không muốn lão bà nhà mình cùng một đám thiếu niên tuổi xuân ở cùng nhau.

Suy xét một lúc, Cảnh Dịch nhìn về phía Chúc Sơn: "Không ngại nhiều thêm một người là tôi chứ?"

Mẹ nó!

Ảnh đế cũng đi à??

Chúc Sơn cảm thấy bối rối.

Tổ chức chỉ cho hắn mời Lâm tỷ tỷ, cũng không nói mời Cảnh Dịch đại thần, nhưng người ta cũng đã lên tiếng, nếu như từ chối mà bị nhớ nhung thì làm sao bây giờ.

Chúc Sơn cười nhạt nói: "Không đâu... Không có chuyện gì, nhiều người càng náo nhiệt mà..."

"Chờ chúng tôi sửa soạn một lúc rồi qua."

"Được được."

Ra đầu tay, Chúc Sơn chạy nhanh như chớp tới bên sát vách.

Cảnh Dịch tựa lên cửa: "Anh đi cùng em, vui không?"

"Người ta chỉ mời tôi, cũng không mời anh."

Cảnh Dịch nói: "Vợ tung chồng hứng."

"..."

Tuy nói là mời, nhưng Cảnh Dịch cũng không ăn uống chùa, anh lấy hai bình rượu thượng hạng từ quầy bar xuống, lại bảo Lâm Hoan Hi lấy một ít đồ ăn vặt, lúc này mới thông thả đi.

"Một lúc nữa anh đừng quá nghiêm túc." ấn chuông cửa, Lâm Hoan Hi dịch gần vào Cảnh Dịch nhỏ giọng thì thầm.

Cảnh Dịch cảm thấy không hài lòng: "Anh cảm thấy anh rất hòa nhã dễ gần."

"Nói ra những lời này mà anh không thấy đau lòng à?"

Cảnh Dịch bắt chước giọng nói Lâm Hoan Hi thường ngày: "Tiểu tiên nam không cần lương tâm."

Lâm Hoan Hi á khẩu không trả lời được.

Đúng lúc này cửa mở.

Phương Văn Văn thân thiết gọi một tiếng: "Hoan Hi tỷ tỷ." nhưng khi ánh mắt dừng lại trên người Cảnh Dịch, vẻ mặt lại cứng ngắc: "Cảnh ảnh đế."

"Gọi Cảnh Dịch là được rồi."

Anh như thân quen lách qua Phương Văn Văn mà đi vào trong phòng.

Phòng khách cũng không loạn như Cảnh Dịch đã tưởng tượng, nhưng cũng không thể nói là ngăn nắp sạch sẽ, đồ dùng bày biện tùy ý, không theo quy luật gì.

Anh đưa rượu vang trên tay cho Phương Văn Văn, gián dị nói: "Quà gặp mặt."

Bình này nhìn bao bì đã biết là giá trị không nhỏ, Phương Văn Văn sắc mặt nóng lên: "Cái này...hay là thôi đi?"

"Quà nhỏ thôi, cầm đi!"

"..."

Đây không phải là vấn đề về lễ vật được không! Có nhà ai ăn đồ nướng mà uống rượu vang có giá trị sáu số không!!!

Phương Văn Văn cũng không dám nói lại Cảnh Dịch, cẩn thận từng li từng tí đặt rượu vang vào phòng bếp, sau đó dán một tờ giấy ghi chú, trên đó viết [Vật phẩm quý giá, xin đừng động vào], viết xong rồi, mới yên tâm đi ra.

"Mọi người đều đang ở sân sau, Cảnh ảnh đế và Lâm tỷ tỷ đi thôi!"

Hai người theo Phương Văn Văn đi tới sân sau.

Mấy người thiếu niên đã chuẩn bị tốt giá nướng, trên mặt bày gia vị và bia xếp gọn gàng.

Dưới ánh hoàng hôn, không khí rất tốt.

Thấy mấy chàng trai tụm lại nướng thịt, Cảnh Dịch thờ dài cảm thấy mình đã già.

"Lâm tỷ tỷ, chị đến rồi à."

Lâm Hoan Hi nhìn về phía giọng nói vừa vang lên, đúng lúc bắt gặp ánh mắt của cậu thiếu niên, ánh mắt của hắn xa xôi như những ngọn núi và tuyết, nhưng sự xa lạnh lại đi kèm với sự lạnh lùng và độc đáo của tuổi trẻ.

Lâm Hoan Hi cười hữu nghị với hắn, Tô Dục hơi sững sờ, tay cầm que xiên đột nhiên run rẩy.

Bách Gia Dương nói vào tai Tô Dục: "Không nói gì sao?"

"Nói cái gì?"

"Vất vả lắm mới thấy Lâm tỷ tỷ, không chuẩn bị bồi dưỡng tình cảm sao?"

Tô Dục mím môi trầm mặc, động tác xâu thịt vào que xiên cũng cẩn thận.

"Đây là mang cho mọi người." Lâm Hi Hi đưa hộp đồ ăn vặt qua.

Chúc Sơn nhận lấy hộp, chỉ vào từng đồng đội giới thiệu với Lâm Hoan Hi: "Lâm tỷ tỷ, những người này chị đều không quen, em giới thiệu cho chị nhé."

Hắn chỉ vào Bách Gia Dương: "Đây là Bách Gia Dương, ADC của đội chúng em, người đeo kính kia là Từ Thế Long, ách chủ bài pháp sư." Hắn cười ngại, "Tên em là Chúc Sơn, phụ trợ muôn năm, a đúng rồi..."

Nói rồi, Chúc Sơn chỉ vào Tô Dục: "Tiểu tử kia là đội trưởng Tô Dục của chúng em, chị không biết đâu, hắn rất thích chị, nằm mơ cũng thấy chị..."

"Chúc Sơn." Từ Thế Long gọi hắn, ý bảo hắn cầm miệng.

Con người trong mắt Chúc Sơn chuyển động: "Chúng em còn có huấn luyện viên Phùng, anh ấy về với ông bà rồi, hai ngày nữa mới lên."

Lâm Hoan Hi nghe không hiểu pháp sư và phụ trợ là gì, nhưng tên đều nhớ.

Lúc này, Bách Gia Dương đột nhiên nói: "Lâm tỷ tỷ, có thể giúp em xâu thịt không? Em muốn đi WC!"

Nói xong còn đập nhẹ vào chân Tô Dục.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Cải Xanh

Lâm Hoan Hi đang muốn đồng ý, Cảnh Dịch đứng bên cạnh cô đã lên tiếng trước: "Đề tôi đi. Sức khỏe cô ấy chưa tốt, không thể làm việc nặng."

Làm việc nặng?

Cảnh tiên sinh có phải hiểu lầm gì không?

Anh xắn hai tay áo lên, thông thả bước đến cạnh Tô Dục, dưới ánh mắt kỳ lạ của Phương Văn Văn nhận que xiên, cầm lấy xâu thịt đi nướng.

Tô Dục cũng không tính là thấp, nhưng hần đứng cạnh Cảnh Dịch lại như lùn đi, Tô Dục về mặt tự nhiên dịch sang một bên, nói ra khoảng cách giữa hai người.

Chúc Sơn kéo đến một cái ghế, ân cần nói: "Lâm tỷ tỷ mau ngồi đi."

"Cảm ơn."

Nói cảm ơn xong, Lâm Hoan Hi ngồi xuống lẳng lặng nhìn Cảnh Dịch đang nướng thịt ở bên kia.

Động tác của anh rất thuần thục, đầu tiên quét một lớp nước sốt, rồi đến mật ong, khéo léo lật nướng, sau đó lại quét gia vị, trong phút chốc, bên ngoài xâu thịt nướng vàng óng.

Mấy người Bách Gia Dương nhìn mà ngẩn người, nhao nhao giơ ngón cái lên: "Lợi hại quá, Cảnh ảnh đế, tôi còn tưởng rằng người như anh chỉ biết ăn thôi."

Loại khen ngợi kiểu này không hề khiến Cảnh Dịch vui vẻ, ngược lại chỉ cảm thấy có hơi buồn rầu.

Bình thường Lâm Hoan Hi rất ít xuống bếp, mỗi ngày đi làm về đều nằm trên ghế sofa kêu than, miệng cô lại gian xảo nói không thích đi làm đồ ăn, Cảnh Dịch cũng không có biện pháp, chỉ có thể tự mình ra tay, mới được com no áo ấm.

Ban ngày anh áo mũ chỉnh tề, là ảnh đế mà vạn người kính ngưỡng, buổi tối anh lại chịu một nhọc để lấp đầy bụng người yêu.

Thỉnh thoảng anh cũng muốn Lâm Hoan Hi làm cho mình một bữa cơm, nhưng đối phương mỗi lần đều làm nũng rồi lại sử dụng mỹ nhân kế, khiến Cảnh Dịch một biện pháp từ chối cũng không có.

"Cho nên nói đàn ông phải biết nấu cơm, nếu không... làm sao mà theo đuổi con gái."

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Chúc Sơn, nói sâu xa: "Lời cậu nói, cũng không đúng."

"...."

Lặng im vài giây, mấy người đều bật cười thành tiếng.

Phương Văn Văn: "Đúng đấy, gương mặt cậu như thế, đừng nói là nấu cơm, cho dù có toàn năng cũng không có cô em nào đến tìm cậu."

"Văn Tử nói rất đúng, người xấu là một cái tội."

"Cút xuống địa ngục đi!"

Chúc Sơn giơ tay lên giả vờ muốn đánh, lại nghĩ đến Lâm Hoan Hi còn ở đây, cuối cùng lại ngưng ngừng hạ tay xuống.

Thấy cánh gà đã nướng sắp xong, Cảnh Dịch dùng khăn giấy bọc que xiên lại đưa cho Lâm Hoan Hi: "Cẩn thận nóng đấy."

Nhìn cảnh này, Chúc Sơn không nhịn được lại nói: "Cảnh ảnh đế đối xử với Lâm tỷ tỷ tốt thật, bạn trai của Lâm tỷ tỷ không ăn đấm chưa sao?"

Hần hỏi như vậy là muốn thăm dò xem Lâm Hoan Hi còn độc thân hay không, tiện tranh thủ cơ hội tốt cho anh em.

Nghe thấy thế, Tô Dục vẫn im lặng giật giật mí mắt, không biết vô tình hay cố ý nhìn sang bên này.

Cảnh Dịch sao lại không biết suy nghĩ của đám người trẻ tuổi này chứ, anh nhẹ giọng nói: "Cậu nên hỏi chồng cô ấy có nổi máu ghen hay không."

Chúc Sơn sợ đến run rẩy: "Hà?"

Cảnh Dịch khẽ nhếch khóe môi: "Tôi sẽ không ăn đấm chưa."

"...."

Ánh nắng dần dần xuất hiện, một con muỗi nhỏ bay vòng vòng bốn phía, bỗng nhiên tất cả đều im lặng, không ai nói một lời.

Cảnh Dịch ôn nhu nhìn Lâm Hoan Hi: "Ăn ngon không?"

"....Tạm được."

Bầu không khí quá kỳ lạ, trừ hai chữ này cũng không ai nói gì khác.

Phương Văn Văn khôi phục lại tinh thần: "Hai người... kết hôn rồi?"

"Ừ."

Tin tức lớn như vậy đột nhiên nổ ra khiến mấy cậu thiếu niên tròn to mắt.

Trên mạng đều nói Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch là một đôi mà khó có thể ở chung nhất, nếu như bọn họ ở cùng nhau, trừ khi là gặp quỷ hay trúng tà, đúng như vậy, việc này so với gặp quỷ còn ngạc nhiên hơn.

Mấy người không hẹn mà cùng nhìn Tô Dục, hần cúi đầu, im lặng lật que xiên, một lát sau nhẹ giọng nói: "Nước sốt không đủ, tôi đi lấy thêm."

Nói xong, xoay người rời đi.

Từ Thế Long thấy vậy, vội vàng đi vào theo.

Đi vào phòng bếp, Từ Thế Long cẩn thận đóng cửa lại.

Hắn nhìn bóng lưng gầy gò của Tô Dục, gọi một tiếng: "Người anh em, vẫn ổn chứ?"

"Hả?" Tô Dục không biết là không nghe thấy hay giả vờ không nghe thấy, "Nước sốt để ở đâu thế?"

"Tô Dục cậu không có chuyện gì chứ?"

"Mình không sao, có thể có chuyện gì chứ."

Từ Thế Long chăm chú nhìn mặt hắn, thiếu niên trước mặt này vẻ mặt trước sau đều trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, nhìn không ra là đang khổ sở vì thất tình. Bọn họ vẫn luôn cười nhạo Tô Dục tuổi trẻ mà sống cứ như hòa thượng, không có chí tiến thủ hay tính cách bùng nổ của tuổi trẻ, ngay cả khi chơi game cũng rất trầm tĩnh.

Giáo viên của bọn họ thường nói, là thanh niên, nếu máu nóng thì phải nóng máu, thỉnh thoảng đùa giỡn mà phạm lỗi cũng có thể tha thứ.

Nhưng mà Tô Dục không phạm sai lầm, lại không biết đùa giỡn.

Cầm lấy nước sốt, Tô Dục quay lại sân sau.

Đồ nướng cũng đã sắp xong, một đám người tốp ba tốp năm nhập bàn.

Mọi người đang nói giỡn, Tô Dục đột nhiên nói: "Thật ra tôi là người hâm mộ của chị Hoan Hi."

Về mặt hần thân nhiên, lần đầu tiên ở trước mặt Lâm Hoan Hi hần thừa nhận mình thích cô.

Lâm Hoan Hi hơi ngạc nhiên, vẻ mặt không dám tin tưởng nói: "Cậu nói tôi?"

"Ừ, có thể chị không nhớ rõ, chúng ta đã gặp nhau ở tiệc rượu."

Chuyện là một năm trước, Tô Dục theo bố đến tiệc rượu, trong bữa tiệc ăn uống linh đình, nâng ly cạn chén, Tô Dục liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi.

Khi đó cô mặc một thân váy liền đuôi cá màu đỏ, lộ ra eo nhỏ chân dài, da trắng, cô cười vui vẻ, tay nghề rất thành thạo, toàn thân toát ra sự mê người của phụ nữ, đối với cậu thiếu niên mà nói không nghi ngờ gì nữa là sự hấp dẫn cực lớn.

Tình yêu trai gái cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, cũng không phải là một quá trình dài.

Sau đó, Tô Dục thấy video Lâm Hoan Hi tham gia Hoa hậu thành phố, ngồi suốt đêm xem xong, rồi lại lên vào đám người hâm mộ của Lâm Hoan Hi, thông qua người hâm mộ mà biết những thứ cô thích, thỉnh thoảng sẽ lợi dụng bố để xuất hiện ở nơi cô làm việc, cũng không làm gì khác, chỉ đứng từ xa nhìn cô.

Thỉnh thoảng ánh mắt giao nhau, cũng đủ máu trong người hần chảy ngược, mất đi lý trí.

Tô Dục không có kinh nghiệm theo đuổi con gái, cũng không định làm phiền cuộc sống của Lâm Hoan Hi, thậm chí cũng không bao giờ dám tưởng

tượng đến.

Lâm Hoan Hi xấu hổ nói: "Thật sự tôi không nhớ rõ...."

Tô Dục cười cười: "Đã lâu rồi, chị không nhớ rõ cũng đúng."

Nói xong, Tô Dục nhìn về phía Cảnh Dịch: "Rảnh rồi rồi cũng lại rảnh rồi, một lúc nữa có muốn chơi mạt chược không?"

Cảnh Dịch đồng ý: "Có thể, nhưng mà tôi chơi cũng không giỏi lắm."

Tô Dục nói: "Không có chuyện gì, tôi chơi cũng không giỏi gì."

"...."

Mấy người ngồi nhìn nhau, bọn họ không phải gặp quý chứ!

Tiểu tử này chơi mạt chược còn giỏi hơn LOL, đột nhiên mời người ta chơi mạt chược, rõ ràng là muốn tìm lí do ngược ánh để.

Bọn Chúc Sơn cũng không dám nói, quanh co lòng vòng khuyên Cảnh Dịch: "Cái đó... Nếu không chơi cái khác? Đánh bi-a hay gì đó...."

"Chơi Liên quân đi!"

"Không thì đánh bài cũng được, đánh mạt chược làm gì?"

Đánh bài?

Cảnh Dịch nhũn mày: "Chơi bài cũng được, tôi đánh bài cũng rất lợi hại."

Lâm Hoan Hi vừa uống một ngụm nước suốt nửa thì phun ra, ánh mắt vi diệu nhìn Cảnh Dịch.

Đánh bài?

Rất lợi hại?

Ai cho anh tự tin mà nói như thế, Dương Học Sơn à?

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

"Được, đấu địa chủ thì đấu địa chủ, nhưng mà tôi đấu địa chủ cũng không giỏi lắm."

"..."

Xem xem, bọn Tô Dục lại nói lung tung rồi, tiểu tử này đấu địa chủ cũng rất giỏi đấy được không!!

Tô Dục chuyển mắt sang nhìn Lâm Hoan Hi: "Chị Hoan Hi cùng chơi đi?"

"Tôi thì..."

"Được." Cảnh Dịch đột nhiên thay Lâm Hoan Hi đáp ứng, "Ba người chúng ta chơi."

Chúc Sơn yếu ớt giờ tay: "Chúng tôi làm... trọng tài."

Lâm Hoan Hi: "..."

Cô không muốn chơi chút nào.

Sau khi ăn xong, mọi người vội vã dọn dẹp xong đi tới phòng khách, để giúp vui, Phương Văn Văn mở chai rượu đỏ Cảnh Dịch mang tới, rót ba ly đặt bên cạnh ba người.

Nhìn bài tú lơ khơ trên bàn, Lâm Hoan Hi áp lực rất lớn.

Theo hoàn cảnh của cô bây giờ hoàn toàn không thể chơi trò chơi "Dùng não" này được.

Đầu tiên, Tô Dục là địa chủ, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi là nông dân.

Lâm Hoan Hi lén liếc mắt nhìn sang Cảnh Dịch, thấy đối phương đã có dự tính trước, như là biết mình sẽ thắng trước, chỉ có Lâm Hoan Hi tự mình biết, Cảnh Dịch và cô là kẻ tám lạng người nửa cân.

Bắt đầu, Tô Dục đã ra ít nhất 4, Lâm Hoan Hi theo kịp đánh 7.

Cảnh Dịch nhìn bài poker trên tay, trực tiếp ra đôi.

"Không nên."

Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Dịch rồi nhìn Tô Dục, cũng lắc đầu theo.

Cảnh Dịch như có dự liệu từ lâu, đánh ra bài đôi.

"Ván này tôi thắng, Hoan Hi cùng anh có thể chụp ảnh chung với tôi không?" Tô Dục đột nhiên hỏi.

Không đợi Lâm Hoan Hi mở miệng, Cảnh Dịch thay Lâm Hoan Hi trả lời: "Cậu không thể thắng được."

Nói, anh để bài poker trong tay lên bàn.

Hai đôi.

"..."

Ván thứ nhất, nông dân thắng.

Tô Dục thả xuống bốn lá bài còn lại, có chút không phục nói: "Đánh lại."

"Được."

Ba người lại đấu ván hai, ván này toàn bộ quá trình Lâm Hoan Hi thành người qua đường, yên lặng nhìn Cảnh Dịch và Tô Dục chém giết nhau.

Thắng bại đã phân, trong tay Cảnh Dịch chỉ còn một lá bài, Tô Dục giành thắng lợi.

Dưới ánh đèn, thiếu niên miệng nở nụ cười như tranh vẽ, dào dạt đắc ý cười, nhìn Cảnh Dịch khiêu khích nói: "Tôi thắng."

Cảnh Dịch: "Nhường cho cậu."

Lâm Hoan Hi: "..."

Ván thứ ba, Lâm Hoan Hi bất ngờ rút được địa chủ.

Cô có chút xấu hổ: "Tôi sẽ không chơi ván này..."

Tô Dục im lặng, Cảnh Dịch mắt đảo quanh bài poker.

Chúc Sơn ở một bên quạt gió thổi lửa nói: "Lâm tỷ tỷ cố lên, chúng tôi tin tưởng chị."

Tin tưởng là một chuyện mà thực lực lại là một chuyện.

Lâm Hoan Hi chơi bài poker có một quy luật, đó chính là trên tay có bài gì là đánh bài đó, mặc dù hướng đi lớn, kiểu hành vi này có thể trực tiếp thua cuộc...

Cô dè dặt liếc nhìn hai người kia, lần này vận may tốt, lấy được không phải bài xấu, chỉ sợ bài của họ so với cô tốt hơn thôi.

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới, liền đánh ra.

Tô Dục lắc đầu: "Không nên."

Cảnh Dịch cũng lắc đầu: "Không nên."

"Theo."

Tô Dục lại lắc đầu: "Không nên."

Cảnh Dịch nâng mắt lên: "Không nên."

"4..."

Tô Dục ra bài: "7."

Cảnh Dịch theo sát: "8."

Lâm Hoan Hi: "Đại vương."

Đây là lá bài cuối cùng của Lâm Hoan Hi.

Tô Dục có chút tiếc nuối: "Thật đáng tiếc, thua."

Cảnh Dịch rất không cần mặt mũi: "Tại vì bà xã của tôi lợi hại."

Lâm Hoan Hi im lặng vài giây, nói: "Các người nghĩ khi tôi chơi, không nhìn ra các người đang nhường sao?"

Tô Dục: "..."

Cảnh Dịch: "..."

Cô ngừng đầu nhìn đồng hồ, thời gian cũng không còn sớm, về sau cũng bắt đầu nhàm chán, Cảnh Dịch và Lâm Hoan Hi có cùng ý nghĩ, anh thả bài poker trong tay xuống, rồi chỗ ngồi: "Trời không còn sớm, chúng tôi về trước."

"Đừng mà, ở lại chơi thêm đi, Dịch ca chơi LOL không? Tôi dẫn anh đi đánh nhé!"

Tình hữu nghị giữa đàn ông tương đối nhanh chóng, chỉ vừa mới qua vài tiếng, bọn họ liền đổi thành xưng hô "Dịch ca", vô cùng thành thạo, tha thiết.

Thật lòng Cảnh Dịch cũng thích mấy đứa trẻ này, tuy rằng âm ỉ, nhưng lại có sự nhiệt tình và sinh lực mà anh lại không có, còn có tinh thần cống hiến hết mình cho ước mơ của mình.

"Không được, ngày mai còn làm việc, để hôm nào có cơ hội đi." nói rồi, Cảnh Dịch kéo tay Lâm Hoan Hi, "Đi thôi."

"Chúng tôi đi đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon, Lâm tỷ tỷ."

Nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, Phương Văn Văn không khỏi cảm thán một tiếng: "Nhìn như thế nào cũng thấy xứng đôi, rốt cuộc ai nói hai người nhất định không có khả năng yêu nhau nhất chứ."

Âm thanh tuy nhỏ, lại bị Tô Dục nghe một cách rõ ràng, cậu thả bài poker đang trên tay xuống, im lặng không lên tiếng đi lên lầu.

"Cậu không thể nói ít vài câu sao?" Chúc Sơn không nhịn được nhéo một cái lên lưng cậu ta, còn nói: "Quả thực xứng đôi."

"..."

Xa xa vầng trăng được treo cao, trong trẻo nhưng lạnh lùng ánh sáng lại như tầng lụa mỏng, bao phủ lên toàn thành phố.

Tiểu khu này an tĩnh, màn đêm buông xuống càng đặc biệt vắng vẻ.

Hai người sóng vai nhau mà đi, đèn đường mang hai cái bóng của họ kéo gần với nhau hơn.

Lâm Hoan Hi đột nhiên nhớ tới tay của mình còn bị Cảnh Dịch kéo, lập tức giẫy dụa, lại bị anh ác ý nắm chặt hơn.

"Sao anh lại biết chơi đấu địa chủ?"

"Học."

"...Học lúc nào?"

"Lúc anh không ngủ được nhớ đến bà xã mất trí của mình nên học."

Lâm Hoan Hi: "Không cần nhấn mạnh thế chứ..."

Bước đi của Cảnh Dịch dừng lại, rất nghiêm túc nhìn về phía cô: "Rất quan trọng."

"Nhưng mỗi tối anh đều ngủ rất ngon mà, đôi khi tôi tỉnh lại đi vệ sinh anh đều không có động tĩnh."

"..."

Bị vạch trần Cảnh Dịch làm như không nghe thấy.

Đã đến cửa nhà, Lâm Hoan Hi ngấm bóng lưng thon dài của anh, bóng lưng dưới bóng đêm của anh dường như bị giảm khí thế, dần dần, cái bóng này với hình dáng trong tâm trí dần lồng vào nhau...

Lâm Hoan Hi đang nhớ tới một lúc nào đó, đại não như muốn chống cự lại cô truyền tới một trận đau đốn.

Vùng chân mày thanh tú của cô lập tức nhăn lại, không khỏi đưa tay xoa xoa nơi huyệt thái dương đau nhức.

Cảnh Dịch quay lại đỡ cô: "Đầu lại đau?"

"Tôi hình như vừa nhớ tới anh."

Cảnh Dịch nhăn mày: "Nhớ cái gì?"

"Anh giống như ở một nơi rất sáng, nhưng tôi lại ở một nơi rất xa nhìn anh." Lâm Hoan Hi so một khoảng cách, "Rất xa."

Ánh mắt anh nhất thời sâu sắc, nhìn ánh mắt sạch sẽ của Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch không thể khắc chế được đau đốn trong lòng.

Trước đây khi Lâm Hoan Hi theo đuổi anh, luôn nói với anh cô không thể chạm vào vị trí của anh, luôn nói với anh là cô sẽ dùng cả đời để theo đuổi ánh mặt trời ấy, sau này đã ở cùng nhau, mặc dù Lâm Hoan Hi không nói, Cảnh Dịch cũng phát giác ra được trong lòng cô luôn lo lắng...

Cô luôn từng ly từng tí cất dấu sự hèn mọn này của bản thân, sợ anh thấy, sợ anh vì vậy mà rời đi.

Hay là do đoạn tình cảm này quá thiếu chân thực, hoặc là Cảnh Dịch cho cô cảm thấy thiếu chân thực, cho nên Lâm Hoan Hi sợ mất đi, cho nên mới lựa chọn quên đi đoạn tình cảm nặng nề này.

Cảnh Dịch đi đến bên cô, đột nhiên khom lưng: "Lên đi."

"Ồi? Cũng đến rồi."

"Anh cố em lên tầng."

"Không cần đâu, cũng đến rồi, anh làm như tôi yếu lắm."

"Đi sẽ nhanh hơn một chút."

Lâm Hoan Hi không thay đổi ý nghĩ của anh được, không tình nguyện leo lên lưng anh.

Phía sau lưng Cảnh Dịch dày rộng, khiến người khác có cảm giác an toàn.

Cô phát ra tiếng thở dài thoải mái: "Cảnh tiên sinh..."

"Hả?"

"Trên người của anh có ba mùi hương, rất đáng tin cậy."

"..."

Trong nháy mắt, Cảnh Dịch đột nhiên muốn ném vợ mình xuống.

*

Cảnh Dịch công Lâm Hoan Hi trên lưng vào cửa không lâu sau, rèm cửa sổ lầu hai sát vách nhẹ nhàng kéo xuống.

Tô Dục ngẩng đầu nhìn chăm chú tấm poster trên tường, cậu nắm chặt tay lại, còi giấy đứng lên giường cẩn thận từng tý tháo tấm poster xuống, chậm rãi cuộn lại.

Tay cậu run run, chậm rãi, động tác dừng lại.

Người phụ nữ mày đen trong tấm poster tựa như ngọn núi nơi xa xăm, đôi mắt như những vì sao, tươi cười nhìn cậu.

"Dục thần, tôi có thể vào không?"

Âm thanh Chúc Sơn từ ngoài cửa truyền vào, Tô Dục bỗng nhiên hoàn hồn, động tác lưu loát cuộn tốt poster cất vào ngăn kéo, sau đó mở cửa.

Chúc Sơn nhìn mặt cậu một lát, không nói một lời chen vào trong, cậu ta phát hiện tấm poster vốn ở đầu giường đã biến mất, mặt Chúc Sơn nhăn lại: "Dục thần, cậu không có chuyện gì chứ?"

"Không có chuyện gì, tôi chuẩn bị ngủ."

"Cậu đùa gì thế? Thi đấu thể thao điện tử chưa từng ngủ sớm!"

Chúc Sơn kéo cái ghế qua ngồi xuống, chỉ chỉ tường: "Tháo... Tháo xuống rồi?"

Sắc mặt cậu trước sau như một, trong trẻo nhưng lạnh lùng, cổ găng duy trì bộ dáng thờ ơ.

Chúc Sơn nhúc nhủ đầu, đột nhiên không biết thế nào thoải mái.

Trước đây Chúc Sơn và Tô Dục cùng gia nhập đội, hai người được phân ở cùng một ký túc xá, Tô Dục còn chưa đánh, chỉ chơi ADC, Chúc Sơn toàn bộ chỉ phụ trợ. Sau khi biết Tô Dục là thiếu gia nhà giàu, Chúc Sơn ít nhiều cũng có chút khinh thường, cậu cho rằng đây là ý nghĩ nông nổi của đại thiếu gia chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống, dù sao thì nhà ai tài sản khêch xù mà không đi kế thừa, chạy đi chơi game chứ? Dần dần ở chung một thời gian, Chúc Sơn phát hiện con người luôn trầm mặc, kiệm lời ít nói này có một niềm đam mê cháy bỏng với thể thao điện tử.

Cũng chính khi đó, Chúc Sơn phát hiện Tô Dục hâm mộ Lâm Hoan Hi đến mức nào tàn.

Người ngoài không hiểu lắm, nhưng với Chúc Sơn cậu hiểu Tô Dục đối với Lâm Hoan Hi có bao nhiêu thích, bao nhiêu yêu mến.

"Dục thần..." Chúc Sơn cẩn thận hỏi, "Cậu đối với Lâm tỷ tỷ chỉ là đơn thuần thích, hay là... Thích giữa nam và nữ?"

Chúc Sơn có chút không hiểu, có lúc cậu nghĩ Tô Dục đối với Lâm Hoan Hi là một fanboy, có đôi khi lại nghĩ thấy cậu ta đang thầm mến người ta.

"Cô ấy cười rộ lên rất đẹp." Tô Dục cho một câu trả lời không đầu không đuôi, "Rất chân thành tha thiết, khiến người khác phải động tâm."

"...Hả?"

Tô Dục cong cong khoe miệng, bên má hiện lên một lúm đồng tiền sâu: "Có một lần trong tiệc rượu, tôi ở một chỗ rất xa nhìn cô ấy, sau đó Hoan Hi nhìn thấy tôi rồi cười, có rất ít người cười với tôi..."

Lời nói tiếp đột nhiên mắc ở cổ họng.

Cậu ngơ ngác nhìn Tô Dục, lúc này, dù trời sập xuống cũng không làm lu mờ được sự mù quáng trong ánh mắt của thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Lam Nhi Nam

Beta: Cải Xanh

Chúc Sơn đột nhiên hoảng sợ: "Người anh em, nam nhân có nước mắt nhưng không dễ dàng rơi! Cậu thật sự khó chịu thì theo đuổi đi! Tôi ủng hộ cậu!"

Hầu kết của Tô Dục khẽ chuyển động, cúi đầu lau đi nước nơi khoé mắt: "Cút, tôi không khóc."

Âm thanh cậu không đề nên được sự nức nở.

"Cậu khóc cái rắm à! Cậu thực sự thích Lâm tỷ tỷ, trước đây tôi vẫn cho là..."

"Cậu cứ cho là như vậy." Tô Dục ngẩng đầu, cậu đã không khống chế được tâm tình của mình, "Nữ thần kết hôn rồi, tôi rất khó chịu, cậu cứ cho là như vậy đi."

Chúc Sơn rất bối rối: "Hả? Thực sự?"

Tô Dục gật đầu: "Ừ, thực sự."

"Nhưng mà..."

"Tớ muốn đi ngủ."

Chúc Sơn bắt đầu đi kèm lời chuẩn bị nói nuốt xuống, tuy rằng cậu lo lắng cho Tô Dục, nhưng sẽ không tốt nếu như hỏi nhiều, cậu rất sợ chạm đến thần kinh đang nhạy cảm của Tô Dục.

Cái mông của cậu rất không tình nguyện nhấc ra khỏi cái ghế: "Tôi đi đây."

"Ngủ ngon."

Chúc Sơn vẫn không yên lòng: "Cậu thật sự không có chuyện gì? Cậu tuyệt đối đừng nghĩ quẩn trong lòng đấy."

Tô Dục nhất chân hướng mông cậu ta đập một cái: "Cút."

Khỏe như hổ thế này, nhìn bộ dạng này chắc không có gì.

Chờ Chúc Sơn rời khỏi, Tô Dục hoàn toàn không khống chế được cảm xúc của bản thân, cậu ngồi chồm hổ xuống dưới đất vò đầu, trong lòng không có cách nào để ức chế sự khổ sở.

Nước mắt Tô Dục từng giọt từng giọt rơi xuống, cậu cắn thật chặt môi dưới, không dám phát ra bất cứ âm thanh gì.

Cậu vẫn luôn biết mình là một người không được hoan nghênh khi tồn tại, cậu được sinh ra cũng không được quang vinh, nếu không mẹ cũng không mang theo cậu chạy trốn đến thôn sơn nhỏ xa xôi, cũng không mang cậu suốt ngày nhốt tại tầng hầm sâu, đen như mực; sau khi cha tìm được cậu, mang theo cậu với thân phận người thừa kế Tô gia về nhà cho đến bây giờ.

Nhà rất lớn, cậu không cần ngủ ở một nơi ẩm ướt như tầng hầm, không cần ăn đồ ăn rách rưới, không cần chịu đựng sự quở trách không rõ lý do của mẹ. Nhưng mà sinh nhật cậu vẫn cô đơn như trước, thật giống như lúc còn ở nơi tầng hầm chật hẹp kia, kín không kể hở, khiến cậu không thờ nổi.

Đến sau này, Tô Dục gặp được Lâm Hoan Hi.

Trong nháy mắt khi cô cười nhìn cậu, ánh sáng ấy dường như phá tan, làm cho bóng đêm trong lòng cậu tan biến.

Từ đó về sau Tô Dục có tín ngưỡng, cũng có khát vọng.

Cậu muốn đứng ở vị trí thật cao trên sân khấu, muốn vạn người nhìn kỹ, muốn để cho cô thấy, để cho cô hạnh diện.

Vì vậy Tô Dục rời khỏi nhà của cha, gia nhập đội LOL, ở nơi đây cậu có bạn bè, gạt hái những tiếng vỗ tay, không còn một mình cô đơn, nhưng mà khi nửa đêm tỉnh dậy, đáy lòng cậu vẫn luôn trống trải.

Cậu vẫn luôn không hiểu cảm giác đó là gì, vì vậy cố gắng bỏ qua, làm như không để ý chút nào.

Cho tới hôm nay thấy Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch sóng vai nhau xuất hiện, nghe Cảnh Dịch nói ra thân phận của cô, thì Tô Dục đã nhận ra được tình cảm ấy là gì.

Thì ra đó là thích.

Con trai với con gái... Yêu mến đơn thuần nhất.

Thế nhưng...

Cậu sẽ không nói ra tình cảm của mình, sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của cô, sẽ không phá hoại hôn nhân của cô.

Cậu sẽ không làm như vậy.

Tô Dục chậm rãi đứng dậy, cậu mở máy tính lên, đầu tiên vào diễn đàn fan của Lâm Hoan Hi, tiếp theo hủy theo dõi trang cá nhân và hội fan của cô, lại mở ra hồ sơ, xóa bỏ những video và hình ảnh đã lưu lại gần một năm qua.

Cứ như vậy là tốt nhất...

Sẽ coi như... Chưa bao giờ quá quan tâm.

Tô Dục đăng nhập vào Weibo, tìm đến mục theo dõi đặc biệt, ID L Hoan Hi lặng lẽ nằm trong đó.

Tô Dục mở ra mục thư tín, chậm rãi đánh chữ.

[Dục Thần: Tôi rời khỏi, đi làm fan của người khác.]

Sau đó, hủy theo dõi.

Thâm mến như một người đi gieo hạt giống, ở một nơi không bị ai phát hiện cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, hiện tại hạt giống này phát triển thành một cây đại thụ che trời, lại nhỏ tận gốc tình cảm đặc biệt lúc ấy ra khỏi máu thịt, rất đau, nhưng cũng đáng giá.

Bây giờ đã là đêm khuya, điện thoại Lâm Hoan Hi tự động không thông báo những tin nhắn riêng tư, thư lúc này gửi đi lẳng lặng nằm bên trong, nó vĩnh viễn ở trạng thái chưa đọc, Lâm Hoan Hi cũng sẽ không biết có một thiếu niên như vậy, chân thành tha thiết thích cô.

*

Tô Dục hủy theo dõi Lâm Hoan Hi là một đề tài nóng vào ngày hôm sau, toàn bộ người hâm mộ Dục Thần đều biết Tô Dục điên cuồng hâm mộ người đại diện của Cảnh Dịch, bây giờ lại hủy theo dõi, độ hot còn hơn trận đấu sắp diễn ra.

Đối với việc làm lần này Tô Dục không giải thích, mấy người bạn của cậu cũng không dám hỏi sợ ảnh hưởng đến tâm tình của cậu, rất sợ vì không vui mà cậu tìm bọn họ solo, nhóm thiếu niên thật sự không thoải mái.

Hôm nay là ngày Lâm Hoan Hi đến bệnh viện để tái khám, Cảnh Dịch lái xe, cô ngồi ở ghế lái phụ mở Weibo, đăng nhập vào liền thấy chủ đề nóng.

#Dục Thần hủy theo dõi#

Vào xem, nội dung đều là về cô.

Lâm Hoan Hi nhăn mặt nhìn về phía Cảnh Dịch: "Tiểu ca ca kia hủy theo dõi tôi, chắc không phải là do tôi đầu địa chủ dỏ quá, khiến cậu ấy không vui chứ?"

Trừ lý do đó ra Lâm Hoan Hi thật sự không nghĩ ra được lý do thứ hai.

Cảnh Dịch nói: "Là cậu ta muốn."

"Cái gì?"

"Không có gì." Cảnh Dịch cười cười, "Nói chung là em đừng gọi thằng nhóc kia là tiểu ca ca, anh sẽ không vui."

"Tiểu ca ca là tốt nhất, bây giờ thỉnh hành gọi tiểu ca ca." Lâm Hoan Hi nói một câu, lại cúi đầu tiếp tục xem Weibo.

Cảnh Dịch vừa lái xe vừa nói: "Sao em không gọi anh là ca ca."

Lâm Hoan Hi lập tức nói: "Anh đã là một ông già ba mươi bốn tuổi gọi ca ca, cũng không sợ bị chê cười à."

"Vậy anh đây nhắc nhở em một chút, năm nay em 25 rồi, bà già ạ."

"Ông già."

"Bà già."

"Ông già."

"Bà già."

Hai người cứ người một câu tôi một câu, Lâm Hoan Hi hết chịu nổi, nhịn không được nằng: "Quý ấu trĩ."

Anh không nhịn nổi giờ tay đặt lên đầu cô sờ một cái: "Ngoan."

Xe từ từ dừng lại, rất nhanh đã đến bệnh viện có hẹn trước.

Sau khi hai người che kín mặt, lúc này mới xuống xe.

Vì lý do an toàn, Cảnh Dịch đăng ký hẹn trước cho Lâm Hoan Hi kiểm tra toàn thân, toàn bộ quá trình xong đã qua hết buổi sáng.

"Tụ máu ở đầu đã tan, các chỉ tiêu khác đều bình thường. Bà Cảnh vẫn chưa nhớ lại sao?"

Đặt tay xuống, bác sỹ chủ trị hỏi Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi lắc đầu: "Không có, khi cố nhớ lại thì đầu rất đau."

"Chuyện khôi phục ký ức này, phải dần dần, không cần miễn cưỡng."

Lâm Hoan Hi siết chặt ngón tay, hỏi: "Bác sỹ, có thể nào tôi vĩnh viễn sẽ không nhớ lại không?"

Cô hơi rất nhỏ, và thấp thòm.

"Chuyện này đúng là như vậy, có người chỉ cần thời gian một tháng để khôi phục, có người cần nửa năm, thậm chí có người dùng cả đời cũng không nhớ lại được."

Cô không khỏi liếc mắt nhìn Cảnh Dịch, sau đó gục đầu xuống thấp.

Từ bệnh viện đi ra chính là lúc mặt trời xinh đẹp lên cao nhất.

"Buổi trưa em muốn ăn gì? Làm cơm không kịp rồi"

"Cảnh Dịch."

Đây là lần đầu từ lúc xuất viện đến nay Lâm Hoan Hi kêu tên anh, nghiêm túc hơn bao giờ hết.

Cô mím môi, tiến lên vài bước đứng trước mặt anh: "Lúc trước anh nói... Chính là tôi theo đuổi anh đúng không?"

"Ừ."

"Anh có nghĩ tới hay không, có thể là anh bắt đắc dĩ mới ở cùng với tôi, hoặc là tôi thường xuyên xuất hiện, anh tập mãi thành quen, lại vừa vịn bên cạnh thiếu người, cho nên mới kết hôn với tôi."

Cảnh Dịch nhũn mày: "Em muốn nói cái gì?"

"Tôi muốn nói... Có khả năng là anh không thật thích tôi."

Ở chung mấy ngày nay, cô gần như hiểu con người của Cảnh Dịch. Không thể không nói, người đàn ông này thật sự có lực hấp dẫn, vừa có tiền lại đẹp trai, mặc dù độc miệng, nói không dễ nghe, nhưng có hành vi rất quý ông, cũng không keo kiệt quan tâm và bảo vệ cô, đối với cô bằng tất cả sự ôn nhu.

Cô cũng có chút hiểu vì sao mình thích người đàn ông này, thế nhưng...

"Anh sẽ dĩ không rời đi, tám phần mười vì trách nhiệm, trách nhiệm vì anh là chồng tôi." Lâm Hoan Hi nói tiếp, "Nhưng lời của bác sỹ anh cũng nghe được, có thể cả đời này tôi không thể nhớ ra, nếu như tôi cả đời không nhớ lại, anh vĩnh viễn phải nhận cái trách nhiệm này sao? Coi như anh đồng ý, tôi có lẽ... Cũng không đồng ý."

Cô mơ mơ màng màng thành vợ của người đàn ông này, cũng mơ mơ màng màng bị anh hôn, lên giường, cô thừa nhận nhận được sự bảo vệ của người khác rất tốt, nhưng nội tâm của cô vẫn thấp thòm, cô nghĩ cô không nên không rõ ràng mà cùng anh sinh hoạt chung một chỗ

"Anh đã cho là anh đã nói rất rõ ràng"

Lâm Hoan Hi khẽ thở dài: "Tùy anh thôi, tôi biết anh giấu giếm hôn thú rồi, dù sao tôi cũng không thể ly hôn được."

Cô cuối đầu leo lên xe, chống cằm, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh Dịch cũng theo lên xe, anh không có bất kỳ hành động nào tiếp.

"Sao lại không lái xe?"

Cảnh Dịch đặt hai tay lên tay lái, trên mu bàn tay gân xanh gồ lên: "Anh không muốn ép buộc em chuyện gì."

Anh dường như thoả hiệp: "Lâm Hoan Hi, nửa năm sau, nếu em vẫn kiên trì như bây giờ, anh và em sẽ ly hôn."

Lâm Hoan Hi tròn to hai mắt, có chút không thể tin được: "Hả?"

Anh nhìn vào mắt cô: "Trong khoảng thời gian nửa năm này, em phải thực hiện nghĩa vụ của người vợ, anh sẽ thực hiện nghĩa vụ của người chồng, anh không muốn em nhắc lại hai chữ ly hôn, có thể làm được không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Edit: Cái Xanh

Lâm Hoan Hi không ngờ người đàn ông cố chấp này vậy mà lại dễ dàng đồng ý như vậy, với Lâm Hoan Hi nửa năm chỉ là một cái chớp mắt, cũng không phải là không thể đồng ý lời đề nghị này.

Nhưng mà....

Lâm Hoan Hi nhìn anh: "Chúng ta phải có ba điều kiện."

"Em nói đi."

Về mặt Lâm Hoan Hi nghiêm túc: "Thứ nhất: Không được phép công bố tin tức chúng ta đã kết hôn; Thứ hai: Nửa năm này anh không được can thiệp vào sự tự do của tôi; Thứ ba: " Lâm Hoan Hi nhấn mạnh nói: "Đây là điều kiện quan trọng, anh nhất định phải nghe kỹ."

Trông mặt anh sâu thẳm, đáy mắt tràn đầy sự chăm chú: "Anh sẽ chăm chú lắng nghe."

Lâm Hoan Hi hai tai đỏ ửng: "Thứ ba: lúc tôi không muốn anh không thể tùy tiện động vào tôi, trừ khi tôi muốn. Anh có thể đồng ý không?"

"...."

Rõ ràng đây là điều kiện cực kỳ thô bạo.

Cảnh Dịch dĩ nhiên sẽ không đồng ý: "Hai cái trước anh đồng ý, điều thứ ba anh có ý kiến."

"Anh có ý kiến gì?"

Cảnh Dịch nói: "Nếu như mỗi ngày em không muốn, anh sẽ chết."

"..."

Suy nghĩ một chút cũng phải, người ta đều nói tuổi ba mươi như sói, tuổi bốn mươi như hổ, Cảnh Dịch lại là một người đàn ông chắc chắn sẽ không nhận được, nếu như không nhận được lại làm ra chuyện gì... Đối với cô mà nói cũng không có lợi.

Lâm Hoan Hi quyết định thỏa hiệp: "... Một tuần hai lần?"

Cảnh Dịch không do dự trả lời: "Không được."

Lâm Hoan Hi yếu ớt dơ ra ba ngón tay: "Ba lần?"

Anh lại tiếp tục lắc đầu: "Không được."

Cô nhú chặt lông mày: "Bốn lần... Không thể nhiều hơn nữa."

Anh không trả lời, hiển nhiên là không vui.

Lâm Hoan Hi cắn môi thỏa hiệp: "Vậy anh muốn như thế nào."

"Chuyện này anh không thể nói chính xác, anh định theo tự nhiên."

"Tự... tự nhiên?"

Cách chọn quái gì thế này? Nam nữ ân ái còn theo tự nhiên?

Cảnh Dịch cười nhìn cô: "Chúng ta có thể một tuần ba lần, cũng có thể một tuần bốn lần, không cần có giới hạn được chứ?"

Lâm Hoan Hi suy nghĩ, cảm thấy cũng không thua thiệt, vì vậy gật đầu: "Được."

Nụ cười của anh càng sâu, không thể không nói nội tâm của cô nương nhỏ mười bảy tuổi rất dễ lừa gạt, đến lúc đó một tuần sáu bảy tám lần cô quản được anh chắc?

Thỏa thuận thành công, Cảnh Dịch chuẩn bị dẫn Lâm Hoan Hi đi nhà hàng ăn cơm, chuẩn bị đi, điện thoại đột nhiên vang lên, tên hiển thị là mẹ.

Độ cong khoe môi Cảnh Dịch khẽ thu lại, nhìn chăm chăm điện thoại không có động tác nào.

Chuông sắp tắt, Cảnh Dịch mới nhận điện thoại.

"Mẹ."

Mẹ?

Mẹ của Cảnh Dịch?

Mẹ chồng của cô?

Lâm Hoan Hi đột nhiên ngồi ngoan ngoãn, ngừng lại không dám phát ra âm thanh.

"Đang bận sao?" Đầu bên kia truyền đến giọng nữ rất dịu dàng.

"Chuẩn bị dẫn Hoan Hi đi ăn, sao đột nhiên lại gọi cho con?"

Mẹ Cảnh nói: "Hoan Hi thế nào rồi? Thân thể khá hơn chưa? Mẹ vẫn muốn đến thăm, nhưng cha con ông ấy..."

"Đã không có chuyện gì." Cảnh Dịch ngắt lời bà, "Còn có chuyện gì không? Con đang lái xe."

Mẹ Cảnh nghe xong, không ân cần hỏi thăm nữa: "Con gái chú Từ vừa về nước, ngày kia muốn tổ chức tiệc rượu, cũng mời nhà chúng ta. Hôm nay con đưa Hoan Hi về một chuyến, thuận tiện thăm cha con, hơn nửa năm không thấy ông ấy cũng nhớ con."

Cảnh Dịch chân mày nhíu chặt: "Nhưng con vẫn còn lịch trình, mẹ cùng cha đi không được sao? Hơn nữa... Hoan Hi vừa khỏe lại, con không muốn để cô ấy tham gia những việc như này."

"Con về nhà một chuyến đi, để cha con ông ấy bớt lời nhai, lúc này hãy nghe lời mẹ."

Mẹ Cảnh sợ Cảnh Dịch từ chối, không chờ anh nói tiếp, đã tắt điện thoại.

Nhìn cuộc gọi đã tắt, Cảnh Dịch thở dài một hơi.

Cài dây an toàn xong, Cảnh Dịch bắt đầu cho xe chạy: "Chúng ta đi ăn thôi."

"Mẹ gọi anh về nhà sao?"

"Ừ."

"Hình như anh không vui."

Cảnh Dịch cũng không nói chuyện.

Anh đâu chỉ không vui, mà là rất không tình nguyện.

Cảnh Dịch sinh ra trong gia đình có dòng dõi Nho học, cha của anh Cảnh Kính Nham là thầy quốc họa nổi tiếng, mẹ là Niếp Lan giáo sư đại học. Cha Cảnh Dịch khá bảo thủ, muốn con trai kế thừa y bát, nhưng Cảnh Dịch không đợi đến lúc tốt nghiệp đã tiến vào giới giải trí, vì vậy mà Cảnh Dịch cùng người nhà nháo một trận. Sau đó bởi vì Niếp Lan nhượng bộ, quan hệ giữa hai cha con mới hòa hoãn, cho đến khi nghe Cảnh Dịch nói anh kết hôn với Lâm Hoan Hi.

Bản thân Cảnh Kính Nham không thích giới giải trí, càng không tiếp nhận gia đình bình thường, vậy mà Lâm Hoan Hi ở trong giới giải trí lại gả đến nhà bọn họ. Vì vậy, quan hệ hai cha con vất vả lắm mới hòa hoãn nay lại một lần nữa bất hòa.

Nhưng Niếp Lan thích Lâm Hoan Hi, bà cảm thấy cô bé này lớn lên xinh đẹp, lại hiền lành tài giỏi, cũng xứng với con trai của bà.

"Yên tâm, anh sẽ nghĩ biện pháp từ chối bà ấy."

Lâm Hoan Hi nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Trở về đi."

"Hả?"

"Bọn họ cũng đã già rồi, nên khiêm nhường thì khiêm nhường, nên dỗi thì dỗi, ai biết được sau này sẽ xảy ra chuyện gì, anh nói đúng không?"

Từ sau khi mất trí Lâm Hoan Hi thông hiểu rất nhiều, nhất là thấy khỏe mắt mẹ có nếp nhăn và cha tóc đã bạc, liền cảm thấy thời gian thật đáng sợ.

"Em về sẽ bị tui thân."

Cảnh Kính Nham không thích cô, nếu như lần này về, tám phần mười là sẽ xem thường Lâm Hoan Hi, anh không đành lòng.

Lâm Hoan Hi nghe xong, lại thần nhiên: "Bây giờ giữa chúng ta là quan hệ khế ước, tôi cũng không bị tui thân gì."

Nếu như cô còn yêu Cảnh Dịch, có lẽ sẽ bị oan ức, nhưng mà cô mất trí nhớ, cho dù cha Cảnh Dịch có nói quá đáng, hay làm chuyện gì quá phận cô cũng không để ý.

Cảnh Dịch nghe vậy, bị câu nói của cô làm cho cảm động, cùng lúc lại bị câu "Quan hệ khế ước" làm đau lòng.

"Em nhất định phải cùng anh về?"

"Xác định."

"Được rồi, nhưng nếu trở về, em phải giấu chuyện mất trí nhớ, cố gắng ở bên cạnh anh, ít nói chuyện."

Cảnh Kính Nham không thích Lâm Hoan Hi, nếu như biết trí nhớ của Lâm Hoan Hi chỉ dừng lại ở năm mười bảy tuổi, còn không thương anh nữa, tuyệt đối sẽ gây khó dễ, sử dụng thủ đoạn để bọn họ ly hôn, đây tuyệt đối không phải việc mà Cảnh Dịch muốn thấy.

Lâm Hoan Hi gật đầu: "Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ im lặng."

*

Quê Cảnh Dịch ở Giang thành, ở ngay cạnh A thành, nhưng ngồi máy bay cũng tới hai tiếng.

Bọn họ đến Giang thành là tám giờ tối, nơi này không sầm uất như A thành, lại có bóng đêm là xinh đẹp nhất, cho nên được gọi là thành phố đêm.

Ra sân bay, Cảnh Dịch gọi một chiếc xe taxi.

"Đi Mộc Cận sơn trang."

Cảnh Dịch nghiêng đầu, Lâm Hoan Hi trên mặt lộ rõ vẻ buồn ngủ, anh mắt anh dần dần dịu dàng, ấn đầu cô dựa vào vai mình: "Ngủ một lúc đi, phải lâu nữa mới đến."

Cô rất mệt mỏi, cũng không khách khí, từ từ nhắm mắt lại.

Tài xế ngồi phía trước nhìn vào gương đánh giá hai người.

Để tránh phiền phức, trước khi ra cửa bọn họ đã nguy trang hoàn toàn, trừ khi tháo kính ra, nếu không... tuyệt đối sẽ không nhận ra anh chính là ảnh đế Cảnh Dịch.

"Đó là sơn trang tư nhân, hai người là người thân?"

"Ừ." Cảnh Dịch không nói nhiều, trả lời qua loa.

Thấy anh trầm mặc ít nói, tài xế cũng thức thời không lăm mồm nữa.

Xe chạy từ từ, dần dần, hai bên xe rừng cây dần biến mất, thay vào đó là xuất hiện nhà cao tầng.

Ban đêm Giang thành rất vắng vẻ, không có nhà cao tầng che đi, màu đen ở chân trời đặc biệt sáng.

Lâm Hoan Hi hô hấp đều đặn, hai tay nắm lấy tay Cảnh Dịch, hoàn toàn ngủ say.

Anh cầm lấy mũ trên đầu cô, để cô ngủ thoải mái hơn.

Xe chạy hơn hai mươi phút, xe taxi dừng lại trước cửa.

"Tiên sinh, đến Mộc Cận sơn trang rồi."

"Lái vào đi."

Trước khi đến Cảnh Dịch đã thông báo với người nhà, bảo vệ thấy bên ngoài có xe, lập tức nghĩ rằng Cảnh Dịch dẫn phu nhân về, không nói hai lời liền mở cửa ra.

Mộc Cận sơn trang ở giữa sườn núi, chiếm diện tích khá lớn, trong sơn trang ngoại trừ nơi ở, còn có các sân vườn độc lập, hơn nữa sơn trang này được xây dựng đã lâu, hàng năm có không ít các nhà đầu tư ra giá cao mua sơn trang này.

Thanh toán tiền xe xong, Cảnh Dịch nhẹ nhàng lay Lâm Hoan Hi dậy: "Đến rồi."

Nghe thấy giọng nói, cô mơ mơ màng màng mở mắt.

"Đi thôi."

Lâm Hoan Hi dụi dụi mắt, theo Cảnh Dịch xuống xe.

Khi tiếp xúc với không khí ở ngoài, Lâm Hoan Hi khẽ rung mình một cái, con buồn ngủ hoàn toàn biến mất.

Cô nhìn một vòng xung quanh, rồi xa chốn thành thị ồn ào náo nhiệt son trang được xây dựng giữa núi và cây cỏ rậm rạp xung quanh, bóng đêm che lấp tất cả phong cảnh nơi đây, chỉ có ngọn đèn trong phòng tỏa ra nhiệt độ ấm áp.

"Đây là nhà anh?" Lâm Hoan Hi không xác định hỏi lại.

"Không phải, đây là nhà cha mẹ anh." nói rồi, Cảnh Dịch cầm tay Lâm Hoan Hi.

"Nhà anh to thật..."

Cô vốn cho rằng son trang là tên của một tiểu khu, không nghĩ đến thật sự là một son trang.

Đẩy cửa đi vào, trong nháy mắt cảm giác ấm áp xưa tan đi cảm giác mát mẻ ban đêm.

Cảnh Dịch đặt hành lý sang một bên, tháo kính râm và khẩu trang xuống, lại giúp Lâm Hoan Hi treo áo lên móc.

"Cảnh Dịch về rồi à?"

Lâm Hoan Hi nhìn theo hướng phát ra thanh âm, người phụ nữ từ trên tầng đi xuống rất có khí chất, sùron xám màu xanh thẫm phác họa nên đường cong cơ thể của bà, đầu tóc đen được búi lên, không che giấu được sự mừng rỡ trên mặt.

"Hoan Hi đã đỡ hơn chút nào chưa? Mẹ nghe nói con xảy ra chuyện, vẫn muốn đi A thành thăm con, nhưng lịch dạy học bận rộn, trong nhà lại xảy ra chút chuyện này, cũng không thể phân thân được." Nói rồi, Niếp Lan thân thiết kéo tay Lâm Hoan Hi.

Lâm Hoan Hi có thể cảm giác được Niếp Lan thích cô và quan tâm cô, nhưng vừa nghĩ tới chuyện mình mất trí, trong lòng cảm giác khó chịu lại dâng lên.

"Mẹ, chúng con chưa ăn cơm đâu." Cảnh Dịch vừa nói, vừa rút tay Lâm Hoan Hi ra.

"Xem xem mẹ hồ đồ rồi, chờ mẹ đi hâm lại cơm cho các con, các con nghỉ ngơi trước đi."

"Ừ."

Chờ bóng dáng Niếp Lan biến mất, Cảnh Dịch mới nhỏ giọng nói: "Bà ấy rất thích em, luôn nói rằng lấy được em là phúc của anh đã tu luyện tám kiếp, anh cũng cảm thấy là như vậy."

Nửa câu sau giọng nói rất nhỏ, nhưng Lâm Hoan Hi có thể nghe rõ ràng.

Trong lòng cô bỗng rung động, rồi lại nhanh chóng tiêu tán.

"Về cũng không nói trước để cha bảo người đến đón."

Lần này là Cảnh Kính Nham xuất hiện.

Lâm Hoan Hi vừa thấy Cảnh Kính Nham đã biết cha Cảnh không thích cô còn thờ ơ với cô.

Cảnh Kính Nham năm nay 60 tuổi, không hay cười nói, khí thế uy nghiêm, mặt mày có chút tương tự với Cảnh Dịch.

Ông làm như không thấy Lâm Hoan Hi, nói tiếp: "Mẹ anh nếu không gọi điện cho anh, có phải anh định cả đời cũng không về đúng không?"

"Con cũng không nói như vậy."

Cảnh Kính Nham hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, trong giọng nói lộ vẻ không vui: "Vì phụ nữ mà cùng cha ở riêng, nhìn xem anh còn ra thể thống gì nữa."

Cảnh Dịch nghe xong, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Cảnh Kính Nham.

Anh kéo tay Lâm Hoan Hi, giọng nói vẫn bình tĩnh như trước: "Con trở về là muốn gặp ngài và mẹ, nếu như cha vẫn muốn cùng con cãi nhau, vậy con chỉ có thể đưa vợ mình rời khỏi đây."

Lúc này Niếp Lan từ phòng bếp đi ra, thấy hai cha con giương cung bạt kiếm, quả nhiên là lại xích mích.

"Ông làm gì vậy? Con trai vừa về đã ồn ào, hay ho lắm à, đi chăm sóc con rùa của ông đi." Niếp Lan liếc mắt nhìn Cảnh Kính Nham, lười mím cười nhìn bọn họ, "Cơm đã xong rồi, nhanh đi ăn đi, ăn xong rồi ngủ."

Cảnh Dịch cũng không muốn ở cùng một không gian với Cảnh Kính Nham, nắm tay Lâm Hoan Hi đi tới nhà ăn.

Niép Lan xới com cho hai người, nói: "Hoan Hi đừng để ý nhé, ba con đức hạnh đúng là chết hết rồi, nóng nảy như con lửa, ông ấy nói cái gì con cũng đừng để trong lòng. Lần sau còn dám nói lung tung, mẹ nhất định sẽ giúp con dạy dỗ ông ấy."

Niép Lan là một người thấu tình đạt lý, bà cũng đã làm con dâu, lúc đó cũng không ít lần bị mẹ chồng khinh bỉ rồi làm khó dễ, bà rất hiểu cảm giác đó. Sau đó có Cảnh Dịch, bà đã nghĩ rằng nhất định sẽ không để con dâu trong lai chịu uất ức. Cho nên mặc kệ Cảnh Kính Nham nói cái gì, bà vẫn luôn coi Lâm Hoan Hi như con đẻ, thậm chí còn đối tốt với cô hơn Cảnh Dịch.

"Ăn nhiều một chút." Niép Lan vô cùng thân thiết gấp thức ăn cho Lâm Hoan Hi, "Hoan Hi gầy đi rồi, lúc ở nhà, Cảnh Dịch có phải không làm com cho con ăn không?"

Tay cầm đũa của Lâm Hoan Hi dừng lại, không biết trả lời như thế nào.

Từ lúc cô xuất viện đến bây giờ, nếu com dường như đều là Cảnh Dịch làm, mỗi bữa đều ăn rau rồi thịt, màu sắc và mùi vị đều đầy đủ, mỗi lần cô đều ăn một bát đầy, không có khả năng gầy hơn.

"Không ạ, Cảnh tiên..." trông mắt Lâm Hoan Hi chuyển động, vội vàng đổi lời nói: "Dịch ca nuôi con rất tốt."

Này...

Cảnh Dịch khẽ mỉm cười, anh ho nhẹ giấu đi sự vui vẻ: "Là ăn rất tốt, đáng tiếc là cô ấy chưa bao giờ cho con ăn."

Ở cùng Cảnh Dịch vài ngày, Lâm Hoan Hi hiểu được ý ở ngoài lời của anh, rất nhanh, cô đã hiểu rõ, trên mặt không khỏi ửng đỏ.

"Tự mình ra tay, mới com no áo ấm"

Lâm Hoan Hi đã nói như vậy.

"Nói đúng lắm." Niép Lan không nghe hiểu hai người nói gì, không hài lòng trừng mắt nhìn Cảnh Dịch nói: "Bây giờ đàn ông đúng là bị nuông chiều quá rồi, sau này nếu Cảnh Dịch không tốt với con, chọc giận khiến con không vui, con gọi điện báo cho mẹ, mẹ nhất định sẽ dạy dỗ nó giúp con."

Lâm Hoan Hi và com, cười giả hoạt: "Mẹ đã nói như vậy, chắc chắn anh ấy không dám không đối tốt với con."

Niép Lan cong cong khóe mắt, khẽ sờ tóc cô: "Các con ăn com đi, ăn xong rồi đi ngủ, mẹ đi xem cha một lúc."

"Được ạ, mẹ vất vả rồi."

Niép Lan đi rồi, nhà ăn lớn như vậy chỉ còn lại bọn họ.

Nhớ tới thái độ lúc này của Niép Lan với cô, Lâm Hoan Hi nói: "Mẹ anh thật tốt."

"Chỉ tốt với em."

Theo Niép Lan nói, Lâm Hoan Hi rất thuận mắt bà, lần đầu tiên gặp mặt đã thích, ngoại trừ Lâm Hoan Hi, bà sẽ không để cho người phụ nữ khác làm con dâu bà.

Mẹ của anh thích lại còn thương yêu người phụ nữ của anh, đây là điều duy nhất khiến Cảnh Dịch vui vẻ.

*

Sáng sớm hôm sau, Niép Lan đưa lễ phục mà thứ hai sẽ dùng đến phòng bọn họ.

Niép Lan vì Lâm Hoan Hi mà may một bộ dạ hội rất khéo léo xinh đẹp, quần màu thủy lam dài đến bàn chân, cổ áo khảm những đóa hoa từ hạt ngọc trai, Lâm Hoan Hi vừa nhìn đã thích vô cùng.

"Con đưa Hoan Hi đi dạo đi, lần trước tới nhà chúng ta nó đã đi ngay, cũng không có thời gian dạo xung quanh."

Lần trước ra mắt cha mẹ, là lúc Cảnh Dịch tuyên bố muốn kết hôn cùng Lâm Hoan Hi, Cảnh Kính Nham đã giận dữ, cuối cùng hai người tan ra trong không khí không mấy vui vẻ, coi như đây là lần thứ hai Lâm Hoan Hi tới đây.

Niép Lan ra chủ ý thay hai người: "Nếu không thì ra hồ câu cá sau núi thì sao? Chỗ đó phong cảnh cũng đẹp."

Cảnh Dịch quay đầu hỏi cô: "Muốn đi không?"

Ở nhà cũng nhàn dối, vì vậy Lâm Hoan Hi gật đầu đồng ý: "Được."

Hai người thay quần áo xong, cùng nhau rời khỏi phòng.

Ngày xuân hoa đâm nụ khiến cho sơn trang giống như tiên cảnh, dựa vào núi non, khe suối chảy quanh, từ xa nhìn đến đây như một bức tranh tuyệt mỹ.

Hai người sóng vai đi trên con đường nhỏ rải đầy đá nhỏ, rừng liễu hai bên đường xanh biếc. Bóng cây loang lổ, cô bước nhẹ nhàng.

Cảnh Dịch không khỏi nghiêng đầu nhìn Lâm Hoan Hi bên cạnh, tâm tình cô không tệ, trên mặt vẫn giữ nụ cười, đôi mắt hoa đào nhìn về trước tràn đầy ánh mặt trời ngày xuân, trái tim Cảnh Dịch khẽ rung động, tay nắm cổ tay cô buông xuống từ từ cùng cô mười ngón tay đan chặt.

Hành động này của Cảnh Dịch khiến Lâm Hoan Hi cúi đầu xuống nhìn, rồi lại nhú mày giật ra.

"Đừng nhúc nhích."

"Lời kéo sẽ khó chịu."

"Trong rừng có thú dữ, anh sợ em lạc đường bị thú dữ ăn thịt."

Cảnh Dịch nói rất nghiêm túc.

Lâm Hoan Hi toàn thân cứng đờ: "Anh đừng dọa tôi."

Mặc dù nói như vậy, nhưng cô vẫn sợ, vẻ mặt cứng nhắc nhích lại gần Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch khẽ nhếch khóe môi, nắm chặt tay cô bước đi.

Phía sau núi có một hồ nước hình trăng lưỡi liềm, hồ nước khá trong, sau đó ông ngoại của Cảnh Dịch đã trồng các loại cây xung quanh, đến mùa hè, núi xanh nước biếc, phong cảnh sẽ đặc biệt làm rung động lòng người.

"Hồ này có tên là gì?"

Cảnh Dịch đi vào nhà gỗ bên cạnh hồ, từ trong đó lấy ra đồ dùng câu cá, trả lời câu hỏi của Lâm Hoan Hi: "Hồ Nguyệt Nha."

Nghe vậy, Lâm Hoan Hi không khỏi nở nụ cười: "Tên giống tên quê tôi."

Cảnh Dịch chuẩn bị đồ dùng xong, lại nói: "Bà ngoại ngoại anh đặt tên, hồ này giống hình trăng lưỡi liềm, cho nên cứ gọi như vậy."

Công cụ sửa xong, Cảnh Dịch cõi dây thừng của thuyền gỗ, anh ném mấy đồ cần dùng vào thuyền, sau đó vươn tay về phía Lâm Hoan Hi: "Lên đây."

"Chúng ta không câu ở trên bờ sao?"

"Giữa hồ sâu, cá nhiều, phong cảnh cũng đẹp, lên đây."

Lâm Hoan Hi cẩn thận vươn tay ra: "Tôi không biết bơi đâu, anh phải cẩn thận đừng để tôi rơi xuống nước đấy."

"Em biết bơi."

Nói xong, Cảnh Dịch trầm mặc.

Lâm Hoan Hi biết bơi hình như là do anh dạy....

Có thể đã quên quá trình học tập, dù sao ký ức trên cơ thể sẽ không quên.

Lâm Hoan Hi hơi sợ nước, sau khi lên thuyền vẫn giữ chặt hai bên, sợ mình sợ ý một chút thôi là ngã xuống.

Nhìn bộ dáng cuồng cuồng của cô, Cảnh Dịch chèo thuyền cũng cảm thấy thú vị, cố ý làm việc xấu, khiến thuyền lắc lư qua lại.

Lâm Hoan Hi mặt mũi trắng bệch, tức giận trừng mắt nhìn Cảnh Dịch: "Anh vững một chút, tôi sợ."

Cảnh Dịch nhú mày: "Được, anh sẽ vững."

Anh sợ nếu tiếp tục đùa sẽ thực sự chọc giận cô, không dám làm chuyện mờ ám nữa.

Dần dần rời xa bờ, Lâm Hoan Hi thả lỏng xem xét cảnh vật xung quanh, rồi xa nhà cao tầng núi rừng cây cối yên tĩnh không gì sánh được, hồ nước trong vắt, chiếu rọi phong cảnh hai bên bờ.

Cô hơi cúi người, tay ở trong hồ nước vẫy qua lại, những đợt sóng nước đi qua lòng bàn tay cô, hơi lạnh của hồ nước xuyên qua lòng bàn tay truyền đi khắp cơ thể.

"Ở chỗ này đi."

Đặt mái chèo sang bên cạnh, Cảnh Dịch cầm lấy cần câu, rồi lấy mồi câu ra.

"Em biết câu cá không?"

"Không biết, tôi chưa từng móc câu."

"Anh dạy em." Nói rồi, Cảnh Dịch đặt cần câu vào tay cô, anh đứng dậy vòng ra sau lưng cô, lồng ngực cường tráng dựa sát vào lưng Lâm Hoan Hi.

Đột nhiên khoảng cách rút ngắn khiến Lâm Hoan Hi tay chân cứng ngắc.

Hai tay Cảnh Dịch cầm tay cô, nhìn vào hồ nước: "Đầu tiên là móc mồi câu, không nên để mồi câu chìm hẳn xuống nước, chỉ để một nửa trong nước, một nửa trên mặt nước, đến lúc cá mắc câu..."

Giọng nói mỏng manh của anh quanh quẩn bên tai, hơi nóng thổi ra phả vào vành tai mịn màng mà mẫn cảm của cô, lời nói sau đó một câu Lâm Hoan Hi cũng không nghe rõ, cô chỉ nghe được tiếng tim mình đập, rất kịch liệt.

"Hiểu không?" Cảnh Dịch hơi nghiêng sang một bên, thấy ánh mắt cô rời rạc, hiển nhiên là không chú ý nghe.

Ánh mắt Cảnh Dịch vừa chuyển động, chú ý tới vành tai cô hơi hồng, giống như nụ hoa hồng nhạt nửa mở nửa không, rất mê người.

Ánh mắt anh âm thầm, không kiềm chế được cắn nhẹ lên vành tai cô, nhẹ nhàng mút vào, thanh âm mập mờ không rõ: "Nghe hiểu không? Có muốn anh nói lại một lần nữa cho em nghe không?"

Vành tai truyền đến cảm giác tê dại khiến Lâm Hoan Hi toàn thân run rẩy, cô giật mình, phản xạ có điều kiện đẩy Cảnh Dịch phía sau lưng, lần này dường như cô dùng hết sức, theo quán tính, cơ thể Lâm Hoan Hi không ổn định, ngã thẳng về phía trước.

Mắt thấy Lâm Hoan Hi sắp ngã xuống nước, Cảnh Dịch vội vươn tay ra kéo cô, đầu ngón tay anh lướt qua vạt áo cô, chỉ nghe thấy bùm một tiếng, Lâm Hoan Hi ngã xuống hồ, bọt nước bắn lên xung quanh.

Hồ nước lạnh như băng chui vào tai vào mũi, tấn công xung quanh cô.

Lâm Hoan Hi hít thở khó khăn, hai tay cô vùng vẫy trong nước.

Cô rất sợ, sợ cảm giác bị vây kín xung quanh, Lâm Hoan Hi thấy một bóng dáng bơi về phía cô...

Bóng kia hơi mờ nhạt, một hình ảnh ít ỏi hiện lên trong đầu cô....

Cảnh Dịch....

"Tôi sợ nước."

Thanh âm đột nhiên xuất hiện cạnh tai, như là cách một bức tường dày, cô không nghe rõ.

Giọng nói đàn ông trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Còn sợ học?"

Lâm Hoan Hi nghe được giọng nói của mình, mang theo tiếng khóc nức nở: "Anh nghĩ rằng em muốn học sao? Không phải là em sợ một ngày nào đó anh rơi xuống biển, em không cứu được anh, rất thâm tâm."

"Hả?"

"Được rồi, em chính là vì để khoảng cách của chúng ta có thể gần nhau hơn."

"Hơn nữa..."

Thanh âm của Lâm Hoan Hi nhỏ xuống: "Vì chiếm tiện nghi của anh, vì để thân thể chúng ta gần nhau hơn, anh hài lòng không?"

Trong trí nhớ, cảnh tượng mơ hồ hiện ra một người đàn ông kéo tay cô, hôn lên đôi môi của cô.

Trong thực tế, eo Lâm Hoan Hi bị một người ôm chặt, anh quen thuộc tìm được môi cô, từng hơi từng hơi truyền khí vào miệng cô.

Cảnh Dịch đưa Lâm Hoan Hi gần như hôn mê lên thuyền, anh gạt sợi tóc trên gò má cô, lại cời nút áo trước ngực Lâm Hoan Hi, sau đó làm công tác hồi sức cho cô.

"Bé con, tỉnh lại." Cảnh Dịch hô hấp dồn dập, bước nước theo sợi tóc lăn xuống chóp mũi, sau đó rơi xuống mặt cô.

Cảnh Dịch cúi đầu làm hô hấp nhân nhân tạo cho cô: "Bé con..."

Anh gọi rất khẩn trương lại cực kỳ dịu dàng.

Lâm Hoan Hi nheo mắt lại, ánh mặt trời chiếu xuống, ánh sáng nóng bỏng khiến cô không cách nào mở mắt ra, Lâm Hoan Hi cảm thấy lồng ngực rất đau, cô ho khan kịch liệt, ho luôn cả nước trong phổi ra.

Cảnh Dịch thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận ôm cô vào trong ngực, từ trong túi lấy chai nước lọc đưa cho cô: "Súc miệng đi."

Ý thức dần quay lại, Lâm Hoan Hi ngược mắt nhìn về phía anh, đôi mắt như nhìn thứ gì đó, nhưng vẫn mờ nhạt như trước, cô mở miệng: "Ông xã?"

Thanh âm của cô rất nhỏ, mang theo sự ngỡ ngàng và hoài nghi.

Cảnh Dịch nắm chặt chai nước, đây là lần đầu tiên kể từ khi xuất viện cô gọi anh là ông xã.

Cảnh Dịch hô hấp ngón ngang, giọng nói hơi run: "Em nhớ ra rồi?"

Nhớ ra?

Lâm Hoan Hi xoa xoa mắt, thì thầm nói: "Dịch ca, mắt em hơi đau."

"Em đừng xoa, để anh xem."

Cảnh Dịch kéo tay Lâm Hoan Hi xuống, nâng mặt cô lên quan sát cẩn thận.

Rất đỏ, lại còn hơi sưng.

"Em nhắm mắt lại đừng cử động, chúng ta lập tức đi bệnh viện."

Nghe thấy hai chữ bệnh viện, Lâm Hoan Hi cau chặt chân mày: "Không đi, cũng không đau lắm."

"Không được." Động tác Cảnh Dịch chèo thuyền lưu loát trả lời cô: "Hồ nước không sạch sẽ, vi khuẩn vào mắt sẽ rắc rối, phải đi."

Cô không dám cãi lại, chỉ lẳng lặng nhắm mắt lại.

Đau đốn ở mắt dần giảm bớt, trong chốc lát lại hơi ngứa, Lâm Hoan Hi cố gắng không xoa, lại không nhịn được liền trách móc: "Đều là tại anh, tôi đã nói không ra rồi."

"Đúng, đều là lỗi của anh."

Anh thuận theo càng khiến Lâm Hoan Hi tức giận, tiếp tục trách móc: "Đang yên lành, anh cần tai tôi làm gì? Anh không cần tai tôi, tôi sẽ đẩy anh chắc? Tôi không đẩy anh cũng không ngã xuống nước."

Cảnh Dịch: "Đúng, đều tại tai em rất đáng yêu khiến anh không nhịn được, hại em ngã xuống nước."

Thái độ nhận sai của Cảnh Dịch rất tốt, Lâm Hoan Hi một bụng tức giận cũng tan đi hơn nửa.

Nhìn cô, Cảnh Dịch không nhịn được giương khóe môi: "Nhờ họa mà có phúc, bây giờ em nhớ ra rồi, cũng là chuyện tốt."

Lâm Hoan Hi nghe xong, đầu ngón tay giật giật: "Anh nói cái gì? Cái gì tôi cũng không nhớ được." cô còn nói, "Tôi nghĩ tôi biết bơi, cũng là chuyện tốt."

"...."

Cuộc sống thay đổi rất nhanh, vừa được hạnh phúc, trong nháy mắt lại tan biến.

Anh thở dài một hơi, nhưng khi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hoan Hi, mắt mác trong lòng Cảnh Dịch cũng bay mất.

Nhớ lại là chuyện tốt, không nhớ lại cũng không phải chuyện xấu, bác sĩ nói rất đúng, loại chuyện này không nhớ lại được, anh cũng phải từ từ, cho dù cả đời Lâm Hoan Hi không nhớ lại, cô vẫn là vợ anh, bà xã duy nhất của cuộc đời này.

Sau khi lên bờ, Cảnh Dịch không dám chậm trễ, trực tiếp dùng điện thoại gọi về nhà, để người nhà chuẩn bị xe và tiền chờ ở ngoài đường đi vào hồ Nguyệt Nha.

Gọi điện thoại xong, Cảnh Dịch nửa ngồi trước mặt Lâm Hoan Hi: "Lên đi."

Mắt cô hơi ngứa, đừng nói là nhìn, ngay cả mở mắt cũng khó khăn, Lâm Hoan Hi dựa theo cảm giác leo lên lưng anh, trong nháy mắt khi tiếp xúc với anh, bất an trong lòng Lâm Hoan Hi cũng bình tĩnh lại.

Cảnh Dịch nói không sai, cô rất thích anh, nếu không... Lúc ngã xuống nước kia sẽ không nghĩ đến anh.

Nhưng mà cô không nhớ rõ, những tình cảm của anh trong trí nhớ của Lâm Hoan Hi lại trống rỗng, sạch sẽ, không một dấu vết.

Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy khó chịu, tay vòng qua cổ Cảnh Dịch rồi nói: "Xin lỗi."

"Sao vậy?"

Thanh âm của Lâm Hoan Hi nghẹn ngào: "Xin lỗi, tôi không nhớ ra được."

Nước mắt theo gò má chảy xuống, rơi xuống da anh nóng không gì sánh được.

Cổ họng Cảnh Dịch khô khốc, trong lòng sinh ra cảm giác bất lực.

"Nếu như nhớ ra, chắc chắn tôi sẽ nói với anh..."

"Cho dù không nhớ lại cũng không sao." Tay Cảnh Dịch nắm chặt hơn một chút, "Anh đã nói sẽ một lần nữa theo đuổi em. Nhưng mà... lần đầu tiên theo đuổi con gái anh không có kinh nghiệm, mong em tha thứ."

Cô khẽ mỉm cười, lau sạch nước mắt, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng tựa cằm trên vai anh.

Ra khỏi rừng cây, thấy một chiếc xe màu đen có rèm che dừng ở bên đường.

Cảnh Dịch mở cửa sau ra, cẩn thận đỡ Lâm Hoan Hi vào trong.

Tài xế quay đầu lại hỏi anh: "Dịch ca, chúng ta đi đâu?"

"Bệnh viện gần nhất, nhanh lên một chút."

Tài xế thấy bọn họ nhếch nhác, quần áo trên người dính nước, nhìn lại cùng một chỗ, bèn hỏi: "Ngài và chị dâu ngã xuống nước?"

Lời này của hắn vốn là đùa giỡn, ai ngờ Cảnh Dịch lại gật đầu: "Ừ, mắt cô ấy hình như bị bệnh, lái nhanh lên."

Tài xế nghe vậy cũng không dám chậm trễ, đạp chân ga phóng đi.

Niép Lan đang ở tầng hai tưới hoa nhìn xe có rèm che đi xa, bà cau mày một cái, quay đầu nhìn Cảnh Kính Nham: "Ông để Tiểu Lý đi làm việc gì rồi?"

Cảnh Kính Nham đang đọc báo: "Không có gì, sao vậy?"

"Kỳ lạ...."

Trong lòng Niép Lan buồn bực, nhìn xe từ phía hồ Nguyệt Nha phóng đi, lại nghĩ tới Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch ở đó, vội vàng cầm điện thoại gọi cho Cảnh Dịch

*

Hôm nay không phải ngày nghỉ, trên đường đi cũng không bị tắc, cũng không gặp nhiều đèn đỏ, rất nhanh đã tới khoa mắt ở bệnh viện, tài xế Tiểu Lý đi xếp hàng đăng ký.

Người đến bệnh viện cũng không nhiều, rất nhanh đã tới lượt họ.

Cảnh Dịch đội mũ Tiểu Lý mang đến, vành mũ rộng che được khuôn mặt, nếu không nhìn kỹ cũng không nhận ra anh là ai.

Làm kiểm tra xong, Cảnh Dịch lấy giấy chuẩn bệnh và phương thuốc.

"Hoi nhiễm khuẩn, nhỏ thuốc nhỏ mắt mấy ngày là khỏi, chú ý hai ngày không đi ra ngoài, tránh gió, cũng không được ăn cay.""

Cảnh Dịch nhớ kỹ những điều cần lưu ý, để cho Tiểu Lý đi lấy thuốc xong, anh đưa Lâm Hoan Hi lên xe.

Vừa rời trong bệnh viện đã rửa sạch mắt, đã thoải mái hơn rồi.

Lâm Hoan Hi thử chớp mắt, quay đầu chống lại ánh mắt của anh.

"Khá hơn chút nào không?"

"Không ngứa nữa, nhưng trên người lại ngứa."

Ở trong hồ nước lâu như vậy, đi lên lại chưa thay quần áo đã đến đây, lúc này không cảm giác được, bây giờ Lâm Hoan Hi cảm thấy trên người mình có mùi lạ, cô dịch lại gần Cảnh Dịch, mũi hít hít vài cái, sau đó khuôn mặt nhăn nhó ghét bỏ đẩy anh ra: "Thật là thú vị."

Cảnh Dịch khòe môi hơi nhếch lên: "Quay về tắm."

Nói đến tắm, Lâm Hoan Hi đột nhiên nhớ tới bác sĩ nói hai ngày này mắt không được dính nước.

Cảnh Dịch cũng nghĩ đến chuyện này, anh nhẹ nhàng nói: "Không cần lo lắng, về anh giúp em."

Bầu không khí có hơi mờ ám, Tiểu Lý vừa cầm thuốc đến có hơi do dự: "Tôi có nên một lúc nữa hãy quay lại không?"

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Edit: Cải XanhĐến khi Cảnh Dịch cùng Lâm Hoan Hi về nhà, thì đúng lúc gặp Niếp Lan không yên tâm chuẩn bị đi bệnh viện. Niếp Lan trong điện thoại đã biết nguồn gốc mọi chuyện, gặp hai người vừa trở về, luống cuống cùng sốt ruột đón: "Thế nào, Hoan Hi không có chuyện gì chứ, bác sĩ nói gì?"

Cảnh Dịch trấn an Niếp Lan, nói: "Không có chuyện gì, nghỉ ngơi hai ngày là tốt. Có điều bác sĩ nói cố gắng không ra khỏi nhà mấy ngày này."

"Không có chuyện gì là được." Trái tim treo lơ lửng lúc này đã được đặt xuống, lại nghĩ đến chuyện khác liền u sầu, "Vậy tiệc rượu ngày mai của bác Từ sợ là không đi được rồi, con nói một chút cho mẹ biết, các con đi câu cá gì, bây giờ mọi chuyện đều loạn hết cả lên."

Niếp Lan rơi vào sự tự trách sâu sắc, nhìn về phía Lâm Hoan Hi ôn nhu nói: "Vậy ngày mai con nghỉ ngơi cho thật tốt, mẹ để Cảnh Dịch ở nhà với con."

Giọng Niếp Lan tràn đầy sự quan tâm khiến đáy lòng Lâm Hoan Hi sinh ra một dòng nước ấm, lúc này, Cảnh Kính Nham chẳng biết từ lúc nào từ trên lầu đi xuống.

"Không được!"

Ông đột nhiên quát một tiếng khiến Lâm Hoan Hi giật mình, Lâm Hoan Hi nhìn lại nơi phát ra âm thanh, lúc này mắt vẫn chưa nhìn rõ, mơ hồ thấy sắc mặt Cảnh Kính Nham âm trầm.

"Bác Từ của con cố ý căn dặn phải dẫn con đi cùng, trường bối đã mờ lờ, nào có tiểu bối như con không biết đạo lý. Để cho con bé ở nhà, con cùng ta đi."

Cảnh Dịch đôi môi khẽ nhếch, định mở miệng phản bác.

Thấy Cảnh Dịch đang muốn cãi lại Lâm Hoan Hi cẩn thận kéo tay áo anh, anh nghiêng đầu nhìn qua, thấy cô mỉm cười.

Lâm Hoan Hi ngắt lời hai người, nói: "Cha nói không sai, mọi người đã mời, làm sao có thể không đi. Anh yên tâm, em ở nhà đợi cũng không có việc gì."

Anh nhú mi, hiển nhiên là bất mãn vì quyết định này.

Niếp Lan rất sợ hai cha con không hợp lời lại cãi vã, vội vàng xen vào nói chuyện khác: "Con xem một chút hai người các con thành dạng gì rồi, lên lầu tắm đi, chờ lúc rảnh rồi lại nói chuyện này."

Lâm Hoan Hi cảm thấy mình rất hôi, da và tóc cứ dính dính rất khó chịu, trên quần áo nhiễm mùi tanh của hồ nước... Ngoại trừ cái đó ra, không biết có cái gì... Không sạch sẽ chui vào.

Ánh mắt Cảnh Dịch đảo qua người Cảnh Kính Nham, khom lưng ôm cô kiểu công chúa: "Chúng con đi lên trước, chuyện này tối nay con cùng ngài nói chuyện."

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rời đi, Cảnh Kính Nham hừ lạnh: "Ồ nơi đông người, cũng không biết kiềm chế, ôm ấp ra bộ dáng gì nữa."

Lời nói này vô cùng rõ ràng truyền vào tai Cảnh Dịch, bước chân anh dừng lại, nói: "Ngài cũng có thể cùng mẹ ôm ấp, con sẽ không ngại."

Nói xong, bóng dáng anh khuất mất.

Cảnh Kính Nham há hốc mồm, tức giận vỗ đùi, chỉ về phía hai người vừa biến mất nhìn Niếp Lan giận dữ: "Em xem xem nó không biết lớn nhỏ, sớm muộn gì anh cũng bị con trai ngoan của em làm tức chết!"

Niếp Lan tự tiếu phi tiếu (cười như không cười): "Anh lúc còn trẻ ấy cũng không ít lần như thế trước mặt cha anh, tại sao lúc ấy anh không nói lời này?"

Cảnh Kính Nham: "..."

Trở về phòng, Cảnh Dịch nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, giờ tay muốn cởi nút áo trước ngực cô.

Đầu ngón tay Cảnh Dịch hơi lạnh, chạm vào da cô nhảy mất khiến cả người cô nổi da gà.

Lâm Hoan Hi thấy không thích hợp, đưa tay ngăn lại động tác của anh: “Tôi... Tôi tự mình cởi.”

Mặc dù nói hai người đã kết hôn, cũng đã phát sinh quan hệ thân mật, nhưng thế nào đi nữa cũng nói, để anh cởi đồ giúp cô vào ban ngày thì Lâm Hoan Hi không thể nào làm được.

Cảnh Dịch biết cô xấu hổ, không kiềm được cười ra tiếng: “Anh đi xả nước, em ở đây chờ anh.”

“Ừ... Được.”

Lâm Hoan Hi nắm chặt áo, chờ Cảnh Dịch đi vào phòng tắm rồi, lúc này mới cúi đầu cởi khuy áo ở trước ngực, nhanh chóng cởi áo khoác, lộ ra áo lót màu hồng viền hoa bên trong, cô đứng lên mở khoá kéo quần jean, nhưng khoá kéo như phản chủ, Lâm Hoan Hi cố hết sức cũng không thể kéo xuống.

Ngay khi cô chuẩn bị tìm một cái kéo nhỏ để cắt ra, một đôi tay liền thay cô làm.

Cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay và ngón tay thon dài của anh, cũng có thể cảm nhận được hơi thở gần trong gang tấc ánh mắt như ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Lâm Hoan Hi không thể không ngẩng đầu, hai mắt nhìn thấy cảnh vật mơ hồ, chỉ có gương mặt anh là rõ ràng.

Cảnh Dịch cực kỳ anh tuấn, tóc đen như lông quạ, vàng trán no đủ mịn màng, sống mũi cao thẳng, chân mày rậm dưới là mắt phượng mi mắt hơi rũ xuống, lông mi khẽ rung, chuyên chú nghiêm túc xử lý khoá kéo của Lâm Hoan Hi.

Thời khắc này, dường như có một bàn tay bóp lại trái tim của cô, khiến cô hít thở khó khăn.

Chỉ nghe “roẹt” một tiếng, khoá kéo đã trượt xuống.

Cảnh Dịch nâng mi mắt, con người đen nhìn cô: “Được rồi.”

Giọng nói của anh khiến Lâm Hoan Hi đang mất hồn tỉnh táo trở lại, vừa nghĩ đến cảnh vừa rồi liền ngẩng người, mặt Lâm Hoan Hi không khỏi đỏ hồng.

“Cảm ơn.”

Cô đang muốn cởi quần xuống, lại nhớ đến Cảnh Dịch vẫn còn ở đây, vội vàng quay lưng lại, nghĩ một chút, nói: “Anh có muốn tắm trước không?”

Cảnh Dịch nhếch mi: “Anh muốn cùng vợ anh tắm chung.”

Răng trắng nõn của Lâm Hoan Hi khẽ cắn môi dưới, hơi lúng túng nói: “Như vậy không tốt lắm đâu...”

Cảnh Dịch nói: “Yên tâm, bồn tắm rất lớn.”

“... Tôi không phải nói cái này.”

“Nếu em tự tắm, nước vào mắt thì làm sao?” Thái độ anh mạnh mẽ, “Em không cần đề phòng anh như phòng mưu manh, anh là một người chính trực.”

Nghe lời anh nói có vẻ là rất quan tâm tình trạng của cô.

Nội tâm Lâm Hoan Hi đấu tranh vài giây, cuối cùng gật đầu: “Vây cũng được.”

Thấy cô đáp ứng, trên mặt Cảnh Dịch liền có nét cười như thực hiện được gian kế.

“Anh bế em đi vào.”

Không đợi Lâm Hoan Hi trả lời, người đàn ông trước mắt đưa tay cô ôm lên, Lâm Hoan Hi vội ôm lấy cổ anh.

Phòng tắm rộng lớn, ở giữa là một bồn tắm bán tròn đang xả nước nóng, Cảnh Dịch đặt Lâm Hoan Hi xuống, trong lúc cô chưa kịp phản ứng, anh vòng tay qua sau lưng cô, động tác thành thạo cởi ra khoá áo lót, trước ngực cô ngay lập tức trống trải, rồi lại ôn nhu cởi ra quần lót hồng nhạt của cô.

Cũng không biết có phải do phòng tắm quá nóng, hay là do nội tâm cô xấu hổ, mỗi tắc da trên toàn thân Lâm Hoan Hi đều đỏ ửng.

Mặc dù toàn thân cô không một mảnh vải, ánh mắt Cảnh Dịch cũng tự do rơi vào khoảng không, anh cầm lấy dây buộc tóc, thành thạo buộc tóc của cô như đuôi ngựa, có thể cảm giác được sự mềm mại của sợi tóc lướt qua những ngón tay, Cảnh Dịch liền nói: "Nhuộm lại tóc đi."

Lâm Hoan Hi lắc lắc đầu, nói: “Ngày họp báo ấy, tôi có thấy một màu đặc biệt đẹp, giống như bộ lông xanh biếc của chim công, chờ khi trở về tôi sẽ

nhuộm màu đỏ.”

Động tác buộc tóc của Cảnh Dịch dừng lại: “Lâm Hoan Hi, em cứ muốn anh đội mũ xanh cho em sao?”

Lâm Hoan Hi: “...???”

“Được rồi, vào đi thôi.”

Cô không dám nhắc đến việc nhuộm tóc này nữa, nắm tay anh cẩn thận bước vào bồn tắm.

Nước ấm xâm nhập vào từng lỗ chân lông, ngay lập tức xua tan đi sự mệt mỏi, Lâm Hoan Hi từ từ nhắm lại hai mắt, phát ra tiếng thở dài đầy thoải mái.

Thấy cô đã vào, Cảnh Dịch lấy ra chai thủy tinh đựng tinh dầu trên giá, dựa vào tỉ lệ pha vào nước.

Người được mùi cỏ huân y trong không khí Lâm Hoan Hi không khỏi nhìn về phía anh, chỉ thấy Cảnh Dịch để lại chai, rồi lấy ra hoa hồng thả vào trong nước.

Cuối cùng, anh liền hài lòng cởi áo ra, tháo thắt lưng.

Lâm Hoan Hi bị những hành động liên tiếp của anh làm hít khó khăn, không khỏi nói: “Anh mỗi lần tắm đều... long trọng như thế sao?”

Quần áo bản cởi ra được ném vào giỏ đựng, Cảnh Dịch tà tà liếc Lâm Hoan Hi: “Tiểu tiên nam tắm đương nhiên không thể tùy tiện.”

Lâm Hoan Hi: “...”

Đột nhiên cảm thấy... Trước đây tắm vòi sen đúng là không xứng làm một tiểu tiên nữ.

Phòng tắm hơi nước mờ mờ, thân thể rắn chắc như ẩn như hiện, chú ý đến Cảnh Dịch chỉ còn lớp quần áo cuối cùng, Lâm Hoan Hi liền ho nhẹ, theo phản xạ tự nhiên lấy hai tay che lại hai mắt, rồi lại len lén không nhịn được nhìn trộm.

Ánh mắt chậm chạp đảo qua bờ vai rộng, khuôn ngực, thắt lưng nhỏ và sáu múi cơ bụng, rồi lại lướt xuống đôi chân dài, cuối cùng dừng lại tại bộ vị tam giác dưới bụng 3 tác của anh.

Lâm Hoan Hi mặt đỏ tím đập, toàn thân khô nóng, cổ họng khô khốc, ngay cả giọng nói cũng khàn khàn: “Dịch ca...”

“Ừ?”

Anh vào bồn tắm, nước nhẹ tràn ra.

“Vóc người của anh thật tốt, so... so với cái tôi đã xem rất khá, anh nên cân nhắc có nên tham gia vào ngành công nghiệp này, thật sự đấy.” Lâm Hoan Hi nói lời tận đáy lòng.

Nghe vợ anh nói cho anh gia nhập vào loại buôn bán trái pháp luật này cũng không tức giận, trái lại cười nói: “Anh không thể tham gia, nếu như anh tham gia, e rằng toàn bộ nam diễn viên tốt đều thất nghiệp.”

“...”

“Nhưng mà...” Cảnh Dịch khẽ sát lại, dưới nước tay đã đặt trên thắt lưng của cô, anh tiến đến bên tai Lâm Hoan Hi, dường như muốn mê hoặc: “Nếu em muốn nhìn, anh cũng có thể cho em xem. Thù lao, em phải là nữ diễn viên chính của anh, thế nào, có đúng là rất có lợi không?”

Tuy bị anh lừa Lâm Hoan Hi lại cảm thấy có lỗi, thấy cô có bộ dạng ngằm đồng ý, Cảnh Dịch nhìn cảnh đẹp trước mặt cũng không nhẫn nại được hôn lên: “Mơ đi.”

Lâm Hoan Hi giật mình cứng người vài giây, hai tay chặn lại trước ngực anh, hô hấp có vẻ mất trật tự: “Anh không phải nói anh là người chính trực sao?”

“Đúng vậy.” Cảnh Dịch bộ dáng như đó là điều đương nhiên, “Anh đối với người khác thật sự rất chính trực, nhưng em không phải người khác.”

Nói xong, lần thứ hai hôn lên vành tai cô: “Ngoan, anh chỉ đang thực hiện khế ước của chúng ta.”

“...”

Uyên ương hí thủy, một hồi triền miên.

Một lần nữa từ trong đi ra đã qua thời gian rất lâu.

Lâm Hoan Hi bị chơi đùa đến mức không còn sức lực, hơn nữa còn có vẻ uể oải, lúc này cảm thấy buồn ngủ, nhưng Cảnh Dịch lại có bộ dạng tinh thần phấn chấn.

Tìm được áo ngủ cho cô thay xong, Cảnh Dịch mới đặt cô nằm xuống.

“Ngủ à?” Cảnh Dịch vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, nhẹ giọng hỏi một tiếng.

Lâm Hoan Hi mơ mơ màng màng trả lời:

“Ừ?”

“Em thực sự muốn cho anh một mình đi tiệc rượu sao?”

“Ừ.” Lâm Hoan Hi trở mình, quay lưng về phía anh, “Anh phải đi mà, đừng để cha không vui.”

Đối với trường bối, Lâm Hoan Hi trước giờ đều vâng lời thuận theo.

Cô có thể nhìn ra quan hệ của Cảnh Dịch và cha không tốt, mà tất cả đều bởi vì cô, Lâm Hoan Hi không biết trước khi mất trí nhớ cô đối đãi như thế nào với Cảnh Kinh Nham, nhưng bây giờ cô trầm nghĩ nên yên lặng nhẫn nại, nếu nhẫn nại đôi chút có thể để quan hệ hai cha con tốt lên, đó không phải là một chuyện xấu.

Còn có thể nói, không chừng nửa năm sau vợ anh lại đổi thành người khác, mà cha của anh thì chỉ có một.

Hôm nay chỉ vì một tiệc rượu khiến ông không vui, không đáng có.

Ánh mắt Cảnh Dịch hơi trầm xuống: “Nếu như anh đi, có người câu dẫn chồng em thì làm sao bây giờ?”

Trả lời lại anh là hô hấp nhẹ nhàng của Lâm Hoan Hi.

Cảnh Dịch khẽ thở dài, tiến đến hôn một cái trên tóc cô: “Em yên tâm, anh sẽ vì em là giữ vững thành trì.”

“Anh yêu em, Lâm Hoan Hi.”

Trước đây anh không biết mình yêu cô bao nhiêu, hiện tại đã biết.

Trước đây anh không biết Lâm Hoan Hi yêu anh bao nhiêu, hiện tại cũng đã biết.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Edit: Cái Trắng

Sau một đêm nghỉ ngơi, mắt của Lâm Hoan Hi đã tốt hơn. Đúng bốn giờ buổi chiều, bọn họ chuẩn bị mọi thứ để đến tham gia tiệc rượu nhà họ Từ.

Lâm Hoan Hi đứng từ trên cầu thang nhìn xuống Cảnh Dịch đang đứng giữa phòng khách. Thân hình anh cao lớn, trên người mang một bộ âu phục cắt may tinh tế, khuôn mặt lạnh lùng của anh bỗng nhiên rơi vào tầm mắt cô.

Cảnh Dịch chậm rãi đi tới, đứng ở dưới cầu thang mà hướng mắt lên nhìn cô.

"Mắt đã tốt hơn chút nào chưa? "

"Khá hơn nhiều rồi. " Lâm Hoan Hi gật đầu. " Nhưng vẫn hơi hồng, qua ngày mai chắc sẽ khỏi hẳn. "

Nghe xong, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên, nở một nụ cười nhàn nhạt: "Vậy là tốt rồi. "

"Cảnh Dịch, chúng ta phải đi thôi. "

Từ cửa truyền tới tiếng Niếp Lan thúc giục, anh đi tới bên cạnh cô, khom lưng xuống, miệng kề sát bên tai cô: "Anh đi đây. "

"Đi đi. " Lâm Hoan Hi vẫy vẫy tay với anh: "Thật ra tôi cũng muốn đi cùng, tôi thật sự muốn mặc cái váy đó. "

Bộ váy màu xanh lam điểm xuyết thêm vài bông hoa nhỏ trong suốt, nó thỏa mãn tâm hồn thiếu nữ của cô.

Cảnh Dịch cười cười: "Đợi anh trở về. "

Dứt lời, Cảnh Dịch xoay người rồi đi, bóng người anh nhanh chóng khuất sau cánh cửa.

Hơi thở của anh dường như vẫn còn quanh quẩn bên tai cô, Lâm Hoan Hi đưa tay xoa xoa lỗ tai. Cô xem nhẹ thứ tình cảm kỳ lạ đang nảy nở trong lòng mình, cô đi vào phòng khách mở TV lên xem.

Lúc mở TV lên, vừa hay trên đó đang chiếu chương trình giải trí. Những người khác có thể Lâm Hoan Hi không biết, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra chàng trai trẻ có nụ cười rạng rỡ là Trang Phong. Người hấn như tỏa ánh sáng ra tứ phía, lập tức xua tan được đám mây mù trong lòng Lâm Hoan Hi.

"Cánh tiên sinh, Trang Phong lớn lên thật sự rất đẹp."

Lâm Hoan Hi nói xong, cô chợt nhớ ra anh đã rời khỏi nhà rồi.

Cô nhú mi, một mình ở trong căn phòng rộng lớn thế này, cô thấy thật cô đơn.

Từ trang viên Mộc Cẩn tới nhà họ Từ phải mất một tiếng đi đường, đợi tới khi Cảnh Dịch tới nơi thì người tham gia đã tới không ít.

Nhà họ Cảnh ở Giang thành rất có danh tiếng, từ đời này sang đời khác đều có nhân vật lớn, khi ba người vào tới cửa, họ đã thu hút không ít ánh mắt của mọi người.

Đa số mọi người đều đang nhìn Cảnh Dịch.

Trong đám đông, khí chất của anh vô cùng nổi bật, là cái khí chất thanh cao. Chỉ là ánh mắt của anh có phần quá xa cách, không có chút tình cảm nào. Cho dù có cô gái nào động tâm với anh, ngộ ý muốn tiếp cận anh, thì cũng vì ánh mắt ấy mà lùi lại ba bước.

"Lão Cảnh tới rồi! Thấy bạn tốt tới, Từ Hạo Lâm tươi cười, đích thân ra nghênh đón."

"Một thời gian không thấy rồi, lão Từ càng lúc tinh thần càng tốt thì phải."

"Gặp được việc tốt thì tinh thần sáng khoái chứ sao, tôi ngày đêm mong chờ mãi con gái tôi mới từ Mỹ trở về đấy." Từ Hạo Lâm nói, ngay sau đó tầm mắt ông dừng trên người Cảnh Dịch đang im lặng không nói, ông nhìn anh vài lần, còn sợ mình nhận nhầm: "Đây là... Tiểu Dịch?"

"Cảnh Dịch, chào hỏi chú Từ một tiếng đi."

Cảnh Dịch thuận miệng chào một tiếng: "Chú Từ."

Nhưng trong giọng nói không có chút tình cảm nào.

"Lần trước gặp Tiểu Dịch đã là mấy năm trước rồi, không ngờ mấy năm sau đã là đại minh tinh."

Cảnh Kính Nham nói: "Đừng nhắc tới cái này, chỉ cần nhắc tới là tôi tức giận muốn chết. Tên nhóc này rất có tài trong lĩnh vực hội họa, nhưng nó lại không đi theo tôi học tập, cứ quyết dán thân vào nơi hỗn loạn đó. Không nói tới nó nữa, chúng ta qua bên kia tâm sự chút đi."

Mất thấy Cảnh Kính Nham và Từ Hạo Lâm đã đi xa, Cảnh Dịch nói lỏng cả vạt, anh xoay người đi về hướng ngược lại.

"Cảnh Dịch, con đi đâu thế?"

Cảnh Dịch cũng không quay đầu lại, chỉ nói với Niếp Lan: "Con đi ra đây một chút."

Khi còn nhỏ, Cảnh Dịch đã theo bố mình là Cảnh Kính Nham tới nhà họ Từ vài lần. Tuy rằng đã nhiều năm rồi nhưng anh vẫn nhớ được lối đi của căn nhà này. Mở cửa, Cảnh Dịch đi ra vườn hoa của căn nhà. Hoa mẫu đơn trong vườn đã nở, bao nhiêu loài hoa trong vườn đua nhau khoe sắc, tranh nhau khoe mình dưới ánh mặt trời, đẹp tới không nói nên lời.

Hoa mẫu đơn ở Nguyệt Nha hình như cũng sắp nở rồi.

Nhớ tới thị trấn Nguyệt Nha, anh liền nhớ tới Lâm Hoan Hi. Mà nhớ tới Lâm Hoan Hi, nét mặt anh bỗng trở nên dịu dàng hơn.

Anh lấy điện thoại ra, mở camera trước của máy ảnh lên, anh hướng đi động chụp mình cùng một vườn hoa mẫu đơn phía sau. Chụp xong, anh gửi ảnh qua wechat cho Lâm Hoan Hi.

[Cảnh Dịch: Đẹp không?]

Lâm Hoan Hi ở nhà rảnh rỗi hết ăn rồi nằm, lúc đang ăn bắp rang bơ thì nhận được tin nhắn của anh.

Nhấn mở hình ảnh, cô nhìn hình mà Cảnh Dịch gửi tới vài giây.

Lâm Hoan Hi mút đầu ngón tay, sau đó gõ vài chữ.

[Vợ của anh: Hoa rất đẹp.]

[Cảnh Dịch: Anh không hỏi về hoa, anh hỏi người.]

Lâm Hoan Hi liếm liếm môi, động tác cô vô cùng lưu loát, kéo tên người này vào danh sách đen.

[Cảnh Dịch:??]

[Lâm Hoan Hi đã loại bạn ra khỏi danh sách bạn bè, hiện tại hai người không phải bạn bè của nhau. Xin gửi lời mời kết bạn trước, đối phương đồng ý lời mời mới có thể bắt đầu cuộc trò chuyện.]

[Cảnh Dịch:...]

Không phải là không trả lời, chỉ là chưa tới lúc.

Ba giây sau, Lâm Hoan Hi kéo Cảnh Dịch ra khỏi danh sách đen.

[Vợ của anh: Anh giúp tôi mua chồng, tôi sẽ khen anh đẹp.]

[Cảnh Dịch:????]

Giây tiếp theo, Lâm Hoan Hi chụp màn hình trò chơi mình đang chơi lại.

Cảnh Dịch:...

[Cảnh Dịch: Cái gì đây?]

[Vợ của anh: Tình yêu và nhà sản xuất, tôi vừa mới phát hiện ra trò chơi này. Tôi tuyên bố, tôi muốn cùng Lý Trạch Ngôn kết hôn, muốn làm vợ anh ấy.]

Không phải mới hai ngày trước cô còn đang chơi trò cái gì mà ám áp sao?

Lòng dạ phụ nữ đúng là thay đổi rất nhanh.

Cảnh Dịch cảm thấy lần này rất khó mở lời, anh gõ từng chữ: Em thả gọi một người ảo trên mạng là chồng, cũng không chịu gọi anh là chồng sao?

Nhìn thấy tin nhắn này, Lâm Hoan Hi lựa chọn làm lơ.

Một lúc sau, Cảnh Dịch gửi thêm tin nhắn nữa.

[Cảnh Dịch: Đắt nhất là bao nhiêu tiền?]

[Vợ của anh: 648, tôi không có tiền...[Vượt cầu xin com.JPG]]

Nhìn biểu tượng cảm xúc kia, khóe môi Cảnh Dịch hơi nhếch lên.

[Cảnh Dịch: Gọi anh là chồng, anh lập tức cho em một trăm lần 648 đồng để em đi mua chồng.]

[Vợ của anh: Chồng.]

Giờ phút này, không còn gì đáng giá hơn nữa.

Cảnh Dịch lập tức chuyển khoản cho Lâm Hoan Hi 64800 đồng, sau đó còn nói thêm.

[Cảnh Dịch: Trong cặp tài liệu của anh còn có hai thẻ ngân hàng, em cầm đi, mật mã là sinh nhật em.]

Cảnh Dịch gõ xong, lại cảm thấy hơi phiền muộn. Trước kia, tiền đóng phim có bao nhiêu anh đều giao tất cho Lâm Hoan Hi quản lý, có thể nói, giá trị con người anh là bao nhiêu, chỉ có Lâm Hoan Hi biết được. Giờ cô mất trí nhớ, dù tiền bản thân có rất nhiều cũng quên.]

Cảnh Dịch đột nhiên nhớ ra là mình đứng bên ngoài rất lâu rồi. Anh tắt đi động đi, đúng lúc xoay người định đi về thì đụng phải một cô nữ sinh đang xấu hổ.

Cô ấy mặc một chiếc váy màu xám bạc dài, gương mặt thanh thuần xinh đẹp.

Ánh mắt anh nhân nhật lướt qua cô gái ấy, tự nhiên muốn vòng qua người cô mà rời đi.

" Cái này..." Cô gái đó có hơi khẩn trương gọi anh, cố gắng gom dũng khí của mình lại: " Em em em em...có thể ký tên cho em không? "

Dứt lời, khuôn mặt đỏ đỏ lên, thấp thòm nhìn anh.

Bước chân Cảnh Dịch dừng lại, từ trong túi lấy ra cái bút mà anh thường đem theo, anh cầm lấy tờ giấy của cô gái đó, ký một cái. Ký xong, gửi lại cho cô, lập tức xoay người bước đi.

Cô nhìn chữ ký trên tờ giấy, ngây ngẩn cả người, mãi một lúc sau, cô mới gọi với theo Cảnh Dịch đang đứng cách đó không xa.

" Không phải, em...em vừa rồi nói chưa rõ, em muốn chữ ký của chị Hoan Hi. "

Cảnh Dịch:???

" Ai cơ? "

Cảnh Dịch nhìn về phía cô gái đó, trong mắt anh giờ chỉ có hoang mang và kinh ngạc.

Khuôn mặt cô gái đó càng đỏ hơn: " Hoan...chị Hoan Hi không tới cùng anh sao? Hai người thường hay cùng nhau xuất hiện trong các bữa tiệc mà,...Em muốn chị Hoan Hi ký tên cho em. "

Cô không nghĩ tới ở trong bữa tiệc của bố có thể gặp được một nhân vật lớn như Cảnh Dịch. Tuy rằng ảnh để tới hơi muộn nhưng vẫn vô cùng khí chất, nhưng người khiến cô mong chờ hơn vẫn là người đại diện của anh.

Một lúc lâu sau Cảnh Dịch cũng không phản ứng lại, ánh mắt nhìn cô gái càng thêm cảnh giác.

" Xin lỗi, cô ấy hôm nay không tới. "

" À. " Giọng cô có chút mất mát, sau đó cô lại ngẩng đầu lên: " Vậy Cảnh ảnh để có thể giúp em chuyển lời không, bảo chị ấy hãy dưỡng bệnh thật tốt, em sẽ mãi mãi là fan của chị ấy. "

Nói xong, cô gái đó nâng váy lên chạy biến.

Cảnh Dịch: "... "

Trước kia anh không biết vợ mình có nhiều fan như vậy đây.

Nhưng mà anh không lạ lắm, Lâm Hoan Hi là một cô gái rất ưu tú lại thiện lương, nếu không phải anh che giấu cô khắp nơi thì cô đã sớm bộc lộ tài năng, thành công ở muôn nơi.

Trở lại sảnh lớn, Cảnh Dịch đụng phải Cảnh Kính Nham đang nổi giận đùng đùng.

" Con đi đâu thế? "

Cảnh Dịch lạnh nhạt giải thích: " Trốn ra ngoài một chút. "

Cảnh Kính Nham hừ lạnh: " Nhìn là biết con đang nghĩ tới người phụ nữ kia, tí nữa đừng có mà làm loạn đấy, đừng làm hỏng ấn tượng của cô gái khác với con. "

Ý tứ của ông rất rõ ràng, ông muốn móc nối quan hệ của anh với con gái bạn mình.

Giờ phút này, đương nhiên Cảnh Dịch hiểu rõ ý của bố mình.

Trong nháy mắt, sự khó chịu và tức giận lan ra trong người anh.

Cảnh Dịch vẫn luôn nghĩ, rồi sẽ có một ngày bố anh sẽ tiếp nhận Lâm Hoan Hi, mà không tiếp nhận cũng không tiếp tục làm cô khó xử nữa. Nhưng anh sai rồi, bố anh chưa bao giờ chấp nhận vợ anh, chỉ sợ chưa bao giờ có ý nghĩ đó.

Cảnh Dịch nắm chặt tay thành nắm đấm, hô hấp một chút cũng không phát hiện ra sự kỳ lạ: " Con đi vệ sinh một lúc. "

Cảnh Kính Nham không nghi ngờ gì: " Đi nhanh về nhanh. "

Cảnh Dịch xoay người đi về phía bàn ăn, anh nhìn xung quanh một lúc rồi đi về phía bàn bánh ngọt. Anh cầm lấy dao cắt một miếng bánh đậu phộng nhỏ, nhìn chằm chằm vào miếng bánh đó, anh không chút do dự cho nó vào miệng.

Đậu phộng cùng bơ quện vào nhau, dần dần được đưa xuống bụng anh. Khi anh vừa nuốt miếng bánh đó vào, lập tức trên da anh xuất hiện những đốm đỏ li ti.

" Cảnh Dịch, mau qua đây đi. Chú Từ đang đợi này. "

Lúc này, Niếp Lan đi tới gọi người, nhưng nhìn thấy sắc mặt anh, bà kinh hoàng.

" Con ăn phải đậu phộng? "

Cảnh Dịch liếm liếm môi, vẻ mặt anh ung dung bình tĩnh: " Con hơi đói, không để ý nên ăn phải bánh đậu phộng. "

" Vậy phải làm sao bây giờ? " Nhìn mấy nốt đỏ đỏ trên mặt anh, Niếp Lan gấp tới nỗi cuống cả lên: " Sao con không bắt cần như thế, tí nữa làm sao mà gặp chú Từ đây. "

" Mẹ. " Cảnh Dịch lên tiếng cắt ngang lời bà: " Con hơi đau đầu, giờ không đi bệnh viện không được. "

Nghe thấy lời này, sắc mặt Niếp Lan trắng bệch.

Cảnh Dịch dị ứng với đậu phộng, từ bé anh đã không thể đụng tới nó, chỉ cần đụng một chút thôi cũng làm da anh nổi mẩn. Bị dị ứng tới tử vong không phải là không có.

" Mẹ...Mẹ đi gọi tài xế tới đây, chúng ta lập tức đi tới bệnh viện. Con chờ nhé, mẹ lập tức gọi cho tài xế đi qua đây. "

" Không cần đâu mẹ. " Cảnh Dịch ngăn hành động của bà lại: " Mẹ như vậy ba sẽ không vui, mẹ nói với ba một tiếng hộ con, con tự mình đi bệnh viện một tiếng. "

" Nhưng mà... "

" Con không phải là trẻ con, hơn nữa có Tiểu Lý đi với con rồi. "

Niếp Lan do dự hồi lâu, bà lo cho con mình, mà bà cũng biết lúc này rồi đi là không được. Cân nhắc mãi, cuối cùng bà lựa chọn ở lại đây.

" Vậy con mau cùng Tiểu Lý đi tới bệnh viện đi, mẹ sẽ nói với ba con một tiếng, chút nữa sẽ tới tìm con. "

" Vâng. "

Thuyết phục được Niếp Lan xong, Cảnh Dịch nhẹ nhàng thở phào một hơi. Anh nhẹ nhàng bước ra bên ngoài.

*

Lên xe, Tiểu Lý bị sắc mặt của Cảnh Dịch dọa sợ: " Anh Dịch, mặt anh làm sao vậy? "

Anh khép mắt lại: " Dị ứng đậu phộng. "

" Em lập tức đưa anh đi bệnh viện, không thể để xảy ra chuyện gì được. "

" Không cần đâu, đưa tôi về nhà. "

" Há? "

" Ngày mai sẽ hết, giờ thì về nhà, tôi nhớ chị dâu của cậu. "

Tiểu Lý nghe xong, mí mắt giật giật: " Anh Dịch, anh đừng nói với em là anh biến thành bộ dạng này là để cho chị dâu nhìn nhé. "

Anh không nói gì, xem như ngầm thừa nhận.

Tiểu Lý im lặng quay đầu, khởi động xe. Cậu là một chàng trai độc thân, không thể hiểu được tâm hồn của người đàn ông đã kết hôn.

Cảnh Dịch nhắm mắt lại nghỉ ngơi, anh làm việc luôn có chừng mực. Bất đắc dĩ anh phải ăn đậu phộng là để tránh gặp mặt con gái nhà họ Từ. Nếu anh rời đi mà không báo trước, không cần nghĩ cũng biết Cảnh Kính Nham trở về sẽ làm một trận âm ỉ, đến lúc đó khó tránh khỏi một trận chiến lớn.

Hơn nữa, sau khi trưởng thành, bệnh dị ứng đậu phộng của anh đã giảm bớt. Nhưng mà ban đầu vẫn nổi nốt đỏ, nhưng chỉ mấy ngày sau nó sẽ hết, không còn là vấn đề lớn nữa.

" Chúng ta về tới nơi rồi, anh Dịch. "

Cảnh Dịch mở mắt ra, anh bước ra khỏi xe, cuối cùng còn không quên dặn dò Tiểu Lý vài câu: " Nếu mẹ tôi có hỏi chúng ta có đi bệnh viện không, cậu cứ nói là đi cho tôi nhé. "

Tiểu Lý ra dấu ok, sau đó quay đầu xe rời khỏi.

Sắc trời dần chuyển tối, ánh hoàng hôn càng lúc càng mờ nhạt.

Cảnh Dịch đẩy cửa đi vào, anh lần mò bật công tắc đèn phòng khách, anh tìm xem Lâm Hoan Hi đang ở đâu. Cuối cùng, anh thấy cô đang cuộn tròn

người như một đứa trẻ ngủ trên sofa.

Nhìn cô trong chốc lát, tâm trạng không biết đang trôi về đâu của anh bỗng nhiên thật yên lặng.

Anh cẩn thận tới gần Lâm Hoan Hi, sợ mình đánh thức cô.

Kết quả lại là...

" Xuất hiện đi, Lý Trạch Ngôn. "

"... Lại là thẻ R. "

" Không sao cả, không có con đường tình yêu nào là thuận lợi cả. Đến đây nào, Lý Trạch Ngôn. "

Cảnh Dịch: "... "

" Lâm Hoan Hi, em đang lấy tiền của anh để nuôi đàn ông khác hả? " Nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại trước mặt, anh nhướn mày.

Thanh âm của Cảnh Dịch thình lình xuất hiện làm cô giật mình tí thì quăng luôn điện thoại đi. Lâm Hoan Hi ngẩng đầu lên nhìn, đối diện với vẻ mặt của anh, cô âm thầm hít sâu một hơi.

" Anh...mặt anh làm sao vậy? "

" Dị ứng, cho nên anh đi về. "

Dị ứng?

Chỉ đi ra ngoài một lúc thôi mà anh bị dị ứng?

Lâm Hoan Hi vội vàng bỏ đi động xuống, ngồi thẳng dậy nhìn anh: " Vậy sao anh không đi bệnh viện chứ? "

" Chỉ nổi mẩn thôi, ngày mai là khỏi rồi. " Cảnh Dịch giơ tay muốn cời cà vạt, chợt anh nghĩ tới cái gì đó, anh dừng động tác lại, cúi đầu nhìn cô: " Em đi thay cái váy kia đi. "

" Há? "

" Không phải em muốn mặc cái váy đó sao, bây giờ mặc đi. "

Lâm Hoan Hi có hơi khó hiểu, cô gãi gãi đầu: " Nhưng mà, nhưng mà ở đây làm gì có bữa tiệc nào. "

" Có. " Anh nói, đôi mắt như chứa đựng hàng vạn ngôi sao: " Bữa tiệc của hai chúng ta. "

Cô bình tĩnh nhìn anh, thế mà cô lại không từ chối lời nói của anh.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi lên tầng, rồi lại còn thay váy. Cuối cùng, không biết là cô đang nghĩ gì nữa, cô lấy son tô lên đôi môi hồng, cô yên lặng nhìn người con gái trong gương, nghĩ thầm..

Thật là xinh đẹp.

Lâm Hoan Hi đỏ mặt đi xuống dưới tầng, nghe thấy bước chân cô, Cảnh Dịch chậm rãi quay đầu lại.

Ánh sáng ấm áp, chân cô như đạp lên hàng vạn vì sao mà đi tới, như là bước ra từ trong tranh vẽ.

Bao nhiêu năm nay, Cảnh Dịch đã nhìn qua không biết bao nhiêu người phụ nữ xinh đẹp mặc váy dạ hội. Nhưng khi nhìn vào Lâm Hoan Hi, nhìn gương mặt sạch sẽ của cô, nhìn váy cô đang mặc, trái tim của anh không kiềm chế được mà đập điên cuồng, vì cô mà đập.

Âm nhạc sớm đã chuẩn bị xong, Cảnh Dịch tiến lên vài bước, đưa tay mình về phía cô.

Thấy bàn tay anh gần trong gang tấc, Lâm Hoan Hi hơi liếm liếm môi, cô cẩn thận đặt tay mình lên tay anh. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, lòng bàn tay như có lửa.

Lâm Hoan Hi được anh kéo vào trong lồng ngực, cô không tự chủ được đưa tay đặt lên bả vai anh. Vai anh rất rộng, rất dày. Cả người cô cũng tự động nhẩy múa theo tiết tấu của anh.

Âm nhạc nhẹ nhàng, ánh đèn vừa phải.

Ánh mắt Cảnh Dịch từ đầu tới cuối đều đặt trên khuôn mặt Lâm Hoan Hi, chưa rời đi một giây nào.

Cảm giác này có chút kỳ diệu.

Cô mất đi ký ức tám năm. Nếu là tám năm trước, cô sẽ không bao giờ khiêu vũ, nhưng giờ phút này, thân thể cô như dựa theo những ký ức đó mà khiêu vũ. Giống như... giống như thân thể cô vô cùng chờ mong được tiếp xúc thân mật với Cảnh Dịch.

Có lẽ cô thật sự rất thích Cảnh Dịch, nếu không thì...

Đột nhiên, động tác của anh dừng lại, anh yếu ớt dựa vào bả vai cô. Lâm Hoan Hi cảm giác được thân thể anh nóng rực, trán anh tựa vào hõm vai cô cũng nóng.

Lâm Hoan Hi giờ đây không biết phải làm gì: "Cảnh, Cảnh Dịch?"

"Anh không sao cả." Hồ hấp của Cảnh Dịch càng lúc càng dồn dập, anh ôm eo cô càng lúc càng chặt: "Lâm Hoan Hi, chúng ta về nhà đi."

Người đàn ông này ngày thường luôn mang bộ dáng trầm ổn lạnh lùng, hóa ra anh cũng có lúc yếu ớt như vậy.

"Nơi này chính là nhà của anh mà."

"Không..." Thanh âm Cảnh Dịch nặng nề: "Đây không phải nhà của anh, chúng ta trở về thành phố A đi, thị trấn Nguyệt Nha cũng được."

Lâm Hoan Hi khó khăn mãi mới đưa anh ngồi dựa vào ghế sofa được. Cảnh Dịch dựa vào ghế, gương mặt anh đỏ bừng bất thường.

Nhìn thấy anh thành bộ dáng như thế, Lâm Hoan Hi luống cuống. Cô luống cuống đi tìm điện thoại: "Anh dị ứng như thế rồi còn không chịu đi bệnh viện, ai lại để cho anh ăn thứ đó vào chứ."

Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm xử lý việc này, cô lại sợ anh sẽ bị làm sao, giờ phút này cô hoàn toàn chìm trong cơn hoảng loạn.

"Đi." Lâm Hoan Hi ngồi xổm xuống trước mặt Cảnh Dịch: "Anh lên đây, tôi đưa anh đi bệnh viện."

Nhìn chằm chằm vào tấm lưng nhỏ bé gầy yếu của cô, Cảnh Dịch cười khẽ một tiếng: "Em đang quan tâm anh sao?"

"Giờ là lúc nào rồi mà còn trêu chọc tôi." Lâm Hoan Hi sợ tới nỗi hốc mắt đỏ ửng: "Anh nhanh lên, tôi lập tức đưa anh tới bệnh viện."

"Nhưng mắt em không thể ra gió."

"Anh đừng có quan tâm mắt tôi làm gì." Nước mắt cô lập tức rơi xuống: "Anh như vậy...tôi rất sợ."

Cô cứ yên lặng mà khóc nức nở, Cảnh Dịch nhìn cô.

Không khí lập tức rơi vào yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Cảnh Dịch lên tiếng: "Đừng khóc, anh không sao cả."

Anh an ủi cô: "Em tới ngăn tủ đằng kia, lấy hộp y tế ra đây. Bên trong có thuốc kháng sinh, em giúp anh lấy cái đó."

Lâm Hoan Hi không dám chậm trễ một giây nào, cô lau khô nước mắt rồi đi tới chỗ anh báo. Cô lấy thuốc kháng sinh rồi lại lấy thêm cốc nước, sau đó, cô đỡ anh dậy uống thuốc.

Uống xong thuốc, Cảnh Dịch ôm lấy Lâm Hoan Hi, để cô dựa vào lồng ngực mình.

Cô cũng không chăm sóc được gì cho anh, đành để mặc cho anh dựa vào mình.

Hơn mười phút sau, mấy nốt mẩn đỏ trên người Cảnh Dịch dần dần biến mất, anh cũng dần hạ sốt.

"Vợ..."

"Anh đỡ chút nào chưa?" Lâm Hoan Hi cẩn thận hỏi: "Chúng ta hay là cứ đi bệnh viện đi."

Cô nghĩ thế nào cũng vẫn muốn đi, cô không yên tâm.

Cảnh Dịch nhắm hai mắt lại, anh ngửi thấy mùi hương trên người cô: "Anh và hoa mẫu đơn...Ai đẹp hơn?"

Hồ hấp Lâm Hoan Hi như ngừng lại, lo lắng của cô vui hơn phân nửa, cô lập tức đẩy anh ra. Sau đó, cô lại thấy sắc mặt anh khó chịu, cô đành thôi không đưa tay đánh anh nữa.

"Mẫu đơn."

"Anh với Lý Trạch Ngôn thì sao?"

" Lý Trạch Ngôn. "

Không chút do dự.

Lại lần nữa rơi vào im lặng.

Đúng lúc Lâm Hoan Hi tưởng anh đã ngủ rồi, thì tiếng nói trầm khàn của anh lại vang lên bên tai cô.

" Anh sẽ giúp em có hoa mẫu đơn, lại giúp em nuôi Lý Trạch Ngôn, chỉ cần em đừng rời khỏi anh. " Anh nhẹ nhàng hỏi: " Được không? "

Tim đập rất nhanh, khoảng cách này dường như không từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Lâm Hoan Hi chậm rãi cúi đầu, lần này anh ngủ thật. Anh nhắm hai mắt lại, hô hấp bình ổn, hàng mi dài hơi rung rung.

Đầu ngón tay Lâm Hoan Hi hơi giật giật, cô thử đặt tay lên trán anh, vẫn hơi nóng.

Lời vừa rồi anh nói chắc là nói mớ thôi, không phải thật đâu.

Cách anh một khoảng cách gần như vậy, cô cảm thấy toàn bộ người mình tê rần, nhưng cô không dám nhúc nhích, chỉ có thể yên lặng ngồi đó, để cho anh dựa vào.

Bóng đêm càng ngày càng lan ra.

Bên ngoài truyền tới tiếng xe oto, lúc sau, Cảnh Kính Nham và Niếp Lan từ bên ngoài đi vào.

Bà đi vào phòng khách liền thấy Lâm Hoan Hi đang ngồi làm chỗ dựa cho Cảnh Dịch, Niếp Lan sững sốt một lúc sau mới hoàn hồn.

" Nó không đi bệnh viện sao? "

Về mặt Lâm Hoan Hi không đổi sắc, nói: " Anh ấy vừa từ bệnh viện về không bao lâu. "

"... "

Niếp Lan nhìn bộ lễ phục Lâm Hoan Hi đang mặc, rồi lại nhìn hộp y tế đang để trên bàn, bà lập tức hiểu ra ý đồ của Cảnh Dịch.

Niếp Lan cẩn thận liếc nhìn Cảnh Kính Nham một cái. Ông ấy hôm nay uống không ít, cả người giờ đang mơ mơ hồ hồ, không cần phải lo lắng ông ấy khiến cho Lâm Hoan Hi không thoải mái.

" Uống thuốc? " Niếp Lan đi tới, bà nhỏ giọng nói với Lâm Hoan Hi.

" Vâng, uống xong liền ngủ, con cũng không dám đánh thức. "

Niếp Lan sờ sờ trán Cảnh Dịch, trán bớt nóng rồi, mẩn đỏ cũng bớt đi không ít. Dù thế, bà nhìn vẫn thấy đau lòng, không nhịn được lên tiếng oán giận: " Từ nhỏ tới lớn đứa con trai của mẹ cứ thích giờ trò khôn vặt, chẳng để mẹ bớt lo hơn chút nào. "

Niếp Lan lại liếc nhìn Cảnh Kính Nham đang lao đảo ở phía sau, nhìn không được thờ dài: " Giống y hết ba nó vậy. "

Lâm Hoan Hi mím mím môi, cô không biết nói gì.

" Để mẹ đi gọi Tiểu Lý đỡ nó lên. "

Nói xong, Niếp Lan đi tới cửa tìm tài xế Tiểu Lý vẫn chưa rời đi.

Niếp Lan vừa đi, Lâm Hoan Hi liền khần trương nhìn về phía Cảnh Kính Nham. Ông dường như quá say rồi, ông không nhìn về phía bọn họ, chỉ nói lòng cả vạt rồi đi lên tầng, điều này làm cho Lâm Hoan Hi thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, Tiểu Lý đi vào bên trong, Niếp Lan giúp cậu nâng Cảnh Dịch lên. Vì thế, cả người Lâm Hoan Hi bỗng chốc nhẹ nhàng hơn hẳn.

Cô xoa xoa đôi chân đang bủn rủn, chờ cho bớt đau, cô đứng dậy đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Edit: Lam Nhi Nam

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu Lý, Cảnh Dịch được đưa về phòng ngủ, Niếp Lan nói xong liền quay người đi ra.

Niếp Lan liếc mắt nhìn Cảnh Dịch đang nằm trên giường, nói với Lâm Hoan Hi: "Mẹ về phòng chăm sóc ông ấy, Cảnh Dịch giao cho con, nếu có chuyện gì thì gọi mẹ."

"Được, mẹ ngủ ngon."

Tiền Niếp Lan đi, Lâm Hoan Hi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Nhìn Cảnh Dịch đang nằm trên giường, Lâm Hoan Hi đột nhiên cảm thấy khó khăn, vùng thanh tú xung quanh chân mày nhăn lại, nội tâm đấu tranh mấy giây, cô vào toilet lấy một chậu nước.

Cô cúi người cõng tây trang có vài nếp nhăn và giày trên người anh ra, rồi cõng cúc áo ở cổ áo, lấy khăn mặt cẩn thận lau người và tay của anh.

Bà của Lâm Hoan Hi đi đứng không thuận tiện, ở nhà đều do Lâm Hoan Hi giúp bà lau người, ở mặt chăm sóc người này cô rất có kinh nghiệm.

Ánh đèn mờ nhạt, gò má anh tuấn của anh như khoắc lên từng lớp lụa mỏng ấm áp, làm mất đi vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày, mặt mày đặc biệt nhu hoà rung động lòng người.

Lâm Hoan Hi nhẹ tay lấy khăn lông lau qua trán trên gương mặt anh, rồi nhẹ nhàng lướt qua sống mũi, cuối cùng dừng lại nơi hầu kết nhô ra...

Đây là bộ phận quyến rũ nhất của một người đàn ông.

Nhìn vào làn da nơi cổ và vùng xương quai xanh lộ ra bên ngoài của anh đang dần đỏ lên, Lâm Hoan Hi cảm thấy nhiệt độ cơ thể của anh từ từ tăng lên.

Ánh mắt cô dán chặt vào Cảnh Dịch, bỗng nhiên phát hiện--

Giống Lý Trạch Ngôn.

Sau đó, tim đập thành thịch, không biết phải làm sao.

Tại sao cô lại thích Lý Trạch Ngôn? Chẳng lẽ bởi vì Cảnh Dịch? Sai, bởi vì Lý Trạch Ngôn có tiền, thế nhưng Cảnh Dịch cũng có tiền...

Lâm Hoan Hi cắn cắn môi dưới: Yêu một người đàn ông miệng lưỡi ác độc có gì tốt, một ngày nào đó cô có thể đổi ông xã, sẽ đổi thành Chu Kỳ Lạc là được, loại đàn ông như ánh mặt trời hiền lành cũng đáng yêu.

Đang lúc tâm viên mã ý (đứng núi này trông núi nọ), cô đột nhiên rơi vào trong ngực anh, tay bị nắm chặt.

Một hồi sau, phát hiện ra ánh mắt đen như giếng sâu thăm đang nhìn cô, rất chuyên tâm.

"Anh đã tỉnh?"

"Khát."

Nghe xong, Lâm Hoan Hi đứng lên: "Tôi đi lấy cho anh."

Ai biết được anh lại nắm cổ tay cô: "Nước bình thường không hết khát."

"..." Lâm Hoan Hi phiền não nhíu mày, "Tôi lấy sữa cho anh?"

"Không." Cảnh Dịch lắc đầu, ánh mắt hạ xuống, dừng lại trên đôi môi căng mọng của cô: "Em lại gần đây."

Có lẽ bởi vì người đàn ông này đang bị bệnh, Lâm Hoan Hi đối với anh không có chút tâm lý phòng bị gì cả, một tay cô chống xuống giường, chậm chậm tiến lại gần, trong chớp mắt, chiếc eo mềm mại của cô bị một bàn tay to lớn ôm vào, ngay sau đó, tay anh giữ ốt hôn lên đôi môi cô.

Hơi thở anh nóng rực, đôi môi cũng nóng hằm hạp, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy đôi môi cô ra, cô không phòng bị bị anh xâm nhập vào thành trì.

Một nụ hôn sâu.

Cảnh Dịch thở dốc rời khỏi môi cô, mang theo sợi chỉ bạc, lộ ra sự ám muội.

Cảnh Dịch vươn đầu lưỡi liếm môi, quay đầu khép lại đôi mắt: "Cảm ơn chiêu đãi."

"..."

"....."

"!!!!"

Sau khi phản ứng, Lâm Hoan Hi quệt miệng đang dính nước bọt, không nói hai lời liền kéo Cảnh Dịch từ trên giường lên: "Anh ra sô pha ngủ đi!"

Anh yếu đuối nằm đó mặc Lâm Hoan Hi đang lôi kéo, sau một hồi, Cảnh Dịch chau mày: "Khó chịu..."

Giọng nói anh lộ ra vẻ mệt mỏi, sắc mặt cũng không được như trước.

Lâm Hoan Hi không dám ảm ỉ nữa, khăn trương hỏi: "Tôi làm anh đau?"

Cảnh Dịch lắc đầu, thân thể run rẩy: "Lạnh."

"... Không lạnh mà."

"Biểu hiện của dị ứng." Người đàn ông nhìn Lâm Hoan Hi, ánh mắt lộ ra vẻ yếu đuối, chống tay xuống giường, nói, "Anh đi ngủ sô pha, ngủ ngon."

Thân thể cao to của anh lung lay như sắp ngã, Lâm Hoan Hi không đành lòng, tay kéo anh lại: "Anh tốt nhất nằm đây, lời tôi vừa nói không phải thật."

"Em không cho anh ngủ sô pha?"

"Không cho."

Cô cũng không phải người có tâm địa sắt đá, Cảnh Dịch đã như vậy, cũng không thể để cho anh ngủ sô pha.

"Được rồi." Cảnh Dịch một lần nữa nằm lại trên giường, nhích nhích sang một bên, chừa ra một khoảng trống, "Đến đây ngủ cùng anh."

"Anh khó chịu tôi không nên quấy rầy anh, hôm nay tôi ngủ ở sô pha một đêm."

"Thế nhưng anh lạnh."

"Tôi mở điều hoà cho anh."

Cảnh Dịch không nhúc nhích: "Sưởi ấm vật lý khiến dị ứng của anh nặng thêm, phải nhân tạo mới được."

Anh nói: "Để anh ôm em."

Lâm Hoan Hi suy tư trong chốc lát: "Cảnh tiên sinh, thực ra là anh muốn chiếm tiện nghi của tôi phải không?"

Cảnh Dịch: "..."

Vạch trần được lời nói dối của anh, Lâm Hoan Hi đương nhiên không nghe theo anh, trực tiếp ôm chần gối trên giường ra sô pha.

"Ngủ ngon, mơ đẹp."

Cảnh Dịch: "..."

*

Ngày thứ hai, dị ứng của Cảnh Dịch và chứng viêm mắt của Lâm Hoan Hi đều đã khỏi

Sáng sớm, Cảnh Dịch gọi điện thoại cho trợ lý, để đặt vé máy bay về A thành sớm nhất trong ngày hôm nay, thế nhưng do thứ 7 đã hết vé, không còn cách khác, anh chỉ có thể để trợ lý đặt vé máy bay tám giờ sáng ngày chủ nhật.

Hai người rửa mặt ngồi trong phòng ăn vừa ăn xong điểm tâm, đang muốn xuống tầng tản bộ, người giúp việc gõ cửa phòng.

"Cảnh tiên sinh, có khách tới nhà, phu nhân gọi cô cậu xuống tiếp đón."

Có khách?

Ai lại có thể sang nhà vào sáng sớm như vậy?

Cảnh Dịch mỉm môi, đột nhiên lộ ra một ý nghĩ trong đầu: "Nói với mẹ tôi, tôi bị dị ứng còn chưa chữa khỏi, không tiện để gặp mọi người."

"Vâng."

Tiếng bước chân đi xa dần, Lâm Hoan Hi có chút buồn bực: "Anh không phải đã khoẻ rồi sao?"

Nét mặt Cảnh Dịch có chút xanh: "Đoán không chừng là bác Từ và con gái của ông ấy, anh bây giờ ra ngoài đó không tốt lắm."

Lâm Hoan Hi càng buồn bực: "Vì sao?"

Anh thờ dài, nhìn vào mắt cô hơi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, giờ tay xoa đầu cô, như cảm thán: "Bây giờ em cái gì cũng quên cũng tốt lắm."

Lâm Hoan Hi mờ mịt ngăn lại tay anh: "Quên đi, anh không muốn ra ngoài đó thì không ra."

Cảnh Dịch nhẹ nhàng cười: "Nhưng mà em có thể đi xuống dưới."

"Anh đã không xuống, tôi xuống dưới làm gì?"

Anh nói tiếp: "Nói với bọn họ thân phận của em là bà chủ nhà họ Cảnh."

Cảnh Dịch mở tủ quần áo, nhìn một vòng, lấy ra một chiếc váy hoa màu trắng dài đến đầu gối: "Mặc cái này."

Cái váy này thiết kế cực kỳ nữ tính, cổ áo hình lá sen đính một ít hạt thủy tinh trong suốt, làn váy có nếp gấp, từng nếp gấp có trình tự rất rõ ràng.

Lâm Hoan Hi không biết tại sao lại nhận lấy, rất nghe lời đi vào phòng quần áo thay, lúc đi ra, ánh mắt của Cảnh Dịch nhìn cô có vẻ nóng rực.

Cô chân dài eo nhỏ, dáng người đẹp, ngực đầy đặn, chiếc váy xinh đẹp càng tôn lên làn da hồng hào, mặt mày tinh tế của cô.

Cảnh Dịch từ trong hộp trang điểm lấy ra một cái kẹp tóc dóc hoa màu trắng, tiến lên vài bước tháo dây buộc tóc của cô, mái tóc dày xoã xuống, Cảnh Dịch chia tóc cô thành hai tầng, phía trên dùng kẹp tóc cố định lại, phía dưới để nằm trên đầu vai, mái tóc dày xoã xuống, rất động lòng người.

Anh đánh giá tác phẩm trước mắt, ánh mắt cho thấy sự thỏa mãn: "Đẹp."

Giọng nói của anh dường như được ủ từ rượu nguyên chất, không có cách nào chống cự được sự quyến rũ này.

Lâm Hoan Hi hai tai đỏ lên: "Tôi không dám đi xuống phía dưới một mình..."

"Có anh ở đây em không cần sợ, em chỉ để cho họ biết được thân phận của em."

Lâm Hoan Hi cái hiểu cái không gật đầu: "Tôi đi nhé?"

"Ừ."

Lâm Hoan Hi quay đầu nhìn lại anh một cái, không tình nguyện đi ra cửa.

Đến cầu thang, Lâm Hoan Hi nhìn Cảnh Kính Nham và Niếp Lan trên ghế sofa, ánh mắt cô vừa di chuyển, liền bị một dáng người làm hấp dẫn.

Cô gái mười tám tuổi, buộc tóc đuôi ngựa, trần đầy hơi thở thanh xuân, ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên, cười nghe bọn họ nói chuyện, rất là khôn khéo.

Cô gái dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Hoan Hi, bỗng nhiên ngẩng đầu, chạm phải ánh nhìn chưa kịp thu về của Lâm Hoan Hi.

Nhất thời ánh mắt của cô ấy trở nên khó lường.

Những người khác cũng phát hiện ra Lâm Hoan Hi đang đi xuống, nhất thời ánh mắt đều rơi vào người cô.

Thấy chỉ có một mình Lâm Hoan Hi, vùng xung quanh chân mày của Cảnh Kính Nham gắt gao nhíu lại.

Cô vẫn đi xuống: "Cảnh Dịch, Cảnh Dịch dị ứng chưa khoẻ, không tiện xuống tiếp khách."

Cảnh Kính Nham chân mày nhíu chặt hơn: "Không phải sáng sớm đã đỡ rồi sao?"

"Chỉ... Đột nhiên lại tái phát."

Bác Từ nhìn Lâm Hoan Hi, hỏi: "Cô gái này là?"

Cảnh Kính Nham trả lời: "Trợ lý của Cảnh Dịch..."

Không đợi trả lời hết, Niếp Lan cắt ngang Cảnh Kính Nham: "Con dâu của tôi, gọi là Lâm Hoan Hi, cũng chính là người đại diện của Cảnh Dịch."

Nói xong, liền hung hăng liếc ông. Cảnh Kính Nham sợ vợ cười hùa theo lời nói, ít nhiều cũng có chút không tình nguyện: "Ừ, vợ của Cảnh Dịch."

Bác Từ có chút buồn bực: "Cảnh Dịch kết hôn rồi? Tới bây giờ ông chưa nói đến chuyện này."

Cảnh Kính Nham phát ra tiếng hừ lạnh: "Nói ra mắt mặt, không có gì đáng nói."

Bác Từ biết Cảnh Kính Nham không thích giới giải trí, đương nhiên sẽ không chấp nhận chuyện con dâu mình là người trong vòng tròn ấy, nói trắng ra là cổ hủ, ngoan cố.

Bác Từ quay sang đánh giá Lâm Hoan Hi, đột nhiên thấy có chút quen mắt, ông trên dưới nhìn mấy lần, nhìn về phía con gái mình: "Tĩnh Tĩnh, đây có phải là trong phòng con..."

"Hoan Hi... Hoan Hi Hoan Hi chị Hoan Hi..."

Cô gái với gương mặt khéo léo đột nhiên nhảy dựng lên, trạng thái kích động quên hết tất cả.

Cô lớn tiếng không khỏi hù dọa Lâm Hoan Hi, cũng hù dọa Niếp Lan và Cảnh Kính Nham.

Lúc này mới ý thức được các bậc trưởng bối vẫn còn ở đây, vội vàng thu lại tâm tình đang vô cùng kích động, ngượng ngùng ngồi xuống, nhỏ giọng nói: "Chính là... Chính là Hoan Hi con đã nói với cha."

Cuối cùng, lại khẽ rung nói thêm một câu: "Con cực kỳ thích chị ấy."

Nghĩ đến cô còn ở đây, nhất thời phồng gò má đỏ bừng.

"Hoan Hi, lại đây ngồi gần mẹ này."

Lâm Hoan Hi nhìn sang ánh mắt của Tĩnh Tĩnh, đối phương giật mình che mặt lại mới nhìn sang hướng khác.

Lâm Hoan Hi có chút mờ mịt, ngồi xuống bên trái người Niếp Lan.

"Cảnh Dịch không sao chứ?"

"Anh ấy nói không sao, chỉ không tiện gặp người khác." Vừa nói vừa nhìn về phía Từ Tĩnh Tĩnh.

Cô đã hiểu, Cảnh Dịch là sợ cha Cảnh gây khó dễ cho anh, cho nên mới đóng cửa không gặp.

Lâm Hoan Hi vốn cho rằng mình mất đi ký ức, đối với Cảnh Dịch sẽ không còn tình cảm gì, thì cho dù cha Cảnh có làm gì thì đều có thể tiếp nhận, mà ngay lúc này, cô lại không thể tiếp thu được, thậm chí rất phẫn nộ, cũng rất khó chịu.

Lâm Hoan Hi thẳng sống lưng, cười rất hào phóng mà lại lễ phép: "Bác Từ ngài khỏe, con là Lâm Hoan Hi, vợ của Cảnh Dịch."

Cho dù cô có mất trí nhớ, cô cũng là vợ danh chính ngôn thuận mà Cảnh Dịch cưới, ngoại trừ cô và Cảnh Dịch, bất luận ai cũng không thể can thiệp hôn nhân của bọn họ, cho dù là cô ta hay cha cũng không thể!

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Edit: Lam Nhi Nam

Khi Cảnh Dịch để cô đi xuống một mình đã có hàm ý rất rõ ràng, anh muốn cho mọi người biết, Lâm Hoan Hi có quyền đại diện cho anh.

"Lão Cảnh, con trai ông kết hôn lại không nói với tôi, thực là rất không phúc hậu."

Sắc mặt Từ Hạo Lâm khó lường, có vẻ không hài lòng.

"Tôi cũng mới biết hai ngày trước, chúng nó lên đăng ký kết hôn sau lưng tôi, không có gì đáng nói." Cảnh Kính Nham đối với chủ đề này không muốn nói nhiều.

Trước ngày Cảnh Dịch trở về một ngày ông cũng mới biết tin bọn họ lĩnh chứng, nếu không phải phát hiện hộ khẩu không thấy tung tích, ông cũng vĩnh viễn không biết bà xã ông lên lên đưa hộ khẩu cho Cảnh Dịch.

Cảnh Kính Nham vốn muốn để Cảnh Dịch và con gái lão Từ ở cùng một chỗ, kế hoạch tính toán xong xuôi, kết quả lại thất bại.

"Con gái nhà tôi cứ nhắc Hoan Hi Hoan Hi, không nghĩ đến lại là con dâu của ông, thế giới đúng là nhỏ." Nói, bác Từ quay sang quan sát kỹ Lâm Hoan Hi, ông càng nhìn càng hài lòng, "Thoạt nhìn là một cô gái tốt, ông cũng đừng mình ngoan bắt lính (hồ đồ ngu ngốc), phải đối xử thật tốt với người trong nhà, cũng không thể nói con gái trong vòng giải trí đều hư hỏng, cũng như vòng nghệ thuật cũng không phải hoàn toàn là những cô gái tốt. Nếu như tôi có con trai, khẳng định sẽ tìm một người như Hoan Hi vậy."

Cảnh Kính Nham hừ một tiếng không nói chuyện.

Từ Tinh Tinh nói tiếp: "Hoan Hi thực sự rất tốt, trước kia có chương trình chị ấy đến vùng núi làm từ thiện con còn có xem qua, đặc biệt tốt."

Cô lại nhỏ giọng nói thêm một câu: "Em sẽ vĩnh viễn ủng hộ chị..."

Lâm Hoan Hi được các bậc trưởng bối khen trước mặt mình nhất thời có chút ngượng ngùng.

Mới vừa rồi cô còn cố gắng thật tao nhã chuyên nghiệp, vào thời khắc này tất cả đều hoá thành cảm giác ngượng thùng, thấy bên tai cô ửng đỏ, Từ Tinh Tinh theo đó cũng đỏ mặt, cô vốn cho rằng Lâm Hoan Hi trong cuộc sống cũng mạnh mẽ vang dội, một con người nghiêm túc bá đạo, bây giờ lại trở thành một người ngại ngùng đáng yêu như thế này.

Thế nhưng..

Nữ thần của cô... Bí mật kết hôn, lại không phải là CP Tiền Dục* của cô.

*Chú thích ở chương 17

Từ Tinh Tinh sau khi biết mình phát hiện ra một tin tức lớn, vừa khiếp sợ lại vừa mất mát.

"Thật ra hôm qua em mới biết Dịch ca là con của bác Cảnh, thật không nghĩ tới..." Từ Tinh Tinh thở dài, "Lúc nào thì Hoan Hi cùng anh ấy lãnh chứng vậy ạ?"

"Cũng chưa lâu."

Sau khi đăng ký ngày thứ hai thì bị tai nạn giao thông.

Từ Tinh Tinh đi qua ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi, từ trong túi lấy điện thoại ra, lòng tràn đầy chờ mong nói: "Chị Hoan Hi, có thể chụp cùng em một tấm không?"

"Được chứ."

Cô sáng khoái đồng ý, Từ Tinh Tinh khoé mắt lập tức cong lên, mở camera ra nhắm ngay hai người. Nguyên nhân bởi vì có trưởng bối ở đây, Từ Tinh Tinh không dám quá phóng túng, vội vàng chụp hai tấm nữa rồi lại trở về chỗ ngồi.

"Nghe nói Tinh Tinh cũng muốn đi A thành?" Niếp Lan thực sự thích Từ Tinh Tinh, cảm thấy cô bé lanh lợi này thật hiểu chuyện, tuy rằng có hơi kém con dâu bà, nhưng lại khiến người khác rất thích mình.

"Đặt vé máy bay ngày mai ạ"

Lâm Hoan Hi giật mình, nói: "Thật là trùng hợp, chúng tôi cũng là vé máy bay vào ngày mai."

Nghe xong, Niếp Lan sững sốt vài giây, kéo tay của Lâm Hoan Hi: "Các con phải về?"

Cảm thấy đã lỡ nói hết ra, Lâm Hoan Hi có chút lúng túng, ngượng ngùng trả lời Niếp Lan: "Dịch ca và con đều có việc, cho nên..."

Trên mặt Niếp Lan lộ ra chút mất mát, nhưng bên Từ Tinh Tinh lại vui vẻ đến mức không còn hình dáng gì.

"Ngày mai chỉ có một chuyến bay đến A thành, chúng ta có thể đi chung."

Niếp Lan hỏi: "Tinh Tinh đến A thành để làm việc sao?"

Từ Tinh Tinh gật đầu nói: "Con muốn tham gia dự thi tập đoàn thiết kế thời trang Hoa Diệu, cũng không biết có thể không."

Lâm Hoan Hi nhớ tới tin tức mình đã xem qua của tập đoàn Hoa Diệu, hình như đó là một công ty thiết kế thời trang, cũng có không ít xí nghiệp nhỏ, còn hợp tác với một số minh tinh. Tức thì, ánh mắt cô nhìn Từ Tinh Tinh dần có sự kính phục.

"Nghe nói công ty đó rất lớn, em nhất định có thể mà."

Sau khi được nữ thần cổ vũ Từ Tinh Tinh có cảm giác người đầy năng lượng và nhiệt huyết.

Niep Lan nhìn sang Từ Tinh Tinh một chút, lại nhìn sang bên người Lâm Hoan Hi, nói: "Vậy khi đi A thành con ở chỗ nào?"

"Việc này..." Từ Tinh Tinh gãi đầu một cái, "Đến lúc đó ở khách sạn là được rồi, nếu như phỏng vấn thành công, công ty sẽ phân cho nhân viên ở ký túc xá."

Bác Từ yêu thương sờ sờ gò má của Từ Tinh Tinh: "Tôi và mẹ con bé đều nói mua một căn hộ ở nơi nào đó cho nó, kết quả đứa con này sống chết không chịu, nói không dựa vào bố mẹ già nữa."

Niep Lan nín cười: "Cũng đừng ở khách sạn, bác nghỉ ở nhà Cảnh Dịch được đấy, ở vài ngày cũng không có gì đáng ngại, Hoan Hi con nói có được không?"

Lâm Hoan Hi từ khi mất trí nhớ tỉnh lại đến nay cơ bản chưa từng tiếp xúc với một người con gái cùng tuổi bao giờ, Từ Tinh Tinh lớn lên đáng yêu, khí chất như ánh mặt trời, chính là loại người mà cô vô cùng thích. Vì vậy không chút nghĩ ngợi gật đầu đồng ý: "Cũng không biết Tinh Tinh có đồng ý hay không."

"Em đồng ý!" Cô kích động nhảy dựng lên, ngay sau đó liền ngồi xuống, "Nhưng mà... Dịch ca sẽ không vui."

Ý cười trên môi Niep Lan càng sâu: "Chị Hoan Hi con đồng ý là được rồi, không cần quan tâm Cảnh Dịch, lời nói của nó không cần tính vào."

Trả lời xong, Từ Tinh Tinh lại một lần nữa nở một nụ cười sáng rỡ.

Dưới lời mời ở lại của Niep Lan, bác Từ và Từ Tinh Tinh quyết định ở lại cùng dùng cơm trưa, sau khi nói chuyện một hồi, Cảnh Kính Nham đưa Từ lão tham quan vật phẩm ông vừa cất giấu (bộ sưu tầm), còn Niep Lan đi vào phòng bếp chuẩn bị cơm trưa.

Ngồi cũng đã ngồi, Lâm Hoan Hi quyết định cùng Từ Tinh Tinh đi tản bộ ở hoa viên một chút.

Lúc này, Cảnh Dịch ở phòng ngủ buồn bực gần như muốn mốc meo, anh thả cánh tay cứng ngắt từ trên máy tính xuống, đứng dậy đi đến ban công.

Ngoài cửa sổ, mùa xuân phong cảnh núi non tươi đẹp, cả vườn hoa kiêu diễm hơn hẳn.

Cảnh Dịch vừa đi chuyển tầm nhìn sang hướng khác, trong đình giữa cảnh xuân, anh nhìn thấy dung nhan loá mắt của Lâm Hoan Hi, cô đang mặc chiếc váy hoa ngồi ở trên bàn đu dây, cùng người khác nói chuyện với nhau thật vui, gió thổi khiến tóc cô bay bay, lướt nhẹ qua gương mặt mang theo ý cười của cô.

Cảnh Dịch mặt nhăn lại, đưa mắt nhìn sang người ngồi bên cạnh Lâm Hoan Hi.

Sau khi quan sát kỹ càng vài lần, Cảnh Dịch cảm thấy nhìn có vẻ quen mắt.

Hình như là...

Cảnh Dịch nhíu chặt vùng xung quanh chân mày, hình như... Cô gái ngày đó muốn xin anh chữ ký của Lâm Hoan Hi.

Anh cách các cô hơi xa, không nghe được hai người đang nói gì, chỉ có thể nhìn thấy Lâm Hoan Hi cười đến mức rục rờ. Trong lòng Cảnh Dịch nhất thời sinh ra một cảm giác khó chịu, cô chưa từng cười như thế với anh.

Bình dấm chua trong lòng Cảnh Dịch bị đánh đổ, không có chỗ trút ra, khom lưng cầm lấy chiếc dép bên dưới chân ném xuống phía dưới.

Chiếc dép màu xanh thẫm trên không trung xẹt qua một đường vòng cung, cuối cùng vững vàng chui qua bụi hoa rơi xuống cạnh chân Lâm Hoan Hi.

Nghe được tiếng động Lâm Hoan Hi cúi đầu liền thấy chiếc dép có hình dáng thật quen thuộc, cô nhặt lên dép, theo hướng rơi xuống nhìn lên, cách khóm hoa xuân mon môn, cô đối mặt với người đang dựa trên ban công, mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng không ai khác - Cảnh Dịch.

Lâm Hoan Hi giờ giờ chiếc dép trên tay, nói to: "Dép của anh rơi này."

Hai tay Cảnh Dịch nắm lấy thanh lan can: "Giúp anh mang lên đây."

Lâm Hoan Hi nhíu mày: "Dép của ai tự lấy."

Cảnh Dịch bất vi sờ động, liếc xéo Từ Tinh Tinh, người đàn ông lòng dạ hẹp hòi này ngày càng khó chịu: "Dị ứng của anh không thể ra gió, giúp anh mang lên đây đi."

Người này phiền chết mất, rõ ràng có ý xấu xa, có ý để cho cô đi lên.

Lâm Hoan Hi nhìn chiếc dép trên tay một lát, lại nhìn Cảnh Dịch đang đứng trên lầu ba, bỗng nhiên có cách khác.

Cô rời khỏi bàn đu dây lùi về sau vài bước, hướng Cảnh Dịch nói to: "Tôi giúp anh ném lên trên đó, anh bắt chuẩn vào nhé."

Cảnh Dịch:??????

Anh còn chưa kịp đề phòng, người con gái bên dưới lầu đã ném lên, chỉ thấy trên không trung vẽ ra một đường parabol, liền nghe một tiếng phịch, chiếc dép màu xanh thẫm mạnh mẽ đập vào trán của anh, tiếp theo, chiếc dép một lần nữa từ trên lầu cao rơi xuống nằm ở trên cỏ.

Cảnh Dịch bị dép đập vào trán trước mắt liền biến thành màu đen, anh buồn bực kêu một tiếng, che cái trán lúc lâu cũng không lên tiếng.

Lâm Hoan Hi hoàn toàn không nghĩ đến sẽ có một kết quả như thế, cô chớp mắt mấy cái, chạy chậm lại nhặt chiếc dép lên chiếc dép, ngẩng đầu nói: "Hay là...hay là em mang lên giúp anh đi."

Nói xong nhìn về phía Từ Tinh Tinh: "Em chờ chị nehs, chị lên rồi xuống ngay."

Từ Tinh Tinh bị hành động của cô hù dọa đến im lặng: "..."

Lâm Hoan Hi tay cầm dép nhanh chóng chạy lên lầu ba, cô thở hồng hộc đi đến ban công, đặt dép bên cạnh chân anh, cẩn thận đẩy đẩy bờ vai anh một cái.

"Anh không sao chứ?" Ánh mắt Lâm Hoan Hi vô cùng chân thành tha thiết quan tâm

"Đau." Giọng nói Cảnh Dịch lộ ra vẻ nặng nề.

Lâm Hoan Hi có chút áy náy: "Xin lỗi, tôi không phải cố ý."

Cảnh Dịch che cái trán nhìn cô: "Xin lỗi thật dối trá."

"... Tôi thật lòng mà."

Anh hừ lạnh một tiếng, lần nữa tựa đầu vào bên trong khuỷu tay.

Lâm Hoan Hi chẳng biết làm thế nào để anh thoải mái, gấp đến mức vò đầu bứt tai, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi: "Nếu không... Dùng túi chườm đá đắp một chút?"

Anh vẫn hừ một tiếng.

"... Tôi thôi thôi cho anh?"

"Được." Đồng ý không chút do dự.

Cảnh Dịch thả tay xuống, cúi lưng tiến đến trước mặt cô: "Thôi thôi."

Trên cái trán trơn bóng của anh rất rõ ràng có một mảng sưng đỏ, nhớ đến đây là hành vi do cô trực tiếp gây ra, trong lòng Lâm Hoan Hi cũng không suy nghĩ nhiều đến như vậy, kéo lấy cánh tay Cảnh Dịch nhón lên phía trước.

Kết quả chưa kịp để cô thôi, người đàn ông trước mắt liền hôn lên đôi môi căng mọng của cô.

Từ Tinh Tinh đang ngước mắt nhìn lên sân thượng trùng hợp thấy một màn như vậy.

Ánh mặt trời khúc xạ thân ảnh hai người trong suốt như thủy tinh, hình ảnh hai người hôn môi cực kỳ đẹp.

Từ Tinh Tinh vội vàng che mắt, nhìn không được lại tiếp tục nhìn.

Nụ hôn chuồn chuồn lướt nước vẫn tiếp tục, Cảnh Dịch chiếm được tiện nghi hài lòng cong cong môi: "Không tệ lắm, ngọt."

Không tệ lắm, ngọt.

Ngọt...

Ngọt cái con quỷ!

Lâm Hoan Hi vừa thẹn vừa giận, hung hăng đập anh một đập: "Anh con người này sao có thể như vậy, bên dưới còn có người nhìn mà, biết xấu hổ không hả."

"Không xấu hổ." Cảnh Dịch không biết chút liêm sỉ nào, hơi liếc mắt nhìn xuống phía dưới, "Anh chính là muốn để cho người thấy."

Lâm Hoan Hi nhấn nhò nói: "Tinh Tinh là nữ."

"Nữ thì làm sao?" Chân mày rậm của Cảnh Dịch nhướn lên, "Nữ thì không thể là tình địch à?"

"..."

Đây là kiểu nguy hiểm gì thế!

Lâm Hoan Hi lười phản ứng, khoát khoát tay: "Tôi đi tìm Tinh Tinh đây, anh nghỉ ngơi cho thật tốt."

Nói liền xoay người rời khỏi.

Tay Cảnh Dịch giữ chặt cổ tay Lâm Hoan Hi: "Anh đi cùng với em."

Cô nhìn anh vài giây, không có ý tốt nỡ nụ cười: "Cảnh tiên sinh, dị ứng của anh không thể ra gió, cũng không tiện gặp khách. Một lúc tôi sẽ mang cơm trưa lên giúp cho anh, nghỉ ngơi cho thật tốt đi nhé, bye ~"

Nói xong, Lâm Hoan Hi đẩy tay anh ra, bước khỏi cửa.

"..."

Nhìn bóng lưng cô rời đi của cô, Cảnh Dịch đột nhiên hiểu rõ cái gì gọi là tự bẽ mặt đập chân mình, thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: Lam Nhi Nam

Ăn xong cơm trưa, Lâm Hoan Hi và Từ Tinh Tinh trao đổi số điện thoại di động và Wechat.

Vừa tiễn khách đi xong, người này giờ vẫn đang nằm chán trong phòng - Cảnh Dịch, cuối cùng cũng đi xuống.

Cảnh Kính Nham trắng mắt liếc nhìn Cảnh Dịch, vòng qua anh chuẩn bị rời khỏi, đi chưa được hai bước, đã bị Niếp Lan gọi lại.

"Cảnh Kính Nham, chúng ta nói chuyện."

Trên mặt Niếp Lan không có ý cười, sắc mặt nghiêm túc.

Lâm Hoan Hi và Cảnh Dịch trao đổi ánh mắt, ngoan ngoãn ngồi lại trên ghế sa lon không dám nhúc nhích.

"Nói chuyện gì." Cảnh Kính Nham nói, "Tôi hơi mệt."

"Ông qua đây."

Cảnh Kính Nham không tình nguyện quay lại ngồi xuống, gương mặt vẫn như trước: "Nói, chuyện gì."

"Cảnh Dịch con cũng đến đây."

Cảnh Dịch nhếch nhếch mày, thông thả ngồi xuống bên cạnh Lâm Hoan Hi.

Niếp Lan đặt hai tay ngang trên đầu gối, lưng rất thẳng, hai mắt bà không chớp một lần nào nhìn Cảnh Kính Nham, khiến Cảnh Kính Nham bị nhìn như thế không khỏi mất tự nhiên, Niếp Lan lên tiếng.

"Bây giờ ông nói xin lỗi với Cảnh Dịch và Hoan Hi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Lâm Hoan Hi và Cảnh Kính Nham đều sững sốt.

Bầu không khí trầm mặc quý dị mấy giây, Cảnh Kính Nham tức giận: "Bà bảo tôi xin lỗi con mình sao? Tại sao lại muốn tôi phải xin lỗi?"

"Vì sao thì trong lòng ông phải rõ ràng." Niếp Lan nói, "Ông vuốt lương tâm của mình rồi nói xem, từ lúc Hoan Hi đến nhà chúng ta, ông có cho con bé sắc mặt tốt bao giờ chưa?"

"Tôi..."

"Tôi cái gì mà tôi." Niếp Lan giận dữ, "Hoan Hi cùng Cảnh Dịch đã đăng ký, thì con dâu của tôi, trừ khi Hoan Hi ngoại tình, em sẽ không để cho bất kỳ

một người con gái nào bước vào Cảnh gia, bây giờ ông phải nói xin lỗi với Hoan Hi, sau này không làm những chuyện như vậy nữa; hoặc là cùng tôi ly hôn, tôi dọn đi ở cùng con trai, con dâu của tôi, tự ông chọn đi."

Vừa nghe lời này, Cảnh Kính Nham liền luống cuống, ngồi không yên.

Trước đây ông đối với Niếp Lan là nhất kiến chung tình, tốn bảy năm mới có thể theo đuổi bà, thậm chí vì Niếp Lan mà tranh cãi với mẹ, sau khi kết hôn thì coi Niếp Lan như cả sinh mệnh, bà nói đi hướng đông ông không dám đi hướng tây, mọi việc đều do Niếp Lan làm chủ, thẳng cho đến khi chuyện của Lâm Hoan Hi phát sinh biến hoá.

Cảnh Kính Nham liếc mắt sang Lâm Hoan Hi, cứng rắn nói: "Có nói xin lỗi cùng là con trai bà nói xin lỗi với tôi ban đầu ai gạt tôi lấy đi giấy hộ khẩu?"

Mặt Niếp Lan không biểu cảm: "Tôi lấy, làm sao?"

Thế nào...

Còn có thể thế nào chứ!

Đã nói thế, dứt khoát coi như không có đạo lý đi.

Cảnh Kính Nham hừ lạnh một tiếng: "Tôi mặc kệ, chuyện này tôi không sai."

Niếp Lan hít sâu một hơi: "Không sai đúng không?"

"Không sai."

"Ông nói thật đi, sở dĩ ông muốn Cảnh Dịch đi yến hội đó, có phải muốn giật dây bắc cầu Cảnh Dịch và Tinh Tinh? Nghĩ lúc lão Từ còn chưa biết ép Cảnh Dịch và Hoan Hi ly hôn, rồi sẽ cùng con bé ấy ở chung một chỗ?"

Cảnh Kính Nham không nói chuyện.

Niếp Lan mắt đỏ lên vì tức: "Tôi xem như đầu ông bị nước vào! Coi như Cảnh Dịch có cùng suy nghĩ với anh, Tinh Tinh chưa chắc để mắt đến con trai tôi."

Cảnh Kính Nham lớn giọng: "Làm sao lại không để mắt con tôi?"

"Coi trọng cái rắm!" Niếp Lan không nhìn được liền nói thô tục, "Ông cho rằng con trai Ông là bảo vật hoàng kim vạn lượng người người đều muốn có? Ông có phần đề cao nó quá, tôi nghĩ mắt của Hoan Hi bị mờ lộn che hết rồi mới giả cho nó!"

"..."

"Mẹ." Cảnh Dịch nhẹ nhàng chen vào nói, "Xin mẹ không nên nghi ngờ ánh mắt của vợ con."

"Con câm miệng."

"... Dạ."

"Ông nhìn đức hạnh của nó xem." Niếp Lan chỉ vào Cảnh Dịch nói, "Từ nhỏ đến lớn miệng mồm độc ác, có chuyện hay không có chuyện gì đều khiến người khác không thoải mái, lúc đến trường không biết làm khóc bao nhiêu bé gái, kết quả đến một người bạn cũng không có. May mà vào vòng giải trí, có một nhóm fan nào tàn, bằng không thì công ty nào muốn nó."

Mặt Cảnh Kính Nham nóng hừng hực, lời nói của Niếp Lan một từ cũng không sai.

Nhớ lại khoảng thời gian đi hợp phụ huynh, Cảnh Kính Nham luôn luôn là người ra cuối cùng, không ít những lời phê bình đũa con này không phù hợp (giao du) với bạn bè, đối với bạn bè không thân thiện, ngay cả phụ huynh nhà người khác cũng ba ngày hai ngày đến phàn nàn, không thể ép bản thân, Cảnh Kính Nham chỉ có thể đưa Cảnh Dịch ra nước ngoài học trường nội trú.

Cảnh Kính Nham cúi đầu, xấu hổ không chịu nổi: "Là tôi dạy con không đúng, xin lỗi."

Niếp Lan trong lòng hừ một tiếng nói: "Biết là tốt rồi."

Cảnh Dịch: "..."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Bây giờ nói xin lỗi với Hoan Hi."

"Tôi chính là muốn có một người con dâu có dòng dõi Nho học."

"Thôi đi, người nào có con gái thư hương chịu gả cho con trai ông."

Cảnh Kính Nham quay đầu đi: "Chuyện này tôi không sai, chính là con trai bà trộm họ khẩu của tôi trước, nói sai cũng là nó sai."

"Đi." Niếp Lan đứng lên, hướng Lâm Hoan Hi nói, "Dọn dẹp đồ đi, chúng ta cùng quay về A thành."

Sau đó nhìn về phía Cảnh Kính Nham: "Cảnh Kính Nham tiên sinh, mấy ngày nữa luật sư của tôi sẽ liên hệ với ông trao đổi về chuyện ly hôn."

Dứt lời, liền cao ngạo xoay người.

Lúc này Cảnh Kính Nham thực sự ngồi không yên, không chút do dự nào rống lên: "Cảnh Dịch cha sai rồi, cha không nên phá hoại hôn nhân của các con, tha thứ cha, được không?"

"Còn có."

Còn có...

Cảnh Kính Nham ngược mắt nhìn Lâm Hoan Hi, quai hàm đỏ lên: "Hoan Hi... Hoan Hi, cha..."

"Không cần đâu." Hoan Hi nhanh chóng cản lại Cảnh Kính Nham, "Cha, ngài... Ngài đừng nói xin lỗi, con không chịu nổi."

Nói xong, cô đứng dậy kéo cổ tay Niếp Lan, ôn nhu nói: "Mẹ cùng đừng nóng giận, chúng con thật không nên lén lấy đi họ khẩu, hưởng gì cha cũng chưa làm chuyện gì quá đáng."

Có Lâm Hoan Hi thay ông nói, Cảnh Kính Nham liền thở phào nhẹ nhõm, vỗ về nói: "Bà cũng đừng làm rộn, chúng ta đều là vợ chồng già lại nói ly hôn, truyền đi nghe không được tốt."

Niếp Lan cười khẩy nói: "Vậy ông cho rằng mai mối cho con trai đã kết hôn của ông thì dễ nghe đúng không?"

"Tôi không nên, là tôi già rồi hồ đồ, hơn nữa cũng chưa thành công, bà cũng đừng..."

"Vậy ông còn dám không?"

"Tôi không dám, không dám nữa, bà tha thứ cho tôi được không?" Cảnh Kính Nham vừa xấu hổ lại thẹn thùng, "Con cái đều nhìn kia..."

Trên mặt Niếp Lan một lần nữa nở nụ cười, gió xuân quét vào cả mặt Cảnh Kính Nham: "Ông sớm như vậy không phải tốt sao? Người một nhà nên hoà thuận là tốt nhất, không nên học bộ dáng của mẹ ông. Ngày hôm nay ông cũng thấy đấy ngay cả Tinh Tinh cũng thích Hoan Hi, rõ ràng nói Hoan Hi nhà chúng ta không thể nào đem so với những người con gái khuê các khác, ông còn có gì mà không hài lòng?"

"Tôi chính là muốn cho con trai tôi một người như vậy..."

Cảnh Kính Nham thấp giọng nói.

Niếp Lan tuy sinh ra không bằng nhà ông, nhưng có tri thức hiểu lễ nghĩa, khí chất như lan.

Cảnh Kính Nham từ lần đầu tiên thấy Lâm Hoan Hi liền không thích, khi đó Lâm Hoan Hi nhuộm một đầu màu đỏ điểm lệ như lửa, cùng với phụ nữ đang hoàng không có chút nào quan hệ, lại nghe nói cô còn chọn đi vào làng giải trí, đối với cô càng không sinh được hảo cảm gì.

Hôm nay bởi vì Niếp Lan, ông cũng chỉ có thể tùy bọn nó.

Niếp Lan nói không sai, một cô gái hiểu chuyện như Tinh Tinh cũng thích cô, trên người cô cũng có điểm mà ông không thấy.

"Được rồi, cha lên nghỉ ngơi trước. Ngày sau của các con, tùy các con làm sao mà sống, về sau muốn trở về thì trở về, không muốn trở về cũng không sao, cha cũng không xen vào nữa." Cảnh Kính Nham khoát khoát tay, khẽ thở dài đi lên lầu.

"Mẹ đi lên xem cha con một chút." Niếp Lan cười với hai người, xoay người đi theo.

Nhìn theo hai bóng dáng đã đi xa, Lâm Hoan Hi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Mẹ thật lợi hại."

Hai ba lần liền thu phục được một lão già ngoan cố.

Cảnh Dịch hơi nhướn mày: "Em gọi mẹ vẫn thuận miệng."

Lâm Hoan Hi nghe xong mặt đỏ lên: "Anh gọi mẹ tôi càng thuận miệng hơn."

Cảnh Dịch trầm thấp cười nhẹ vài tiếng, nói: "Vừa rồi thật thông minh, ngày hôm nay em cho cha một bậc thang đi xuống, sau này anh cũng không dám

làm khó dễ em."

Mặt Lâm Hoan Hi nhăn lại: "Anh đang nói cái gì thế, cha anh tuổi tác đã cao, cũng không thể để ông nói xin lỗi tiểu bối được. Hơn nữa, anh cái người này thật sự là không hiểu chuyện, lại đi trộm hộ khẩu."

Cảnh Dịch mỉm cười thật sâu: "Trộm giấy hộ khẩu là chủ ý từ em ra."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Lúc đó em nói muốn lập tức ở cùng anh, từng giây từng phút cũng không thể bỏ lỡ."

Lâm Hoan Hi: "..."

"Lệnh vợ làm khó, anh chỉ phụng mệnh."

"Anh, cầm miệng!" Lâm Hoan Hi nghe được trên mặt đỏ bừng, nhào đến che đi cái miệng của anh.

Cảnh Dịch thuận thế kéo cặp tay mềm mại nhỏ bé kia, vững vàng kéo cô vào trong ngực.

"Trước kia 24 tiếng đồng hồ em đều phải quần quít lấy anh, bây giờ đến lượt anh 24 tiếng đồng hồ quần quít lấy em, trừ khi anh cũng bị tai nạn giao thông mất trí nhớ, nếu không có sẽ không buông em ra, hiểu không?"

Ánh mắt anh nhìn cô loé lên một ánh sáng cực nóng, nhiệt độ ấy gần như muốn làm cho cô tan chảy.

Dường như từ trong ký ức có một hình ảnh không trọn vẹn loé lên trong đầu cô, lại rất nhanh biến mất, nhưng Lâm Hoan Hi rất rõ ràng nghe được một giọng nói ở bên tai nói_____

[Cô rất thương anh ấy.]

[Đừng rời bỏ anh ấy.]

Đang muốn nhớ lại, thì huyết thái dương lần thứ hai truyền đến từng cơn đau kịch liệt, Lâm Hoan Hi kêu lên, thẳng người, gương mặt không còn chút máu.

"Làm sao vậy?"

"Đau đầu."

Cảnh Dịch nghe xong vội vàng đem cô ôm lên đặt trên ghế sa lon, cẩn thận từng chút đè xuống huyết vị trên đầu cô.

Bàn tay anh dày rộng, kim nén khiến độ mạnh yếu không nhẹ cũng không nặng, Lâm Hoan Hi thở phào chậm rãi, không khỏi nhắm mắt lại lẳng lặng cảm nhận được sự thư thích mà xoa bóp mang đến.

Đợi đến khi Lâm Hoan Hi buồn ngủ, thì điện thoại trong túi áo rung lên.

Cẩn thận nhìn sang Lâm Hoan Hi, Cảnh Dịch đi ra xa nghe máy: "A lô, Chu Châu."

"Dịch ca anh khi nào thì trở về? Bộ phim < Tao Nhã > phải mở máy rồi, ngày hôm nay đạo diễn vừa gọi điện thoại đến thúc dục."

"Ngày mai anh sẽ về, giúp anh nói với Quách đạo diễn, nghỉ thức khởi động máy anh không tham gia được, đến lúc đó anh trực tiếp đi đến phim trường."

"Được, chị dâu thế nào rồi?"

"Tốt hơn rồi, anh nghỉ qua mấy ngày nữa để cho cô ấy đến công ty."

"Được thôi, Dịch ca anh về nhanh một chút, em sẽ giúp anh kéo dài vài ngày."

"Ừ."

Cúp điện thoại, Cảnh Dịch vừa nghiêng đầu liền bắt gặp được tầm nhìn của Lâm Hoan Hi đang nhìn sang bên này.

Anh đi đến bên người Lâm Hoan Hi, nhẹ giọng hỏi: "Khá hơn chút nào chưa?"

"Chuyện công việc phải không?"

"Lúc trước có nhận một bộ điện ảnh cổ trang, chuẩn bị mở máy, đạo diễn muốn anh quay về."

Lâm Hoan Hi nghe xong, vùng xung quanh chân mày nhíu chặt lại: "Tôi... có phải tôi cũng phải theo về không?"

"Lúc trước đúng là muốn đi theo." Cảnh Dịch nói, "Bình thường sẽ có ký giả và fan hâm mộ, em phải giúp anh tiếp nhận phỏng vấn và xử lý mọi chuyện, cho dù hiện tại..."

Cảnh Dịch mỉm môi: "Hiện tại em có thể ở nhà, rảnh rồi thì anh sẽ về thăm em "

Lâm Hoan Hi chậm rãi ngồi dậy, hai bàn tay để trên đầu gối nhìn xuống dưới mặt đất.

Trầm tư trong chốc lát, Lâm Hoan Hi hạ quyết tâm nâng đầu lên, ánh mắt kiên định: "Tôi cũng đi."

Cô nói: "Nếu là công việc, thì không thể tùy tiện qua loa."

Cảnh Dịch nghe xong nở nụ cười, cô vợ nhỏ nhà anh tuy rằng mất trí nhớ, nhưng căn bản vẫn là một người nghiêm túc có trách nhiệm.

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-1

Edit: Cải Xanh

"Được." Cảnh Dịch giơ tay lên sờ đầu cô, nghiêng người nhìn thẳng vào mắt cô, "Mấy ngày nữa cùng anh đến Studios."

Lâm Hoan Hi gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện quan trọng, liền nói với Cảnh Dịch: "Nhưng mà phải đợi Tinh Tinh rồi mới có thể đi."

"Tinh Tinh?"

"Đúng rồi." Lâm Hoan Hi cong khóe mắt, "Tinh Tinh phải đi công tác ở A thành, nhưng không có chỗ ở, tôi và mẹ quyết định để Tinh Tinh ở nhà của chúng ta."

Cảnh Dịch:????

Một lúc lâu mà anh vẫn chưa kéo lại tinh thần, đầu óc trống rỗng, chột cau mày: "Em... để người phụ nữ khác ở nhà chúng ta?"

Lâm Hoan Hi cũng không phát hiện được ý tứ của Cảnh Dịch, vẫn cười nói: "Tinh Tinh cũng không phải người lạ nào khác, cô ấy tốt, tôi rất thích cô ấy."

Cảnh Dịch mỉm chặt môi, trên mặt cũng không còn vẻ hứng thú: "Lâm Hoan Hi, sao em không hỏi ý kiến của anh."

Cô há hốc mồm muốn nói điều gì đó, nhưng khi đối mặt với ánh mắt của anh lại im lặng.

Con người đen của Cảnh Dịch nổi lên vẻ không hài lòng dày đặc, lúc này cô mới ý thức được một chuyện quan trọng, phải nói Cảnh Dịch mới là chủ nhân của ngôi nhà này, cô quá đỗi ý, nên mới không chú ý đến cảm nhận và ý kiến của anh.

Lâm Hoan Hi thu lại nụ cười: "Cảnh Dịch, có phải anh... anh không thích người khác vào ở không?"

"Em nói xem?" Cảnh Dịch ngồi xuống bên cạnh cô, "Đó là nhà của em và anh, anh hy vọng không có người phụ nữ khác nào vào ở."

Lâm Hoan Hi nhăn mày, ngón tay trắng nõn khẽ xoắn xoắn góc áo, giọng nói nhỏ nhẹ: "Nhưng mà em đồng ý rồi..."

"Vậy em từ chối đi..."

Thái độ của Cảnh Dịch rất cứng rắn, rõ ràng không định cho Từ Tinh Tinh vào cửa.

Lâm Hoan Hi cắn môi nhìn Cảnh Dịch, người đàn ông anh tuần này đường nét gò má rõ ràng, cô đột nhiên ý thức được điều gì, nhẹ giọng hỏi: "Cảnh tiên sinh, anh không muốn để Tinh Tinh vào nhà chúng ta, là bởi vì tôi à?"

"Hả?"

"Lúc trước anh nói cô ấy là tình địch."

"...."

"Anh sợ tôi chạy trốn cùng cô ấy à?"

"...."

Lâm Hoan Hi không nhịn được muốn bật cười: "Anh... thực sự sợ tôi chạy mất sao?"

Khuôn mặt anh tuấn của Cảnh Dịch hoàn toàn rơi vào vẻ u ám, đưa tay lên nhéo Lâm Hoan Hi một cái, lạnh giọng nói: "Anh là người bụng dạ hẹp hòi như vậy sao?"

Lâm Hoan Hi trả lời không hề do dự: "Anh đúng là như vậy mà."

"...."

Thấy anh im lặng, Lâm Hoan Hi cẩn thận dịch sát vào, giọng nói nhỏ nhẹ: "Tĩnh Tĩnh rời nhà ra ngoài rất đáng thương, cô ấy mới 21 tuổi, còn nhỏ lắm, lỡ như bị bắt nạt thì sao? Anh suy nghĩ một lúc đi, tôi muốn ở bên ngoài, muốn đi nhà bạn, nhưng ông xã lại không đồng ý, có phải tôi rất đáng thương không?"

"Anh có thể mua căn hộ cho em, cho nên không có loại tình huống đó xảy ra."

"...."

Người này thực sự có thể nói chuyện cả ngày với người ta đấy à.

Lâm Hoan Hi không vui nhảy sang ghế sofa bên kia: "Vậy được rồi, đến lúc đó tôi và Tĩnh Tĩnh ở cùng nhau."

Nghe cô nói, ánh mắt Cảnh Dịch giật giật.

Từ lúc Lâm Hoan Hi mất trí nhớ, mỗi ngày Cảnh Dịch đều tìm cơ hội để hai người ở cùng nhau, vất vả lắm mới đưa cha mẹ cô đi, kết quả lại tới Giang Thành, mất thấy chuẩn bị được quay về thế giới của hai người, lại không biết từ đâu nhảy ra một Tĩnh Tĩnh, Tĩnh Tĩnh kia còn rất thích vợ của anh.

Cảnh Dịch khẽ đảo mắt về phía Lâm Hoan Hi, cô gái nhỏ đang phụng phịu, một bộ dáng nếu anh không nghe theo tôi thì tôi sẽ tìm cách khác.

Cảnh Dịch thở dài, cuối cùng cũng đồng ý: "Em qua đây hôn anh một cái thì anh sẽ đồng ý."

Lâm Hoan Hi nghe anh nói vậy, mày liễu khẽ nhếch lên: "Thật à?"

"Ừ, thật sự."

Cô len lén cười, ho nhẹ một tiếng rồi dịch lại gần, đặt một nụ hôn lên mặt anh.

Cảnh Dịch rất không hài lòng, chỉ chỉ vào môi: "Hôn ở đây."

Lâm Hoan Hi hơi do dự, cuối cùng hướng về môi anh, trên người của người đàn ông này có hương vị trà xanh nhàn nhạt, không giống nước hoa, chắc là mùi của sữa tắm, mùi thơm nhẹ nhàng thấm vào ruột gan.

Trong lòng Lâm Hoan Hi khẽ rục rịch, hai tay nắm chặt thành quyền, ma xui quỷ khiến, cô vươn đầu lưỡi ra thăm dò rồi khẽ liếm môi dưới của anh, cảm nhận được sự mềm mại ở môi anh, Lâm Hoan Hi bỗng nhiên ý thức được mình đã làm chuyện không nên làm.

Cô bỗng giật mình, vội vàng kéo ra khoảng cách giữa hai người.

"Lần này được chưa?"

Thấy vành tai cô đỏ bừng, Cảnh Dịch khẽ giương khóe môi: "Anh đồng ý cho em cùng người phụ nữ khác ở cùng nhau."

Cảnh Dịch liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi: "Không phải là ở cùng nhau, mà là ở tạm."

"Có gì khác nhau sao? Không phải đều là người khác ở nhà chúng ta à."

"...."

Lâm Hoan Hi cảm thấy oán khí của anh sắp bao phủ cả người cô, vì vậy rất thức thời không nhiều lời nữa.

*

Sáng ngày tiếp theo, Lâm Hoan Hi cùng Cảnh Dịch dọn dẹp đồ đạc rồi đi tới sân bay.

Đội hai người lên máy bay rồi, Lâm Hoan Hi liếc nhìn Từ Tĩnh Tĩnh ở hành lang đối diện.

Từ Tĩnh Tĩnh vẫy tay với cô, nhỏ giọng gọi một tiếng: "Chị Hoan Hi."

"Tĩnh Tĩnh." Lâm Hoan Hi cúi đầu nhìn vé máy bay, có hơi tiếc nuối: "Tiếc thật, chúng ta bị ngăn cách bởi Cảnh Dịch rồi."

Từ Tĩnh Tĩnh không nói chuyện, cười tủm tỉm nhìn sang Cảnh Dịch ánh mắt lạnh lùng nói: "Dịch ca, chúng ta có thể đổi chỗ không? Em muốn ngồi cùng chị Hoan Hi."

"Đúng rồi." Hai mắt Lâm Hoan Hi sáng lên, nhẹ nhàng kéo tay áo của anh: "Dịch ca, có thể không?"

"...."

Không thể!!!

Nhưng mà ánh mắt của hai người phụ nữ này đều rất nóng, câu trả lời đến cửa miệng rồi lại cố gắng rẽ cua: "Có thể."

"Dịch ca anh tốt thật." Từ Tĩnh Tĩnh dường như là nhảy khỏi chỗ mình, ôm ba lô ngồi vào chỗ vốn thuộc về Cảnh Dịch.

Anh liếc mắt nhìn Lâm Hoan Hi, ánh mắt lại chuyển sang Từ Tĩnh Tĩnh ở bên cạnh.

Tóc vàng mắt xám, tràn đầy năng lượng, cơ thể rất phát triển, ánh mắt không quá thân mật.

Trong lòng Cảnh Dịch càng không thoải mái.

Vào chỗ rồi, đeo mắt rồi nhắm mắt nghỉ ngơi, lại không kiềm chế được nghe ngóng động tĩnh bên cạnh.

"Dịch ca nhìn có vẻ ác ác, nhưng con người lại rất tốt."

Lâm Hoan Hi nói tiếp: "Ngoại trừ độc miệng ác, lòng dạ nhỏ nhen tính cách còn ngang hơn cả rùa, thật sự là vô cùng tốt."

Từ Tĩnh Tĩnh: "...."

Cảnh Dịch quay đầu lại: "Em có tin người độc miệng ác, lòng dạ nhỏ nhen tính cách còn ngang hơn cả rùa này hiện tại quay về chỗ ngồi của mình không?"

Lâm Hoan Hi: "...."

Từ Tĩnh Tĩnh: "....."

Yên tĩnh.

Cảnh Dịch hừ lạnh, hai tay đặt ở bụng, tiếp tục chộp mắt.

Máy bay từ từ di chuyển, càng lúc càng xa mặt đất, Từ Tĩnh Tĩnh lại không nhịn được hát to, lo lắng ảnh hưởng đến Cảnh Dịch, cố ý hạ thấp giọng: "Chị Hoan Hi, tâm trạng Dịch ca hình như không tốt lắm đúng không?"

Lâm Hoan Hi cũng nhỏ giọng nói: "Đàn ông mà, đều có vài ngày như vậy."

Từ Tĩnh Tĩnh cái hiểu cái không nói: "Em xem tin tức nói, đàn ông cũng có đi cả*, Dịch ca tám phần là đi cả đến."

(*): Nguyên văn là 大姨夫/dà yí fū: chu kỳ sinh lý của đàn ông =)))

Cảnh Dịch: "...."

"Có phải Dịch ca không vui vì em đến nhà hai người không?"

Đúng vậy, không vui, rất không vui.

Từ Tĩnh Tĩnh này tuy có hơi chướng mắt, nhưng rất tự biết mình.

Lâm Hoan Hi xấu hổ cười hai tiếng: "Anh ấy không phải không vui, mà chính là đi cả đến."

Được rồi đó.

Cảnh Dịch thở dài, đang lúc chuẩn bị tiếp tục ngủ bù, người da trắng bên cạnh lại lên tiếng, hần nói một đồng tiếng Nga, quay về Cảnh Dịch luyện thuyên một trận.

Im lặng một lúc, anh nói: "Đúng rồi, đó là vợ tôi."

Trả lời cũng là tiếng Nga.

Người Nga và Cảnh Dịch nói chuyện với nhau lập tức thu hút sự chú ý của Lâm Hoan Hi, cô quay đầu nhìn sang: "Bọn họ đang nói gì thế?"

Từ Tinh Tinh lắc đầu: "Nghe không hiểu, nhưng nhìn có vẻ rất thoải mái."

Lâm Hoan Hi cau mày: "Có lẽ nói cái gì đó rất vui về...."

Vừa dứt lời, thấy Cảnh Dịch tháo bịt mắt xuống, lấy điện thoại ra chụp ảnh hai người.

Lâm Hoan Hi sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng rồi quay ra đầu ra cửa sổ.

Từ Tinh Tinh không nhịn được nói: "Chị Hoan Hi, chị đây là... ghen à?"

Lâm Hoan Hi nói: "Chị ghen với đàn ông làm gì."

Chỉ là chưa thấy Cảnh Dịch trầm mặc ít nói chuyện cùng người lạ mà thôi, dù sao anh và cô cũng không nói chuyện được nhiều, vừa nhắc tới là tức chết.

Từ Tinh Tinh nhìn Lâm Hoan Hi, rồi lại nhìn Cảnh Dịch, cuối cùng hạ quyết tâm, cẩn thận đi về phía trước.

"Dịch ca, chúng ta vẫn nên đổi lại chỗ đi?"

"Hả?"

"Em phát hiện phong cảnh bên này đẹp hơn."

Từ Tinh Tinh nghĩ ra một lý do rất kém chất lượng

Cảnh Dịch thông minh nhưng không vạch trần, nói một câu với đối phương, cầm đồ lên quay lại vị trí ban đầu.

Cảm nhận được động tĩnh Lâm Hoan Hi vừa nghiêng đầu sang phát hiện người bên cạnh đã thay đổi, cô buồn bực nhìn về phía Từ Tinh Tinh, đối phương vẫy vẫy tay với cô, là lỗi, bộ dạng đáng yêu.

Lâm Hoan Hi lập tức hiểu ý đồ của cô nàng.

Cô tiếp tục đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giả vờ không quan tâm nói: "Vậy mà anh lại chịu đổi lại nha, tôi thấy hai người nói chuyện rất vui vẻ."

Trong lòng Cảnh Dịch khẽ rục rịch: "Ghen à?"

"Một người đàn ông ngoại quốc tôi ghen cái gì chứ."

Cảnh Dịch nhắm mắt lại nói: "Bọn anh nói chuyện về phụ nữ."

Lâm Hoan Hi trong lòng lộp bộp, không thể giả vờ bình tĩnh nữa: "Phụ nữ.... phụ nữ à?"

"Ừ." Cảnh Dịch nở nụ cười khó mà nhận ra, thanh âm vẫn bình tĩnh như trước: "Hắn nói phụ nữ nước Nga rất đẹp, mời anh có thời gian thì đến thăm nước của hắn."

"Nói bậy! Gái ngoại quốc có gì mà nhìn! Vậy anh nói cái gì?"

"Anh nói là...." Cảnh Dịch khoé môi hơi nhếch lên, đã không nhịn cười được, "Anh nói cho dù có đẹp hơn nữa cũng không đẹp bằng vợ mình được, cuối cùng anh từ chối hắn, bởi vì, sắc đẹp đã ở nhà."

Sắc đẹp đã ở nhà.

Lâm Hoan Hi nhìn xung quanh, cuối cùng đỏ mặt, cố gắng điều chỉnh ánh mắt.

Ngoài cửa sổ mây mù lộng quanh, nhìn một lúc, cô hơi buồn ngủ, dựa người vào ghế mệt mỏi nhắm mắt lại, lại dường như không ngủ được, Lâm Hoan Hi cảm nhận được một cánh tay vươn ra sau đầu, anh nhẹ nhàng, nhẹ nhàng để cô dựa vào vai dày rộng của mình.

Cảnh Dịch chăm chú nhìn khuôn mặt cô, gương mặt này có lẽ không phải là đẹp nhất, nhưng cũng là gương mặt cả đời này anh thích nhất.

Anh không biết cô đã chịu bao nhiêu cực khổ, dùng sức lớn thế nào để yêu anh, bây giờ thì anh đã biết.

Cảnh Dịch cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

Từ Tinh Tinh lấy điện thoại ra giờ về phía hai người họ, ảnh chụp cũng dừng lại ngay lúc đó.

Cô cúi đầu nhìn ảnh chụp, có hơi giật mình.

Trong hình ảnh mắt của Cảnh Dịch tràn đầy nhu tình mật ý mà trước nay chưa từng thấy.

Từ Tĩnh Tĩnh lưu lại hình ảnh, không nhìn được lại nhìn thêm một lúc, sau đó bắt đầu ao ước.

Lúc nào cô mới có thể tìm được một người đàn ông giống như Cảnh Dịch đây?

Đương nhiên, cô sẽ không để ý nếu đối phương độc miệng, lòng dạ nhỏ nhen, tính cách ngang hơn rùa.

*

Sau một tiếng, máy bay an toàn hạ cánh xuống sân bay thành phố A.

Cảnh Dịch lay lay Lâm Hoan Hi, gọi một câu: "Dậy thôi, chúng ta đến rồi."

Không có động tĩnh gì.

"Lâm Hoan Hi, dậy đi."

Lâm Hoan Hi quay đầu đi, đôi mắt lơ mơ buồn ngủ.

Thấy người đã tỉnh lại, Cảnh Dịch khẽ xoa xoa bả vai bị ép tới mức nhức mỏi: "Cầm đồ đi, chúng ta về nhà."

Lâm Hoan Hi ngáp một cái, nhìn xung quanh một vòng, hành khách tốp năm tốp ba đi xuống, cô nhìn sang bên cạnh, không thấy bóng dáng Từ Tĩnh Tĩnh.

"Tĩnh Tĩnh đâu rồi?"

"Xuống trước rồi, nhanh lên nào, xa chờ chúng ta ở bên ngoài."

Lâm Hoan Hi không dám chậm trễ, đeo kính mắt rồi đội mũ lên đi sau Cảnh Dịch ra ngoài.

Sân bay thành phố A người đến người đi, ở lối đi cả đoàn người chật chội, dường như ở phía trước có thể thấy mấy cô gái cầm banner có con dấu người hâm mộ của Cảnh Dịch, có mấy người ôm bó hoa to trong lòng.

Cảnh Dịch cau mày, không khỏi nắm chặt tay Lâm Hoan Hi.

"Đó là người hâm mộ của anh à?"

"Chắc thế."

Cảnh Dịch mím môi, nội tâm rơi vào suy tư, lần này đi Giang thành không nói cho ai biết, lúc trở về cũng rất bí mật, bây giờ người hâm mộ biết rõ ràng chuyến bay của anh, chắc chắn là trước đó đã bị người nào tiết lộ.

Thấy bóng dáng của Cảnh Dịch, người hâm mộ lập tức hét ầm lên, đẩy dãn về phía Cảnh Dịch.

Bên cạnh anh không có người đi cùng, quay lại cửa đặc biệt cũng không thể, chỉ có thể bảo vệ Lâm Hoan Hi cẩn thận, cố gắng chen ra ngoài.

Bên này động tĩnh lớn rất nhanh hấp dẫn những người khác ở sân bay, những hành khách qua lại không thiếu người là hâm mộ Cảnh Dịch, vì vậy đoàn người càng lúc tụ lại càng nhiều, bắt đầu dĩ, nhân viên bảo vệ của sân bay phải đến đây giữ gìn trật tự.

Lâm Hoan Hi chưa từng thấy tình huống lớn như vậy, nhất thời sợ hãi núp trong ngực anh, cúi đầu đi theo bên cạnh Cảnh Dịch.

Nhưng ngay lúc này, Lâm Hoan Hi bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở không lành, cô nhìn về hướng hơi thở đó, ngay lập tức đối diện với ánh mắt âm u lạnh lẽo, đồng thời, người nọ giơ tay lên ném một vật không rõ về phía Cảnh Dịch.

Động tác của đối phương quá nhanh, Lâm Hoan Hi chưa kịp nhìn rõ là thứ gì, xuất phát từ bản năng của cơ thể cô đưa tay ra ngăn lại không để vật nguy hiểm đó bay về phía Cảnh Dịch.

Chỉ nghe một tiếng "Bốp", cả thế giới đều yên tĩnh.

Mới vừa nãy sân bay còn ồn ào chỉ trong nháy mắt đã lặng ngắt như tờ, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người Lâm Hoan Hi.

Cô ngơ ngác nhìn cánh tay mình, chất nhầy màu vàng vàng dính một mảng lớn trên cánh tay cô, thêm cả tiếng nhỏ giọt mang theo vỏ trứng rơi xuống đất, tản ra mùi hôi khó ngửi.

Lâm Hoan Hi nín thở, vô cùng chán ghét mùi khiến cô buồn nôn này.

Kẻ công kích sớm đã bị bảo vệ nhanh tay bắt lại, anh ta nói tiếng quê không ai nghe hiểu, hùng hùng hổ hổ hướng về phía Cảnh Dịch.

Cảnh Dịch ôm ngang lưng Lâm Hoan Hi, sắc mặt u ám.

"Tránh ra."

Anh vô cùng khí thế, người hâm mộ trước mặt đồng thời mở ra một con đường.

Cảnh Dịch tiến lên mấy bước, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông tầm thường thấp bé kia: "Ai cho anh làm thế?"

Đối phương mắng Cảnh Dịch vài câu, sau đó không nói gì.

Anh đè nén lửa giận trong lòng, lấy điện thoại ra gọi cho Chu Châu: "Đến sân bay rồi đúng không? "

Chu Châu vừa thấy Từ Tinh Tinh từ trong ra, nhìn về phía Từ Tinh Tinh rồi nói: "Đến rồi, còn gặp bạn của chị dâu."

"Tôi gặp anti, cậu vào xử lý đi, tôi muốn đưa Hoan Hi đi trước."

Chu Châu nghe vậy, trong lòng lộp bộp, vội vàng tháo dây an toàn xuống chạy đi, Từ Tinh Tinh sợ run người, đang chuẩn bị đi theo, lại nhớ tới trong xe không có ai, chỉ có thể ngưng ngừng đóng cửa lại.

Đợi đến lúc bóng dáng Chu Châu xuất hiện, Cảnh Dịch đưa mắt nhìn bảo vệ: "Trợ lý của tôi sẽ xử lý chuyện này, phiền các anh."

"Được, vậy bảo vệ của chúng tôi sẽ che chở để hai người ra ngoài."

Anh nhận nhặt ừ một tiếng, không nhiều lời, ôm Lâm Hoan Hi đi ra ngoài sân bay.

Những người hâm mộ nhận được điện thoại đến đây hai mặt nhìn nhau, lại không dám theo sau, nhìn về hướng hai người đi xa, tiếc nuối rồi đi.

*

Bạn đang đọc truyện *Nghe Nói Tôi Là Vợ Anh?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.